

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

1935

ΕΤΟΣ 10^{ον}
ΑΡ 469

Γιατί τὸ βλέμμα
του εἶναι ἔτσι
περιφρονητικό;

Κι' ὅμως αὐτὴ εἶναι ἐξ ἴσου
ὥραία μὲ τόσες ἄλλες...

Μήπως, διότι, παρὰ τὰ ὥραιά της
χαρακτηριστικά, γυαλίζει ἡ ἐπιδερ-
μὶς της; 'Ήσυχάστε, κυρία: οἰσδή-
ποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ κατάστα-
σις τῆς ἐπιδερμίδος σας, ἡ

ΜΑΤΙΤΕ

ἡ πούδρα καλλονῆς τῆς 'Αρωματοποιίας **L. T. RIVER** θὰ σᾶς χαρίσῃ τὴν
μάτ καὶ βελούδινη ἐπιδερμίδα, ποὺ τόσον θαυμάζουν οἱ ἄνδρες.
'Ἡ ΜΑΤΙΤΕ εἶναι ἡ ιδεώδης μάτ πούδρα, γιατί εἶναι κατασκευασμένη χωρὶς
τάλκ καὶ ὅλα της τὰ συστατικά εἶναι μάτ.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΧΗΜΙΚΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ Α. Α. ΤΣΙΦΛΑΚΟΥ

ΕΙΔΙΚΟΤΗΣ

ΜΕΛΑΝΑΙ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΑ ΔΙΑ ΤΑΣ ΓΡΑΦΙΚΑΣ ΤΕ-
ΧΝΑΣ, ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΝ — ΛΙΘΟΓΡΑΦΙΑΝ ΚΑΙ OFFSET

Τὸ μόνον συστηματικὸν ἐργοστάσιον τοῦ κλάδου τοῦ
εἰς τὰ Βαλκάνια

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΝ ΑΜΑΡΟΥΣΙΩ

Λεωφόρος Βασιλίσσης Σοφίας

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΤΗΡΙΑ : ΠΕΤΡΑΚΗ 18

Τηλέφ. 21-378

ΘΕΣ ΣΑΛΟΝΙΚΗ : ΦΡΑΓΚΩΝ 37

'Ἡ μεγάλη πείρα μας ἐν τῷ κλάδῳ καὶ αἱ σύγχρονοι
ἐγκαταστάσεις μας ἐγγυῶνται διὰ τὴν ποιότητα τῶν

ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΜΑΣ

ΧΑΡΤΙΑ ΤΟΙΧΩΝ ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

Καὶ τιμὲς 'Ασυναγωνίστους

Α. Χ. ΙΕΡΟΠΟΥΔΟΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 5

ΑΡ. ΤΗΛ. 23-038

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ

Ο "ΦΟΙΝΙΞ,"

'Αποφεύγετε τὰ πολυδάπανα ταξείδια εἰς τὰς διαφόρους
ιαματικές πηγὰς, προτιμώντες νὰ λαμβάνετε ταῦτα εἰς τὴν
ἐν 'Αθήναις 'Υδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ἸΩΝΟΣ 5, πα-
ραπλεύσας θεάτρου Κοτοπούλη. Τὰ ἱαματικά τεχνητὰ λουτρά
τῶν διαφόρων λουτροπόλεων, Αἰδηψοῦ — Μεθάνων —
Λουτρακίου — Υπάτης, ἀναπληροῦν τελείως τὰ ἱαματικά
λουτρά τῶν ὡς ἂν ἀναφερομένων ἱαματικῶν πηγῶν.

'Ιατρικαὶ συμβουλαὶ δωρεάν. Τελεῖα ἀνακρίσεις.

Ῥωρα ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π. μ. — 8 μ. μ.

Η ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α. Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 5 ΤΗΛ. 21.894

Διαθέτει τὴν πλουσιωτέ-
ραν συλλογὴν χάρτου ταπε-
τοαρίας εἰς τιμὰς ἐργοστα-
σίου.

'Απὸ 22 δραχμὰς καὶ ἄνω
τὸ τετραγωνικὸν μέτρον με-
τὰ τοποδετήσεως

ΟΙΚΟΝΟΜΕΝΕΙΟ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Σήμερα σᾶς παρουσιάζομε τὸν 'Ιταλὸ κα-
τάδικον Φελιτσιάνι, ὁ
ὁποῖος ἐφτιαξε μὲ τὰ
ψίχουλα τοῦ ψυμιοῦ
του, ἓνα ψεύτικο πε-
ρίστροφο. Φοβερίζον-
τας μ' αὐτὸ τοὺς δε-
σμοφύλακας τοῦ ὁ Φε-
λιτσιάνι ἐδραπέτευσε..

'Ιδοὺ τώρα ὁ πενταετής Τζαν
Μπλοντέλ, ἀπὸ τὸ Σινάγο ὁ ὁ-
ποῖος σηκώνει στὴ ράχη του ἕ-
ναν ἄνθρωπο τέσσερες φορές βα-
ρύτερον ἀπ' αὐτόν !..

Τὸ ἀπαισιώτατο αὐτὸ μικρὸ θα-
λάσσιο ὀστρακο ἀγοράστηκε τε-
λευταία ἀπὸ 600 δολларίων
(60.000 δραχμῶν !)...

Τέλος νὰ μιὰ μικροσκοπικὴ ὀστρα-
κόληνη κούρα, μήκους 19 1/2
ἰντσῶν, δηλαδὴ 49 εκατοστῶν
τοῦ μέτρου, ἡ ὁποία κατασκευά-
σθη ἀπὸ τὸν Δ. Φ. 'Αντζερβίν,
στὸ Τολέντο τῆς 'Αμερικής, καὶ ἡ
ὁποία λειτουργεῖ καὶ τρέχει θαυ-
μάσια.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΑΛΗ ΜΟΥΦΙΚ

ΤΟΥ J. RUSSEL WARREN

Ι αγαθές και ησυχές που φαίνονται αυτές ή γυναίκες! μουρμούρισε ο Φάνσοου. Κι όμως άρχει να τους δοθεί η ευκαιρία για να γίνουν

έντελώς διαφορετικές.

Από εκεί που στεκόταν, περιμένοντας τη βάρκα του για να τον πάρει στο πλοίο, ο Φάνσοου κίταξε τις Άραπινες, ή όποιες κατέβαιναν στον ποταμό για να γεμίσουν τις στάμνες τους. Δεν ήταν όμορφες, αλλά είχαν μια ξεχωριστή χάρι στο περπάτημά τους και στην κορμοστασιά τους. Τό σωμα τους ήταν λεπτό με αρμονικές γραμμές. Καθώς περνούσαν μπροστά στον Άγγλο, του έρχονταν πλάγιες, πονηρές ματιές.

Κατεργάρες! ψιθύρισε ο Φάνσοου κι έσκολούθησε νωττάζοντας τους διαβάτες.

Ίθαγενείς, Αρμένιοι, Εβραίοι, Κουρδοί, όλοι τον γνώριζαν κι οι περισσότεροι τον χαιρετούσαν. Αφηρημένος αυτός, απαντούσε στο χαιρετισμό τους. Ο νους του βρισκόταν στο ποταμόπλοιο, το οποίο είχε άραξει προ δλίγου, στην αντίπερα όχθη.

Ο Φάνσοου ήταν ο μόνος Εύρωπαος στο Κουμ-Σαλιέ. Ή άραξ ενός πλοίου ήταν σπουδαίο γεγονός γι' αυτόν. Ίσως θα του έφερνε την αλληλογραφία του και θα μιλούσε για λίγο ώρα με κανένα συμπατριώτη του.

Καλημέρα Κάρσον—είπε ο Φάνσοου στον καπετάνιο, όταν μετά λίγα λεπτά βρέθηκε πάνω στο πλοίο. Κάνετε καλό ταξίδι;

Κάνουμε πέντε μέρες από το Βάσσα ως εδώ. Καλά τα καταφέραμε, γιατί τα νερά του ποταμού κατέβηκαν πολύ. Μια στιγμή μάλιστα, φοβήθηκα πως θα κολούσαμε στο βυθό. Έσ' πώς τα πέρασες αυτόν τον καιρό;

—Όπως πάντοτε. Έχω τίποτε γραμμάτια;

—Δυστυχώς δεν μ'αφείλε να ταχυδρομηθώ. Έχεις όμως ένα δέμα βιβλία από το Βάσσα και μια κάσσα με ούτσιν.

—Καλά κι' αυτά! είπε ο Φάνσοου απαγορευμένος. Τι άλλα νέα;

—Ένα νόστιμο περσιτικό μ'αφείλε συνέβη—είπε ο καπετάνιος γελώντας—Βλέπετε αυτόν τον νεό...Είπε νεοφερμένος από την πατρίδα. Καθώς ανεβαίναμε τον ποταμό έπιπλεξε με μια μικρή άραπινά, ή όποια τον ακολουθούσε. Ο δυστυχημένος κοιτούσε να τη βάλει μαζί της. Δεν ξέρει πως να την ξεφορτωθεί. Στάσου!... Θά τον φωνάξω εδώ και θα γελήσει.

Ο Φάνσοου συνοφρυώθηκε. Δεν του άρεσαν αυτού του είδους τα χωράτια. Μπορούσαν να γίνουν άφορη ή δυσάρεστον παρεγγήσεων και επεισοδίων. Κι' αυτός ως Διοικητής της περιφέρειας έπρεπε να φροντίει για την ησυχία του τόπου.

—Μίστερ Κνός—είπε ο καπετάνιος, όταν ο νεαρός Άγγλος πλησίασε—να σας παρουσιάσω τον

Μίστερ Φάνσοου. "Αν θέλετε, διηγήθηκε του τί σας συνέβη. Ίσως μπορούσε να σας φανή χρήσιμος. —Έχω μ'έπεισε άσχημα σέρ—είπε ο νέος νευριασμένος—όλοι γελούν για το πάθημά μου και κανείς δεν με βοηθά. Συμβουλευτάτε με, σ'ας παρακαλώ. Μόλις έφθασα από την πατρίδα. Πηγαίνα να συναντήσω το Σύνταγμα μου. Καθώς λοιπόν περνούσαμε από ένα μέρος που λέγεται «ο Τάρος του Έξρα», βγήκα σε κάποια στάθμευση του πλοίου για να περπατήσω λιγάκι. Έκεί που προχωρούσα κοντά στην όχθη, είδα μια νέα ίθαγενή, ή όποια λουζόταν στο πατάμι. Απομακρύνθηκα άμέσως, αλλά μετά λίγα λεπτά ή νέα με πρόφθασε και μου πρόσφερε ένα λουλούδι. Ανύποπτος το πήρα, χωρίς να γνωρίζω ότι γελούε έθιμα αυτού του τόπου. Λίγο παρέκει στεκόταν ένας πελώριος Άράπης ή όποιος πλησίασε κι' άρχισε να λή, να λή... Δεν καταλάβαινα τίποτε και φώναξα τον Κάρσον.

Μ' ένα περιστρεφόμενο σε κάθε χέρι, ο Φάνσοου κυνήγησε τους ληστές.

Έχεινος μου έξηγησε τα λόγια του Άραπη... Τι νομίζετε πως έλεγε; Φαίνεται πως σύμφωνα μ' ένα έθιμό τους, έπειδή είχα δη την κοπέλλα να λούζεται στο πατάμι, έπρεπε να τη πάρω γυναίκα μου. Ή προσφορά του λουλουδιού ήταν συμβολική. Τώρα ή κοπέλλα βρίσκεται πάνω στο καράβι...

—Πώς; φώναξε ο Φάνσοου και κίταξε τον Κάρσον με φανερή δυσάρεσκεια.

—Μιά που δέχτηκε το λουλούδι, πρέπει να παντρευτεί τη νέα—είπε ο Κάρσον με κομική σοβαρότητα.

—Φώναξε το κορίτσι εδώ, διέταξε ο άξιωματικός άποτομα. Ντροπή σου, Κάρσον!

—Βοηθήστε με, σέρ—είπε ο νέος—σχεφθήτε τη θέση μου! Πώς θα παρουσιαστώ στο Σύνταγμα μου με μια ούτσιν Άραπινά; Θά γίνω το κορόιδο των συναδέλφων μου.

Αν ή νέα θεωρή τον έαυτό της

αδίκημένο, είμαι πρόθυμος να την άποζημιώσω... αλλά όχι και να την παντρευτώ...

—Πουάστε, Μίστερ Κνός—είπε ο Φάνσοου. Ο Κάρσον σ'ας κορόιδεψε. Δεν έχετε καμιά υποχρέωση να την παντρευτείτε. Θά τη στείλω πίσω στους δικούς της.

—Ω, σέρ, σ'ας εύχαριστώ...

Έκείνη τη στιγμή, ή μικρή ίθαγενής πλησίασε με τον Κάρσον. Ήταν λεπτοκαμωμένη, είχε μεγάλα κατάμαυρα μάτια και βλέμμα πονηρό.

—Πώς λέγεσαι, κορίτσι μου, ρώτησε ο Φάνσοου—και ποιος είναι ο πατέρας σου;

—Με λένε Νουρούντα. Πατέρα μου είναι ο Άλη Μουφίκ της φυλής των Άμαλά.

Φαντάστηκε λοιπόν, ότι έπειδή είναι ή κόρη ενός σείχη, μπορεί να γίνης ή γυναίκα ενός Εύρωπαίου; Τά έθιμα του τόπου σας, κορίτσι μου, ισχύουν για σ'ας τους ίδιους και όχι για τους Εύρωπαίους...Θά άποβιβασθής άμέσως στην

τήματα κι' όταν ήρθε ή ώρα να φύγη το πλοίο, ο Φάνσοου έπέστρεψε στο σπίτι του. Ήταν στενοχωρημένος με το περιστατικό της Νουρούντα. Ήξερε ότι πράγματι υπήρχε ένα τέτοιο έθιμο στον τόπο. Άλλά το φαινόμενο περίεργο πως θέλησαν να το έφαρμόσουν για έναν Εύρωπαίο. Κάκι άλλο κρυβόταν κάτω άπ' αυτό το περιστατικό.

—Η κυρία σας, έφθασε—είπε ο υπηρέτης στον Φάνσοου, όταν έφθασε στο σπίτι του—την έβαλε στον ξενώνα.

—Η κυρία μου; Τι διάβολο θέλεις να πής; ρώτησε ο άξιωματικός καταπληκτός.

—Έτσι μου είπε ή ίδια! Είναι μια ίθαγενής και τη λένε Νουρούντα... Ζήτησε μάλιστα να της δώσω το καλύτερο δωμάτιο... Κατάπληκτος για την αναιδεια της νέας ο Φάνσοου πήγε στον ξενώνα.

—Παληκορίτσι... είπε. Πώς τόλμησε να παρουσιασθής ως σύζυγός μου;

—Μήπως δεν είμαι; ρώτησε εκείνη με προσποιητή άπορία. Άφοδ με στείλατε στο σπίτι σας με τον υπηρέτην σας!

—Η καρδιά σου είναι γεμάτη ψέματα...είπε ο Άγγλος άσχημά. Θέλω να μ'αφείλε την αλήθεια. Γιατί ήρθες στο Κουμ—Σαλιέ;

—Ο ξανθός νέος μ' έφερε για να γίνω γυναίκα του. Κατόπιν όμως σείς...

—Γιατί το έκανες αυτό; Ήταν μια πρόφαση για να ταξιδέψης με το πλοίο...

—Άλλά σ'ας είπα, άφέντη μου...

Ο Φάνσοου φώναξε τον υπηρέτη του και τον διέταξε να πάρη τη νέα στην κουζίνα και να τη βάλει να δουλέψει εκεί ωςότου φθάσει το πλοίο. Κατόπιν πήγε στην κάμαρά του και πλάγιασε...

Η σφυρίχτρα του πλοίου που πλησίαζε, ξύπνησε τον Φάνσοου. Άπλωσε το χέρι του για να πάρη το ρολόι του από το τραπέζι δίπλα στο κρεβάτι του, αλλά δεν βρήκε. Το ρολόι δεν βρισκόταν πεία στη θέση του.

—Διάβολε! μουρμούρισε. Ποιος άλλος θά το πήρε, εκτός από τη Νουρούντα...

Ο Φάνσοου πετάχτηκε από το κρεβάτι του και μετά λίγα λεπτά κατέβηκε στην αλή. Το πλοίο είχε φθάσει κι' ή Νουρούντα ήταν έτοιμη να φύγη.

—Άνοιξε το μπάγο σου! διέταξε ο άξιωματικός τη νέα.

Έκείνη δίστασε μια στιγμή, μα κατόπιν υπάκουσε.

Η μικρή άραπινά δεν είχε χάσει το καιρό της. Άνάμεσα σε χιόλια και χάντρες υπήρχε το ρολόι του Φάνσοου, μερικά κοινά μπουκιά από τη κουζίνα, ένα σα κουμπιά μανικιτών, ένα δαχτυλίδι άνδρικό, ένας ζευγός πασσίνες μεταξωτές πτεράδες και με-

ρικές σφαίρες περιστρόφου. Όλα αυτά άνηκαν προφανώς στον Κνός. —Όστε είσαι και κλέφτρα, έ; είπε ο Φάνσοου. Σου χρειάζόταν ένα καλό μάθημα...

Πάρε τα όλα αυτά—διέταξε ο άξιωματικός τον υπηρέτη του—και πήγαινε τα στην κάμαρά μου... Έσύ, κορίτσι μου— πρόσθεσε —μπορείς να πηγαίνεις...

Εν ή νύα μάζευε το μπάγο της, κάποιο χαράκι ξέφυγε από μέσα. Έκείνη θέλησε να το πάρη, μα ο Φάνσοου την πρόλαβε, και περίεργος το κίταξε. Χαραγμένα με μολύβι βγήχαν τα ψηφία «Ρ. 90». Τίποτε άλλο. Ο Φάνσοου ήξερε ότι στην Άνατολή, άρκει ένα έλάχιστο σημείο για να χρησιμεύσει ως συνεννόηση μεταξύν του πληθυσμού, κι' ένα τιποτένιο πράγμα για να φέρη δολόκληρη καταστροφή, σφαγή, πόλεμο, λεηλασία...

Ο Φάνσοου, όταν άπομακρύνθηκε ή νέα, έμεινε άκοιμητη ώρα σκεπτομενός. Ήξερε ότι το πλοίο, στο όποιο έπιβιβαζόταν εκείνη τη στιγμή ή νέα, ήταν το «Μπαγκνταλιέ», το όποιο την εποχή του πολέμου λεγόταν «Ρ. 90». Άπάνω στο φουγάρο του υπήρχαν ακόμη αυτά τα ψηφία. Κι' άμέσως ο Φάνσοου κατάλαβε... Η Νουρούντα δεν είχε υποστή την περιπέτεια της μονάχα για να κλέψη το ρολόι του και τ' άλλων μικροπραγμάτων του Κνός.

Ο πραγματικός σκοπός της ήταν να έπιβιασθή στο «Μπαγκνταλιέ» με κάποια μυστική άποστολή. Κι' έπειδή δεν θά μπορούσε να διαβάσει το όνομα του πλοίου, για εύκολία της είχαν δώσει τα διακριτικά σημεία του φουγαρίου.

Άλλά γιατί να έπιβιασθή σ' αυτό το πλοίο και όχι σε άλλο;...

Είχε βραδύσει σγεδόν, όταν ο άξιωματικός ανέβηκε στο πλοίο. Κι' ενώ κουνέντιαζε με τον Φρέντζο, τον πλοίαρχο του «Μπαγκνταλιέ», ο Φάνσοου τον ρώτησε με τρόπο άν το πλοίο μετέφερε τίποτε το έξαιρετικό.

—Τό μόνο έξαιρετικό—είπε ο Φρέντζος—είνε ότι μ'αφείλε έμπιστευθή ένα κουτί με πολύτιμα πετράδια, άξιας πολλών χιλιάδων λιρών. Είμαι μάλιστα άρεκέτ άνήσυχος, γιατί ξέρω ότι οι ίθαγενείς εδώ στις όχθες του ποταμού είναι τρομεροί κλέφτες. Δεν θά δίσταζαν να μ'ας σφάξουν όλους για να ληστέψουν το πλοίο. Άν πάρουν είδησι ότι μέσα στη κάμπα μου υπάρχει ένας δολόκληρος θησαυρός, θά ξεμπελέσουμε άσχημα...

Σε συμβουλευώ να κρύψης άπάνω σου τα πετράδια—είπε ο άξιωματικός—κι' ενόσω το πλοίο βρίσκεται άγκυροβολημένο, έσύ ή ό υποπλοίαρχος πρέπει ν' άγρυπνάς. Μιά που το «Μπαγκνταλιέ» θά μείνη άπόψε εδώ, θά έχω κι' έγώ τό νού μου...

Καθώς έφευγε από το πλοίο, ο Φάνσοου παρατήρησε, ότι από μια άκρη του καταστρώματος ή Νουρούντα παρακολουθούσε τις κινήσεις του.

Ήταν περασμένα μεσάνυχτα κι' ένας-ένας οι έπιβάται του «Μπαγκνταλιέ» είχαν άποτραβήχθι στις κάμπινες τους. Στην όχθη ένας ίθαγενής σκοπός άγρυπνούσε. Σε λίγο, πίσω από μερικούς θάμνους πρόβαλε μια σιά.

Ο φρουρός θέλησε να μιλήσει, μα δεν πρόλαβε. Η Νουρούντα—γιατί αυτή ήταν—τόν είχε πλησιάσει και του μιλούσε σιγά, χαϊδευτικά. Ο

ίθαγενής δίστασε στην άρχή, κατόπιν την άκολούθησε. Δεν είχαν περάσει πέντε λεπτά, όταν άλλες σιές άρχισαν να βγαίνουν πίσω από τους θάμνους. Προχωρούσαν προσεχτικά, όσότου έφθασαν κοντά στο πλοίο. Ξαφνικά, από το παράθυρο της κάμπινας του πλοίαρχου άκούστηκε ένας πυροβολισμός κατόπιν άλλος κι' άλλος. Από την όχθη άλλοι πυροβολισμοί άπαντούσαν. Σε μια στιγμή άναστατώθηκε το πλοίο...Τρομαγμένοι οι έπιβάτες ανέβηκαν στο κατάστρωμα.

Με τους πρώτους πυροβολισμούς, ο Φάνσοου έσπευσε με μερικούς άστυνομικούς.

Μ' ένα περιστρεφόμενο σε κάθε χέρι ο Φάνσοου, κυνήγησε τους ληστές, ακολουθούμενος άπ' τους ίθαγενείς στρατιώτες του. Οι ληστές όταν είδαν ότι τό κλοπο τους άπέτυχε, σκόρπισαν και άμέσως χάθηκαν μέσα στο σκοτάδι. Ξαφνικά ο Φάνσοου σκόνηται άπάνω σ' ένα σώμα. Έσκυψε και κίταξε. Ήταν ένας άπό τους άστυνομικούς του νεκρός.

—Αυτό θά το πληρώσουν άκριβά! μουρμούρισε ο άξιωματικός και έξακολούθησε να τρέχει όσότου έφθασε στο χωριό των ίθαγενών.

—Άλη Μουφίκ! Φώναξε ο Φάνσοου.

Στό κατώφλι μιάς καλύβας φάνηκε ένας ύψηλός άράπης, ο πατέρας της Νουρούντα.

—Ποιος με φωνάζει;—ρώτησε με προσποιητή άπορία.

—Γιατί, ώ Σείχη, έσύ κι' οι δικοί σου χτυπήσατε τους δικούς μας και δολήσατε να ληστέψετε το πλοίο; ρώτησε ο Φάνσοου.

—Δεν ήμουν έγώ, έφέντη, ούτε οι δικοί μου. Θά ήσαν νομάδες... τίποτα βεδούντοι... Έμεις κοιμόμαστε, κι' ήρθες και μ'ας ξύπνησες. Δεν ξέρω τίποτα...

Φτάνουν τα ψέματα Άλη Μουφίκ—είπε ο Άγγλος άσχημά—Σκότωσες έναν άνθρωπο και σ'ας, ως άρχηγός. Θά τιμωρηθής γι' αυτό.Θά τουφεκισθής για παραδειγματισμό. Έτσι θά μάθουν οι δικοί σου, ότι δεν μπορείς να παραβαίνεις τους Νόμους...

Ατάραχος, ο Άλη Μουφίκ άντίκρυσε τό έκτελεστικό άπόσπασμα... Καθώς έπέστρεψε στο σπίτι του μετά την έκτέλεση, ο Φάνσοου είδε ότι μετέφεραν τον νεκρό άστυνομικό. Λίγο παρέκει στεκόταν ή Νουρούντα, ή όποια μ' άπάθεια παρακολουθούσε τη σκηνή. Σάν είδε τον Φάνσοου, τον κίταξε προκλητικά, με τό πονηρό γεμάτο ύποσχέσεις βλέμμα της και χαμογέλασε.

—Δαίμονα!—μουρμούρισε ο Άγγλος—θά ήθελα να μπορούσα να σε τουφεκίσω και σένα...

Την έπαιρνε, μέσα σ' ένα μικρό δέμα, ο Φάνσοου τοποθέτησε τό δαχτυλίδι, τις πτεράδες, τα κουμπιά των μανικιτών και τις σφαίρες όσα είχε βρή δηλαδή μέσα στον μπάγο της Νουρούντα και με μια μικρή σημείασι τα έστειλε στον ύπολοχαγό Κνός.

—Η γυναίκα σου ήταν καλά—έγραφε στην σημείωσι—την τελευταία φορά που την είδα. Μοναχα φοβόμυαι πως θά έχη κακό τέλος με τό δρόμο που πήρε»

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Όπως σ'ας ύποσχεθήκαμε, τό «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και ή ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ήρχισαν την διανομήν εις τους άναγνώστας των σειρας περιφήμων άριστουργημάτων της ξένης φιλολογίας. Τά πρώτα βιβλία, τά όποια διανέμονται ήδη στους άναγνώστας των περιοδικών μας, είναι τά ύπέροχα αισθηματικά άριστουργήματα:

“ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ”

ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡ

“Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ”

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υιού

.. Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ”

ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

“ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ”

ΤΟΥ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

Όπως σ'ας είχαμε ειδοποιήσει, για ν' άποκτήσετε τά άριστουργήματά μας, πρέπει ν' άποκόπτετε άπό τό «Μπουκέτο-ή Οικογένεια» 4 εκ των δημοσιευμένων εις την 3ην σελίδα του έξωφύλλου δελτίων και να τά φέρετε εις τά Γραφεία μας, καταθέτοντες συγχρόνως και 8 δραχμάς.

Οι έν τας έπαρχίας άναγνώσται μας θά προσκομίζουν τά 4 δελτία και 8 δραχμάς εις τά Ύποπτακτορεία των Έφημερίδων και θά λαμβάνουν τά βιβλία των.

Επίσης άρχισε ή διανομή του νέου αισθηματικού άριστουργήματος του ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΜΥΣΣΕ:

“ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ”

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΘΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΗ

“Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ”

της ΝΤΕΛΛΑΥ, κτλ. κτλ.

Οι έν τω Έξωτερικώ άναγνώσται των περιοδικών μας πρέπει να στέλνουν, μαζί με τά δελτία και τας 8 δραχμάς, και τά έξοδα άποστολής των βιβλίων, και τούτο, διότι θά ήτο λανθάνημα διά τό Γραφείον μας μία τσάπητή έπιβάρυνσις. Εις τας πόλεις του Έξωτερικού όπου υπάρχουν Ύποπτακτορεία του Κεντρικού Πρακτορείου Άθηνών, οι άναγνώσται μας θά παραλάβουν τά βιβλία των άπό τας κ. κ. υπαρχακτορας.

Τά δελτία δημοσιεύονται στην 3ην σελίδα του έξωφύλλου.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Στό Πάρκο

Η κυρία στη γκουβερνάντα

—Σάν τι κάνεις; Αυτό δεν είναι τό δικό μας μορφ.

—Έκανε λάθος στο άμαξάκι!

—Τό έξοδα, κυρία, αλλά...αυτό τό άμαξάκι είναι καλύτερο άπό τό δικό μας!

Κίνδυνος

—Ο μπακαλές: Γυναίκα να μη πάσης κρέας σήμερα άπ' τό χασάτι.

—Η σύζυγος: Γιατί;

—Ο μπακαλές: Γιατί το δάνεισα τη ζυγαρία μας!

Άγάπη μιά φορά

—Η σύζυγος: Δεν μ' αγαπάς κακέ! Ο γαϊόρας λέει πως πρέπει να κάνω κόουα για ν' άδυνατίσω κι' εσύ δεν μ' άφίνεις.

—Ο σύζυγος: Άλλά άκριβός έπειδή σ' αγαπώ τόσο πολύ χασού μου, δεν έννοώ να χάσω ούτε ένα δάμα από σένα!

Τό φρέσκο και ή σύζυγος

—Καλά φρεντήσαμε χτες; Άλλά πούσα την νύχτα στο φρέσκο!

—Πούνα τυχερός καίνετε! Έγώ ό κακότεχος κατώφθισα και έπέστρεψα στο σπίτι μου!

ΕΝΑ ΕΡΓΟ ΠΟΥ ΧΑΛΑΣΕ ΚΟΣΜΟ

ΤΗΣ ΕΛΙΝΟΡ ΓΚΛΗΝ

ΚΣΤ.

Μάθε τέλος να βλέπεις σ' εκείνην που εδιάλεξες όλα τα γόητρα της γης και του ούρανο, θεοποίησε τη δυστυχισμένη γιήνη αδελφή σου. Μόνο μ' αυτό τον τρόπο θα μπορούσες καταστρέφοντας τ' άγρια σχέδια του δημιουργού, να γνωρίσης το άνεπιτο μεθύσι της καθαής αγάπης.

«Αν δεν θέλεις να εξευτελισθής ή αγάπη σου, τη στιγμή μάλιστα του υπερτάτου ύψους της, χρησιμοποίησε τη δύναμη της αυταπάτης. Κάμε τη λάσπη να γίνη το γαλάζωμα του ούρανο! Αυτό είναι όλο!»

Κι' αλήθεια. Αυτό είναι το μυστικό της αγάπης: 'Η αυταπάτη!...

Μάθε ν' αυταπατάσαι.

Διαφορετικά πάψε ν' αγαπάς. Μά δεν είν' ανάγκη να ζήσης ανέραστος. 'Η ίδια η αγάπη μ' ας ποτίζει με τὰ φίλτρα της αυταπάτης. Και δεν βλέπουμε την άσχημια...

Και τώρα ας εξετάσουμε ένα άλλο ζήτημα, εξ ίσου σοβαρό και σπουδαίο:

Είπαμε ότι η γυναίκα, είτε ώραία είτε άσχημη, ανάβει συχνά μεγάλες έρωτικές πυρκαγιές. Είπα ακόμα ότι υπάρχουν άσχημες γυναίκες που προκαλούν δυνατό και μεγάλους έρωτες. Δεν πρόκειται για ένα έννοούμεθα—για τις άσχημες γυναίκες, ή όποιες έχουν, ωστόσο, ώραία ψυχή. Όχι. Αυτές είνε ίσως πιο αξιολάτρευτες από μια καλλονή. Πρόκειται για τις άσχημες εξωτερικώς και έσωτερικώς, που καμιά φορά αγαπιούνται τρελά.

Προκαλεί λοιπόν και η άσχημη τον έρωτα;

Καμιά φορά ναί. 'Αλλά εδώ δεν θα μιλήσω για την έμορφη ή την άσχημια της γυναίκας. Στο κεφάλαιο αυτό θ' ασχοληθώ με την εξωτερική εμφάνιση των ανδρών αποκλειστικώς. Και θέτω άμέσως το ερώτημα:

— Ένας άνδρας πρέπει να είνε ώραος για να τον αγαπούν η γυναίκες;

Ο Κατούλ Μαντές, του οποίου θα παρεμβάλω πιο κάτω ένα απόσπασμα σχετικώς, σπύ το βιβλίο του η 'Τέχνη της Αγάπης', υποστηρίζει ότι μόνον η έμορφη έχει δικαιώματα επί του έρωτος. Και οι άσχημοι άνδρες; θα ρωτήσετε, και μ' όλο σας το δίκιο. Αυτοί πρέπει να μένουν έξω απ' τον Παράδεισο του Έρωτος;

Ασφαλώς ο Κατούλ Μαντές δεν έχει δίκιο.

Να είνε έμορφη, πολύ έμορφη μια γυναίκα για ν' αγάπησες; αυτό το καταλαβαίνω. Γιατί αυτό είνε το «καθ' η' ον», ο «προορισμός» των γυναικών: η έμορφή! Τό να ζητάμε όμως από τους άνδρες να είνε 'Αδώνιδες και 'Αντίνοοι και 'Απόλλωνες και Νάρκισσοι, αυτό πεία είνε υπερβολή, είνε ποιητικός εξωφρενισμός.

Έχω μάλιστα σχετικώς τη γνώμη ότι οι πολύ ώραίοι άνδρες καταντούν άνοστοι. Ένας άνδρας πολύ ώραιος, πολύ κομψός, πολύ χαριτόβριτος παύει να είνε άνδρας. Είνε κοκλά! Κι' ασφαλώς μια γυναίκα που ξέρει να διαλέγη, με κάποιο γούστο τους φίλους της καρδιάς της, θα προτιμήσει μεταξύ ενός τέτοιου άνδρος κι' ενός ελάχιστα ώραίου, πολύ χαριτοβρότου, αλλά ανόρου π' ά ν' τα, τον τελευταίο.

Υπάρχουν τόσα άλλα χαρίσματα, με τα οποία μπορεί να γοητεύση τις γυναίκες ένας άνδρας, ώστε να περιτεύη εντελώς η έμορφη της κούκλας. Νειάτα, αλκή, αρρενωπότης, καλή καρδιά, τόλμη, ανδρεία, γаланτομία, ευγένεια τρόπου, υπερηφάνεια, αγαθότης, δικαιοσύνη, πόνος των ορίων της εξυπνάδας, μόρφωσις, ταλέντο, να ένα σωρό σποιλία που μπορούν να κάνουν και τον πλέον άσχημον άνδρα γοητευτικό και αξιολάτρευτο!

Τό είπα και στην αρχή του

βιβλίου μου αυτού. Αμφιβάλλω αν οι μεγάλοι κατακτηταί γυναικείων καρδιών ήσαν 'Αδώνιδες. Πιστεύω μάλλον ότι ήσαν άνδρες, πολύ άνδρες και τίποτε περισσότερο.

Τους άνδρες—κούκλες τους βλέπουν στα όνειρά τους η άποτυχημένες και θλιβερώς έμονώσαι διάγουσαι γεροντοκόραι, τὰ άναίμικα δεσποινίδια, η νεαρές ρωμαντικές γκουβερνάντες, η όποιες μυρίζουν λεβάντα και έπαρχίαν από αποστάσεως μιλίου και η όποιες ζούν μέσα στις σελίδες κάποιου άνεκδινητήτος σαχλού ρωμάντζου του 'Ονέ, του μόνου βιβλίου επί του οποίου έβόσκονσαν και το όποιον αποτελεί το φιλολογικόν άπαντον και το ευαγγέλιον του έρωτος, από της πλευράς, φυσικά, που τον βλέπουν τὰ μωπικά των ματιών, τὰ χωρίς φώς ζωής και όυελίας.

Είνε άστοίλο, λοιπόν, να ζητάμε από τους άνδρες έμορφη, να τους ζητάμε να έχουν δηλαδή προσόντα αποκλειστικώς γυναικεία.

Ας αφήσουμε τους άνδρες όπως τους έπλασε ο Θεός, τον όποιο δεν μπορούμε, φυσικά, να κατηγορήσουμε για έλλειψιν σοφίας. Ας τους αφήσουμε άνδρες, κυριολεκτικά άνδρες, τό άκρον αντίθετον των γυναικών. 'Η αντίθεσις αυτή, η διαφορά αυτή προκαλεί την άμοιβαία έλξη των δύο φύλων, τὰ όποια δεν ζητούν κατά την ένωσίν των παρά ν' άλληλοσυμπληρωθούν.

Αλλ' ας ακούσουμε και τη γνώμη των αντίφρονούντων σχετικώς και κατόπιν συνεχίζουμε. Ας ακούσουμε τον συγγραφέα της 'Τέχνης της Αγάπης', τον Κατούλ Μαντές. 'Ο Μαντές είνε σοφός άνθρωπος, είνε Γάλλος. 'Η γνώμη του συνεπώς είνε σεβαστή.

Ως συγγραφέας και ως Γάλλος, είνε σέ θέσι, καλώς επαντός άλλου, να μιλήσει για τὰ ζητήματα του έρωτος.

Και να τί γράφει στο βιβλίο του για το ζήτημα της έμορφιάς του άνδρος, απευθυνόμενος στον νεαρό άναγνώστη του, που είνε έτοιμος να ριχτεί διψαλέος στη ζωή, στον έρωτα:

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΩΡΑΙΟΣ!

Να είσαι ώραος. Διαφορετικά μ' ήν αγαπάς. Και χωρίς έμορφη μπορεί βέβαια να σέ συμπάσση μια γυναίκα. 'Η πιο έμορφη μάλιστα προτιμούν καμιά φορά τους πιο άσχημους. 'Η ιστορία αυτή γίνεται κάθε μέρα. Σ' άμους, μαθητή μου, που άνοξε τις καλές συμβουλές μου, που πρέπει να έζησες την ιδέα, που πρέπει να έζησες, μ' ήν αγαπάς, αν δεν έχης χαρίσματα που εύχρηστούν τὰ μάτια. Άκουσέ με καλά: Δεν σου γυρεύω να μιλήσεις σέ όλα με τους νέους που τὰ χείλη των είνε από πορφύρα και τὰ μαλλιά των από φώς. Σ' άμους πρέπει να είσαι λιγότερο εύχρηστος στην όψη από τους ώραίους έφήβους της 'Ελλάδος. Δεν είνε άπαράτητο να νομίζουν όταν σέ βλέπουν, πως είσαι ο μικρός αδελφός του 'Απόλλωνος. Μά αν πραγματικά είσαι άσχημος, αν η φαλάκρα άσχημίζει το κεφάλι σου, αν τὰ δόντια σου είνε μαύρα ή έχουν το χρώμα του χειμωπαριού, αν το σταχτί δέρμα σου είνε γεμάτο άπαίσιες κρεατοελιές, αν μάλιστα δεν έχης κάτω από τὰ βλέφαρα τη φλόγα εκείνη που φωτίζει και εξιδανικεύει το πρόσωπο, αν, με μια λέξη, είσαι από εκείνους που γεννήθηκαν για να τρομάζουν ή για να τους περιφροούν, παραιτήσου από τις χαρές του έρωτος. Άκόμα κι' αν μ' όλα ταύτα πλανευτή από την καλοσύνη της καμιά γυναίκα και φανή έρωτευμένη με την άσχημια σου, δώδε με θάρρος το φίλ για το όποιον δεν είσαι άξιος.

Μά, φρά, ένα πανέμορφο κορίτσι αγάπησε έναν άνδρα πολύ άσχημο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια;

Παράδεισο του Έρωτος;

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ G. LIBEΛΝ

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

Λίντα άνοιξε τὰ μάτια της κι' άμέσως τὰ ανάκλεισε πάλι. Ένοιωσε ένα καταθλιπτικό αίσθημα, μιά φοβερή κόπωση, που την έκανε να θέλη να μείνη εκεί.

Ναί! αυτό ήταν, δεν ήθελε να σκέπτεται! Γιατί να θυμήσει; 'Η μάλλον για ν' αμείψει; Τί την ήθελε πεία αυτή η ζωή... 'Αλλά, Θεέ μου, που βρισκόταν, λοιπόν...

Η Λίντα άνοιξε διάπλατα τὰ μεγάλα μάτια της και παραξενεμένη κύτταξε γύρω της. Προσπάθησε ν' ανακαθήσει στο κρεβάτι της, μα άμέσως έπεσε πίσω στα μαξιλάρια έξαντλημένη από την προσπάθειά της... Θεέ μου!... Πώς πονούσε το κορμί της!...

Μη ταράζεσθε, κυρία—είπε εκείνη τη στιγμή μιά λευκοφρομένη νοσοκόμος. Προσπαθήστε να κοιμηθήτε.

Η Λίντα κύτταξε τη νέα, η όποια διώρθωσε τὰ μαξιλάρια και πήρε κατόπιν το γιατρικό που της έδωσε να π' ή. Έπειτα η αδελφή πήγε και κάθισε πάλι στη θέση της. Βαθειά σιγή άπλώθηκε στο δωμάτιο...

Αλήθεια, σάν άγγελος έμοιαζε η Λίντα καθώς κοιτόταν εκεί με τὰ δόχρους μαλλιά της, που πλαισίωναν όμορφα το όχρο και λεπτό πρόσωπό της.

Η Λίντα είχε παντρευτή δυό χρόνια προηγουμένως με τον δόκτορα Χάρου Μάκ Λήν έναν άνδρα πολύ μεγαλύτερο της. Αυτός την είχε θεραπεύσει σέ κάποια έπιδημία χοίλας, γιατί ο δικός της ολκογενειακός γιατρός έφυγε νάναι άρρωστος. 'Ο Χάρου είχε συμπληρώσει άμέσως την χαριτωμένη νέα και όταν έγινε καλά τη ζήτησε να γίνη γυναίκα του. 'Η Λίντα έφαινόσχηκε. Ούτε περίμενε τέτοιο πράγμα. Βέβαια τον συμπάσθηκε πολύ τον καλό γιατρό αλλά έκτός από τη μεγάλη διαφορά της ηλικίας που τους χωρίζε—ο Χάρου ήταν σαρανταπέντε χρόνων και η Λίντα είκοσι—ήτηρχε και άλλος σπουδαιότερος λόγος.

Οι γονείς της Λίντας προστά στην ανέλπιστη τύχη που παρουσιαζόταν στην κόρη τους έχαναν, ότι μπόρεσαν για να την πείσουν. 'Ησαν φτωχοί κι' ο πατέρας της κοπίαζε πολύ για τη συντήρησι της οικογενείας του. 'Οστόσο κανείς δεν ύποπαιζόναν ότι η Λίντα είχε μιά μικρή συνάφεια για τον Τζόνν Κάρβερ τον καινούργιο γείτονα τους.

Ο Τζόνν ήταν ξαγράφος κι' είχε εγκατασταθή τον τελευταίο καιρό σέ μιά μικρή βίλλα την όποια είχε νοικιάσει για τους καλοκαιρινούς μήνες.

Στην έξοχη γνωρίζεται κανείς πιο εύκολα παρά στην πόλι. Μιά άφορη άρχει. Έτσι μιά μέρα που η Λίντα είχε σκαφαλώσει απάνω σ' ένα φράχτη για να περάσει την άλλη μεριά, το φόρεμά της σάλωσε και βρέθηκε σέ πολύ δυσκολή θέσι. Έπρεπε να σχίση το

φόρεμά της ή να μείνη εκεί που βρισκόταν. Έκείνη τη στιγμή, δέν είχε αντίληψη έσπευσε κοντά της και τη βοήθησε.

Έτσι έπιασαν γνωριμία. Από τότε πήγαιναν μαζί περίπατο, κι' όταν εύρισκαν καμιά όμορφη τοποθεσία, η Λίντα καθόταν απάνω στη χλόη και παρακολουθούσε τον Τζόνν, ο όποιος έωράφιζε. Όπως ήταν έπόμενο η όμορφιά της έξοχής, τὰ νεύατα τους ή συχνές συναντήσεις τους όλα συνετέλεσαν να γεννηθή κάποιο τρυφερότερο αίσθημα από την άπλη φίλια στην καρδιά της Λίντας, τουλάχιστον. Γιατί ο Τζόνν ποτέ δεν της είχε μιλήσει για αγάπη. Μονάχα καμ-

μιά φορά άναστενάξε και σιωπηλά της έσφιγγε το χέρι.

Όταν ο Χάρου της ζήτησε να γίνη γυναίκα του, η Λίντα ανέβαλε να του δώση άπάντησι. 'Ηδελε πρώτα να μιλήσει με τον Τζόνν, να βεβαιωθή για τὰ αισθηματά του γι' αυτήν. Έκείνος όμως, όταν η νέα του είπε ότι ο δόκτωρ Μάκ τη ζητούσε να την παντρευτή της εί-

πε:

—Λίντα, ποτέ δεν σου άνοιξα την καρδιά μου. Θά μάντευες άσφαλώς ότι σ' αγαπώ. Αυτοχόρως δεν ελπιώ νοικιάσει για τους καλοκαιρινούς μήνες.

Στην έξοχη γνωρίζεται κανείς πιο εύκολα παρά στην πόλι. Μιά άφορη άρχει. Έτσι μιά μέρα που η Λίντα είχε σκαφαλώσει απάνω σ' ένα φράχτη για να περάσει την άλλη μεριά, το φόρεμά της σάλωσε και βρέθηκε σέ πολύ δυσκολή θέσι. Έπρεπε να σχίση το

φορέμα της ή να μείνη εκεί που βρισκόταν. Έκείνη τη στιγμή, δέν είχε αντίληψη έσπευσε κοντά της και τη βοήθησε.

Έτσι έπιασαν γνωριμία. Από τότε πήγαιναν μαζί περίπατο, κι' όταν εύρισκαν καμιά όμορφη τοποθεσία, η Λίντα καθόταν απάνω στη χλόη και παρακολουθούσε τον Τζόνν, ο όποιος έωράφιζε. Όπως ήταν έπόμενο η όμορφιά της έξοχής, τὰ νεύατα τους ή συχνές συναντήσεις τους όλα συνετέλεσαν να γεννηθή κάποιο τρυφερότερο αίσθημα από την άπλη φίλια στην καρδιά της Λίντας, τουλάχιστον. Γιατί ο Τζόνν ποτέ δεν της είχε μιλήσει για αγάπη. Μονάχα καμ-

μιά φορά άναστενάξε και σιωπηλά της έσφιγγε το χέρι.

Όταν ο Χάρου της ζήτησε να γίνη γυναίκα του, η Λίντα ανέβαλε να του δώση άπάντησι. 'Ηδελε πρώτα να μιλήσει με τον Τζόνν, να βεβαιωθή για τὰ αισθηματά του γι' αυτήν. Έκείνος όμως, όταν η νέα του είπε ότι ο δόκτωρ Μάκ τη ζητούσε να την παντρευτή της εί-

πε:

—Λίντα, ποτέ δεν σου άνοιξα την καρδιά μου. Θά μάντευες άσφαλώς ότι σ' αγαπώ. Αυτοχόρως δεν ελπιώ νοικιάσει για τους καλοκαιρινούς μήνες.

Στην έξοχη γνωρίζεται κανείς πιο εύκολα παρά στην πόλι. Μιά άφορη άρχει. Έτσι μιά μέρα που η Λίντα είχε σκαφαλώσει απάνω σ' ένα φράχτη για να περάσει την άλλη μεριά, το φόρεμά της σάλωσε και βρέθηκε σέ πολύ δυσκολή θέσι. Έπρεπε να σχίση το

φορέμα της ή να μείνη εκεί που βρισκόταν. Έκείνη τη στιγμή, δέν είχε αντίληψη έσπευσε κοντά της και τη βοήθησε.

Έτσι έπιασαν γνωριμία. Από τότε πήγαιναν μαζί περίπατο, κι' όταν εύρισκαν καμιά όμορφη τοποθεσία, η Λίντα καθόταν απάνω στη χλόη και παρακολουθούσε τον Τζόνν, ο όποιος έωράφιζε. Όπως ήταν έπόμενο η όμορφιά της έξοχής, τὰ νεύατα τους ή συχνές συναντήσεις τους όλα συνετέλεσαν να γεννηθή κάποιο τρυφερότερο αίσθημα από την άπλη φίλια στην καρδιά της Λίντας, τουλάχιστον. Γιατί ο Τζόνν ποτέ δεν της είχε μιλήσει για αγάπη. Μονάχα καμ-

μιά φορά άναστενάξε και σιωπηλά της έσφιγγε το χέρι.

Όταν ο Χάρου της ζήτησε να γίνη γυναίκα του, η Λίντα ανέβαλε να του δώση άπάντησι. 'Ηδελε πρώτα να μιλήσει με τον Τζόνν, να βεβαιωθή για τὰ αισθηματά του γι' αυτήν. Έκείνος όμως, όταν η νέα του είπε ότι ο δόκτωρ Μάκ τη ζητούσε να την παντρευτή της εί-

πε:

—Λίντα, ποτέ δεν σου άνοιξα την καρδιά μου. Θά μάντευες άσφαλώς ότι σ' αγαπώ. Αυτοχόρως δεν ελπιώ νοικιάσει για τους καλοκαιρινούς μήνες.

Στην έξοχη γνωρίζεται κανείς πιο εύκολα παρά στην πόλι. Μιά άφορη άρχει. Έτσι μιά μέρα που η Λίντα είχε σκαφαλώσει απάνω σ' ένα φράχτη για να περάσει την άλλη μεριά, το φόρεμά της σάλωσε και βρέθηκε σέ πολύ δυσκολή θέσι. Έπρεπε να σχίση το

φορέμα της ή να μείνη εκεί που βρισκόταν. Έκείνη τη στιγμή, δέν είχε αντίληψη έσπευσε κοντά της και τη βοήθησε.

Έτσι έπιασαν γνωριμία. Από τότε πήγαιναν μαζί περίπατο, κι' όταν εύρισκαν καμιά όμορφη τοποθεσία, η Λίντα καθόταν απάνω στη χλόη και παρακολουθούσε τον Τζόνν, ο όποιος έωράφιζε. Όπως ήταν έπόμενο η όμορφιά της έξοχής, τὰ νεύατα τους ή συχνές συναντήσεις τους όλα συνετέλεσαν να γεννηθή κάποιο τρυφερότερο αίσθημα από την άπλη φίλια στην καρδιά της Λίντας, τουλάχιστον. Γιατί ο Τζόνν ποτέ δεν της είχε μιλήσει για αγάπη. Μονάχα καμ-

μιά φορά άναστενάξε και σιωπηλά της έσφιγγε το χέρι.

Όταν ο Χάρου της ζήτησε να γίνη γυναίκα του, η Λίντα ανέβαλε να του δώση άπάντησι. 'Ηδελε πρώτα να μιλήσει με τον Τζόνν, να βεβαιωθή για τὰ αισθηματά του γι' αυτήν. Έκείνος όμως, όταν η νέα του είπε ότι ο δόκτωρ Μάκ τη ζητούσε να την παντρευτή της εί-

πε:

—Λίντα, ποτέ δεν σου άνοιξα την καρδιά μου. Θά μάντευες άσφαλώς ότι σ' αγαπώ. Αυτοχόρως δεν ελπιώ νοικιάσει για τους καλοκαιρινούς μήνες.

Στην έξοχη γνωρίζεται κανείς πιο εύκολα παρά στην πόλι. Μιά άφορη άρχει. Έτσι μιά μέρα που η Λίντα είχε σκαφαλώσει απάνω σ' ένα φράχτη για να περάσει την άλλη μεριά, το φόρεμά της σάλωσε και βρέθηκε σέ πολύ δυσκολή θέσι. Έπρεπε να σχίση το

φορέμα της ή να μείνη εκεί που βρισκόταν. Έκείνη τη στιγμή, δέν είχε αντίληψη έσπευσε κοντά της και τη βοήθησε.

Έτσι έπιασαν γνωριμία. Από τότε πήγαιναν μαζί περίπατο, κι' όταν εύρισκαν καμιά όμορφη τοποθεσία, η Λίντα καθόταν απάνω στη χλόη και παρακολουθούσε τον Τζόνν, ο όποιος έωράφιζε. Όπως ήταν έπόμενο η όμορφιά της έξοχής, τὰ νεύατα τους ή συχνές συναντήσεις τους όλα συνετέλεσαν να γεννηθή κάποιο τρυφερότερο αίσθημα από την άπλη φίλια στην καρδιά της Λίντας, τουλάχιστον. Γιατί ο Τζόνν ποτέ δεν της είχε μιλήσει για αγάπη. Μονάχα καμ-

μιά φορά άναστενάξε και σιωπηλά της έσφιγγε το χέρι.

Όταν ο Χάρου της ζήτησε να γίνη γυναίκα του, η Λίντα ανέβαλε να του δώση άπάντησι. 'Ηδελε πρώτα να μιλήσει με τον Τζόνν, να βεβαιωθή για τὰ αισθηματά του γι' αυτήν. Έκείνος όμως, όταν η νέα του είπε ότι ο δόκτωρ Μάκ τη ζητούσε να την παντρευτή της εί-

πε:

—Λίντα, ποτέ δεν σου άνοιξα την καρδιά μου. Θά μάντευες άσφαλώς ότι σ' αγαπώ. Αυτοχόρως δεν ελπιώ νοικιάσει για τους καλοκαιρινούς μήνες.

Στην έξοχη γνωρίζεται κανείς πιο εύκολα παρά στην πόλι. Μιά άφορη άρχει. Έτσι μιά μέρα που η Λίντα είχε σκαφαλώσει απάνω σ' ένα φράχτη για να περάσει την άλλη μεριά, το φόρεμά της σάλωσε και βρέθηκε σέ πολύ δυσκολή θέσι. Έπρεπε να σχίση το

φορέμα της ή να μείνη εκεί που βρισκόταν. Έκείνη τη στιγμή, δέν είχε αντίληψη έσπευσε κοντά της και τη βοήθησε.

Έτσι έπιασαν γνωριμία. Από τότε πήγαιναν μαζί περίπατο, κι' όταν εύρισκαν καμιά όμορφη τοποθεσία, η Λίντα καθόταν απάνω στη χλόη και παρακολουθούσε τον Τζόνν, ο όποιος έωράφιζε. Όπως ήταν έπόμενο η όμορφιά της έξοχής, τὰ νεύατα τους ή συχνές συναντήσεις τους όλα συνετέλεσαν να γεννηθή κάποιο τρυφερότερο αίσθημα από την άπλη φίλια στην καρδιά της Λίντας, τουλάχιστον. Γιατί ο Τζόνν ποτέ δεν της είχε μιλήσει για αγάπη. Μονάχα καμ-

μιά φορά άναστενάξε και σιωπηλά της έσφιγγε το χέρι.

Όταν ο Χάρου της ζήτησε να γίνη γυναίκα του, η Λίντα ανέβαλε να του δώση άπάντησι. 'Ηδελε πρώτα να μιλήσει με τον Τζόνν, να βεβαιωθή για τὰ αισθηματά του γι' αυτήν. Έκείνος όμως, όταν η νέα του είπε ότι ο δόκτωρ Μάκ τη ζητούσε να την παντρευτή της εί-

πε:

—Λίντα, ποτέ δεν σου άνοιξα την καρδιά μου. Θά μάντευες άσφαλώς ότι σ' αγαπώ. Αυτοχόρως δεν ελπιώ νοικιάσει για τους καλοκαιρινούς μήνες.

Στην έξοχη γνωρίζεται κανείς πιο εύκολα παρά στην πόλι. Μιά άφορη άρχει. Έτσι μιά μέρα που η Λίντα είχε σκαφαλώσει απάνω σ' ένα φράχτη για να περάσει την άλλη μεριά, το φόρεμά της σάλωσε και βρέθηκε σέ πολύ δυσκολή θέσι. Έπρεπε να σχίση το

φορέμα της ή να μείνη εκεί που βρισκόταν. Έκείνη τη στιγμή, δέν είχε αντίληψη έσπευσε κοντά της και τη βοήθησε.

Έτσι έπιασαν γνωριμία. Από τότε πήγαιναν μαζί περίπατο, κι' όταν εύρισκαν καμιά όμορφη τοποθεσία, η Λίντα καθόταν απάνω στη χλόη και παρακολουθούσε τον Τζόνν, ο όποιος έωράφιζε. Όπως ήταν έπόμενο η όμορφιά της έξοχής, τὰ νεύατα τους ή συχνές συναντήσεις τους όλα συνετέλεσαν να γεννηθή κάποιο τρυφερότερο αίσθημα από την άπλη φίλια στην καρδιά της Λίντας, τουλάχιστον. Γιατί ο Τζόνν ποτέ δεν της είχε μιλήσει για αγάπη. Μονάχα καμ-

μιά φορά άναστενάξε και σιωπηλά της έσφιγγε το χέρι.

Όταν ο Χάρου της ζήτησε να γίνη γυναίκα του, η Λίντα ανέβαλε να του δώση άπάντησι. 'Ηδελε πρώτα να μιλήσει με τον Τζόνν, να βεβαιωθή για τὰ αισθηματά του γι' αυτήν. Έκείνος όμως, όταν η νέα του είπε ότι ο δόκτωρ Μάκ τη ζητούσε να την παντρευτή της εί-

πε:

—Λίντα, ποτέ δεν σου άνοιξα την καρδιά μου. Θά μάντευες άσφαλώς ότι σ' αγαπώ. Αυτοχόρως δεν ελπιώ νοικιάσει για τους καλοκαιρινούς μήνες.

Στην έξοχη γνωρίζεται κανείς πιο εύκολα παρά στην πόλι. Μιά άφορη άρχει. Έτσι μιά μέρα που η Λίντα είχε σκαφαλώσει απάνω σ' ένα φράχτη για να περάσει την άλλη μεριά, το φόρεμά της σάλωσε και βρέθηκε σέ πολύ δυσκολή θέσι. Έπρεπε να σχίση το

φορέμα της ή να μείνη εκεί που βρισκόταν. Έκείνη τη στιγμή, δέν είχε αντίληψη έσπευσε κοντά της και τη βοήθησε.

Έτσι έπιασαν γνωριμία. Από τότε πήγαιναν μαζί περίπατο, κι' όταν εύρισκαν καμιά όμορφη τοποθεσία, η Λίντα καθόταν απάνω στη χλόη και παρακολουθούσε τον Τζόνν, ο όποιος έωράφιζε. Όπως ήταν έπόμενο η όμορφιά της έξοχής, τὰ νεύατα τους ή συχνές συναντήσεις τους όλα συνετέλεσαν να γεννηθή κάποιο τρυφερότερο αίσθημα από την άπλη φίλια στην καρδιά της Λίντας, τουλάχιστον. Γιατί ο Τζόνν ποτέ δεν της είχε μιλήσει για αγάπη. Μονάχα καμ-

μιά φορά άναστενάξε και σιωπηλά της έσφιγγε το χέρι.

Όταν ο Χάρου της ζήτησε να γίνη γυναίκα του, η Λίντα ανέβαλε να του δώση άπάντησι. 'Ηδελε πρώτα να μιλήσει με τον Τζόνν, να βεβαιωθή για τὰ αισθηματά του γι' αυτήν. Έκείνος όμως, όταν η νέα του είπε ότι ο δόκτωρ Μάκ τη ζητούσε να την παντρευτή της εί-

πε:

—Λίντα, ποτέ δεν σου άνοιξα την καρδιά μου. Θά μάντευες άσφαλώς ότι σ' αγαπώ. Αυτοχόρως δεν ελπιώ νοικιάσει για τους καλοκαιρινούς μήνες.

Στην έξοχη γνωρίζεται κανείς πιο εύκολα παρά στην πόλι. Μιά άφορη άρχει. Έτσι μιά μέρα που η Λίντα είχε σκαφαλώσει απάνω σ' ένα φράχτη για να περάσει την άλλη μεριά, το φόρεμά της σάλωσε και βρέθηκε σέ πολύ δυσκολή θέσι. Έπρεπε να σχίση το

φορέμα της ή να μείνη εκεί που βρισκόταν. Έκείνη τη στιγμή, δέν είχε αντίληψη έσπευσε κοντά της και τη βοήθησε.

Έτσι έπιασαν γνωριμία. Από τότε πήγαιναν μαζί περίπατο, κι' όταν εύρισκαν καμιά όμορφη τοποθεσία, η Λίντα καθόταν απάνω στη χλόη και παρακολουθούσε τον Τζόνν, ο όποιος έωράφιζε. Όπως ήταν έπόμενο η όμορφιά της έξοχής, τὰ νεύατα τους ή συχνές συναντήσεις τους όλα συνετέλεσαν να γεννηθή κάποιο τρυφερότερο αίσθημα από την άπλη φίλια στην καρδιά της Λίντας, τουλάχιστον. Γιατί ο Τζόνν ποτέ δεν της είχε μιλήσει για αγάπη. Μονάχα καμ-

μιά φορά άναστενάξε και σιωπηλά της έσφιγγε το χέρι.

Όταν ο Χάρου της ζήτησε να γίνη γυναίκα του, η Λίντα ανέβαλε να του δώση άπάντησι. 'Ηδελε πρώτα να μιλήσει με τον Τζόνν, να βεβαιωθή για τὰ αισθηματά του γι' αυτήν. Έκείνος όμως, όταν η νέα του είπε ότι ο δόκτωρ Μάκ τη ζητούσε να την παντρευτή της εί-

πε:

—Λίντα, ποτέ δεν σου άνοιξα την καρδιά μου. Θά μάντευες άσφαλώς ότι σ' αγαπώ. Αυτοχόρως δεν ελπιώ νοικιάσει για τους καλοκαιρινούς μήνες.

Στην έξοχη γνωρίζεται κανείς πιο εύκολα παρά στην πόλι. Μιά άφορη άρχει. Έτσι μιά μέρα που η Λίντα είχε σκαφαλώσει απάνω σ' ένα φράχτη για να περάσει την άλλη μεριά, το φόρεμά της σάλωσε και βρέθηκε σέ πολύ δυσκολή θέσι. Έπρεπε να σχίση το

φορέμα της ή να μείνη εκεί που βρισκόταν. Έκείνη τη στιγμή, δέν είχε αντίληψη έσπευσε κοντά της και τη βοήθησε.

Έτσι έπιασαν γνωριμία. Από τότε πήγαιναν μαζί περίπατο, κι' όταν εύρισκαν καμιά όμορφη τοποθεσία, η Λίντα καθόταν απάνω στη χλόη και παρακολουθούσε τον Τζόνν, ο όποιος έωράφιζε. Όπως ήταν έπόμενο η όμορφιά της έξοχής, τὰ νεύατα τους ή συχνές συναντήσεις τους όλα συνετέλεσαν να γεννηθή κάποιο τρυφερότερο αίσθημα από την άπλη φίλια στην καρδιά της Λίντας, τουλάχιστον. Γιατί ο Τζόνν ποτέ δεν της είχε μιλήσει για αγάπη. Μονάχα καμ-

μιά φορά άναστενάξε και σιωπηλά της έσφιγγε το χέρι.

Όταν ο Χάρου της ζήτησε να γίνη γυναίκα του, η Λίντα ανέβαλε να του δώση άπάντησι. 'Ηδελε πρώτα να μιλήσει με τον Τζόνν, να βεβαιωθή για τὰ αισθηματά του γι' αυτήν. Έκείνος όμως, όταν η νέα του είπε ότι ο δόκτωρ Μάκ τη ζητούσε να την παντρευτή της εί-

πε:

—Λίντα, ποτέ δεν σου άνοιξα την καρδιά μου. Θά μάντευες άσφαλώς ότι σ' αγαπώ. Αυτοχόρως δεν ελπιώ νοικιάσει για τους καλοκαιρινούς μήνες.

Στην έξοχη γνωρίζεται κανείς πιο εύκολα παρά στην πόλι. Μιά άφορη άρχει. Έτσι μιά μέρα που η Λίντα είχε σκαφαλώσει απάνω σ' ένα φράχτη για να περάσει την άλλη μεριά, το φόρεμά της σάλωσε και βρέθηκε σέ πολύ δυσκολή θέσι. Έπρεπε να σχίση το

φορέμα της ή να μείνη εκεί που βρισκόταν. Έκείνη τη στιγμή, δέν είχε αντίληψη έσπευσε κοντά της και τη βοήθησε.

Έτσι έπιασαν γνωριμία. Από τότε πήγαιναν μαζί περίπατο, κι' όταν εύρισκαν καμιά όμορφη τοποθεσία, η Λίντα καθόταν απάνω στη χλόη και παρακολουθούσε τον Τζόνν, ο όποιος έωράφιζε. Όπως ήταν έπόμενο η όμορφιά της έξοχής, τὰ νεύατα τους ή συχνές συναντήσεις τους όλα συνετέλεσαν να γεννηθή κάποιο τρυφερότερο αίσθημα από την άπλη φίλια στην καρδιά της Λίντας, τουλάχιστον. Γιατί ο Τζόνν ποτέ δεν της είχε μιλήσει για αγάπη. Μονάχα καμ-

μιά φορά άναστενάξε και σιωπηλά της έσφιγγε το χέρι.

Όταν ο Χάρου της ζήτησε να γίνη γυναίκα του, η

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Το μυστήριο του Ευγενίου Ση

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Ω, τι ώραία που είναι την άνοιξη, όταν τα φύλλα πρασι- νίζουν κι όταν ο αέρας γεμίζει από γλυκές μυρωδιές... Τότε θα βλέπεις τα παιδιά σου να κυλιούνται γεμάτα χαρά πάνω στο φρέσκο χορτάρι και να τραγουδάνε από εὐτυχία... Καί σου θα γελάς ή... θα κλαίς από τη συγκίνησή σου γιατί και τα δάκρυα πολλές φορές είναι πολύ γλυκά... Καί κάθε βράδυ θα ευχάριστής το Θεό που σου χάρισε με την απέραντη καλωσύνη του μια τέτοια εὐτυχισμένη ζωή και σε τράβηξε από τη λάσπη του Παρισιού...»

«Η λέξι Παρίσι ξανάφερε με μιάς τη Λύκαινα στη πραγματικότητα, μιάδραντη απαγοήτευσι την κυρίευσεν γιατί είχε πιστέψει για λίγες στιγμές σ' όλα αυτά τα όνειρα. Σηκώθηκε απότομα από το πεζούλι που καθόντουσαν, έφερε το χέρι της στο μέτωπό της και φώναξε με θύμο:

— Βλέπεις!.. Βλέπεις, πόσο δίκιο είχα να σε αποφεύγω!.. Ένοιωθα εγώ ότι θα μου βγαί- νε σέ κακό ή συναστροφί σου... Γιατί να μου πής αυτά τα λόγια; Γιατί να με τυραν- νήσης; Φταίω εγώ που έκα- να την άνοησή να σ' ακούσω!.. Αλλά δέ μου λές τι είσαι σὺ; Γιατί μου χαλάς μ' αυτό τον τρόπο την ήσυχιά μου; Δυστυ- χισμένη, δέν ξέρεις τί κακό μου έκανες!.. Τώρα πιά δέν θα σκέφτωμι τίποτε άλλο απ' αυτό το σπίτι στο δάσος, από τόν άντρα μου, από τα παιδιά μου απ' όλη αυτή την εὐτυχία που μου περιέγραψες και που ποτέ δέν θα τή δούν τα μάτια μου... ποτέ!.. Κι αν δέν μπο- ρώ να βγάλω αυτά τα πράγματα από το μυαλό μου, ή ζωή μου θα κάταντση μιά πραγματική κόλασις... Καί θα φταίς γι' αυτό εσύ!..»

—Θα φταίω εγώ!.. Είπε ή Μα- ριάνθη. «Ω! πόσο χαίρομαι γι' αυτό!.. Πόσο χαίρομαι!..»

—Χαίρεσαι, είπες; φώναξε ή Λύκαινα με μάτια τρομερά.

—Μαί... χαίρομαι, γιατί αν ή τωρινή ζωή σου σου φαίνε- ται κόλασις, θα προτιμήσης την άλλη που σου περιέγραψα.

—Και τί σημασία έχει αυτό, αφού δέν θα την απολαύσω ποτέ... Γιατί να θλιβώμαι που είμαι μια κοπέλλα του δρόμου αφού είναι της μοίρας μου να πεθάνω κοπέλλα του δρόμου! φώναξε ή Λύκαινα που έξορ- γιζόταν ολοένα και πιο πολύ και άρπάζοντας με το δυνατό χέρι της τόν λεπτοκνήμενο καρπό της Κελαϊδίστρας. «Ε, πές μου... λέγε... Γιατί να μου βάλεις στο μυαλό τέτοια πράγ- ματα, αφού δέν θα μπορέσω να τ' απολαύω ποτέ...»

—Τό να επιθυμώ κανείς μιά ζωή τίμια κ' έργατική, αυτό

θά πη πως είναι άξιος αυτής της ζωής, απάντησε ή Μαριάνθη, χωρίς να θελήση να τρα- βήξη το χέρι της.

—Ε καλά!.. Κ' ύστερα, κι αν είμαι άξια, τί κέρδος θα έχω απ' αυτό;

—Τι κέρδος... θα δής να πραγματοποιηθούν όλ' αυτά που τα νομίζεις τώρα γιά όνειρα... είπτε ή Κελαϊδίστρια, με ύφος επίσημο, γεμάτο πεποίθησι.

«Η Λύκαινα εξαφάνιστηκε τό- σο ακούγοντας τα λόγια αυ- τή, ώστε άφησε το χέρι της Κελαϊδίστρας και στάθηκε έκ- στατική.

—Άκουσέ με, Λύκαινα, εξα- κολουήσε ή Κελαϊδίστρια, με φωνή γεμάτη συμπόνοια, με νο- μίζεις τόσο κακή, ώστε να σου ξυπνάω τέτοια όνειρα, χωρίς να είμαι βέβαιη ότι, αν άηδιώ- σης τη σημερινή σου ζωή, μπο- ρώ να σου βρω τρόπο να την εγκαταλείψης γιά πάντα...»

—Εσύ έκανε ή Λύκαινα, της οποίας ή εκπλήξις μεγάλωνε ολοένα. Μπορεί να τό κάνης εσύ αυτό!..

—Εγώ όχι... αλλά ένας άν- θρωπος αγαθός, μεγάλος και παντοδύναμος σαν το Θεό.

—Παντοδύναμος σαν το Θεό;

—Άκουσε ακόμα, Λύκαινα.

Πρό τριών μηνών ήμουν κι ε- γώ σαν και σένα... Ένα άθλιο πλάσμα, χαμένο κι εγκαταλε- λειμένο... Μιά μέρα, ο άνθρω- πος αυτός που σου αναφέρω με συνάντησε στο δρόμο του... και, παρ' όλη την έλεινότητά του, με πλησίασε και μου είπτε μερικά λόγια παρήγορα... Τά πρώτα που άκουσα στη ζωή μου. Το διηγήθηκα τίς συμφο- ρές μου, την άθλιότητά μου, τό αίσχος μου, χωρίς να του κρύ- ψω τό παραμικρό, όπως και σὺ μου διηγήθηκες πρό όλίγου τη ζωή σου... Αὐτός με άκουσε

με μεγάλη καλωσύνη κι αντί να με κατηγο- ρήση, με συμπόνεσε...

Άρχισε μάλιστα να μου έκθει- αζε την άμορφη αγροτική ζωή...

—Όπως δηλαδή έκανες και σὺ πρίν...

—Και τότε ή κατάσταση μου μου φάνηκε τόσο φριχτή, όσο ώραία μου φαίνονταν ή ζωή που μου περιέγραφε εκείνος...

—Όπως και σέ μένα πρίν...

—Ναί!.. Κι' εγώ, όπως και σὺ, έλεγα: «Άλλοίμονο! Τί τό άφελος να μου δείξουν από μακριά τόν παράδεισο, ενώ ε- γώ είμαι καταδικασμένη να ζω αιώνια στην κόλασις...»

—Όμως είχα άδικο ν' απελίζομαι... Ο άνθρωπος αυτός μου φέρθηκε με μένα σαν Θεός... Ζούσα σαν και σένα χαμένη σε μιά άτιμώ- σφαιρα μολυσμένη κι' αὐτός μ' έστειλε ν' αναπνεύσω αέρα καθαρό και ζωογόνο, κοντά σε ανθρώπους γεμάτους καλωσύ- νη... Ότι μ' έκανε να όνειρευ- τώ, αὐτός ο άνθρωπος μου τό χάρισε... Μ' έκανε καλύτερη, μ' έξευγένισε... Και τώρα αν τα λόγια μου σε συγκινούν, Λύκαινα, κι αν τα δάκρυά μου προκαλούν τα δάκρυά σου, γνώριζε ότι μ' έμπνέει ή σκέψι του ανθρώπου αὐτού... Κι' αν σου μίλησα γιά ένα εὐτυχισμέ- νο μέλλον, τό όποιο μπορείς ν' απολαύσης μετανοώντας, τό έκανα γιατί μπορώ να σου ύ- ποσχεθώ τό μέλλον αὐτό εν ό- νόματί του, αν κι' εκείνος άγ- νώσει ότι αὐτή τη στιγμή σου δίνω μιά τέτοια υπόσχεσι... Έλ- πιζε, λοιπόν, Λύκαινα!..

—Όσο ή Μαριάνθη μιλούσε, τόσο πιο φωτεινό γινόταν τό πρόσωπό της... Η όμορφιά της άχτινοβολούσε τώρα, τόσο, ω- στε ή Λύκαινα, βαθείά συγκι- νημένη κιόλας απ' τα λόγια

της, την κύταζε με θαυμασμό, άνάμικτο με σεβασμό, και είπτε: — Πού είμαι!.. Πού!.. Τι ό- νειρα είν' αυτά!.. Η μήπως είν' αλήθεια;

Η Κελαϊδίστρια έτοιμαζόταν να απάντησεν όταν άξαφνα πα- ρουσιάστηκε ή έφορος τών φυ- λακών κυρία Άρμάν και τη διέκοψε λέγοντας ότι έπιθυ- μούσε να τή δή ή μαρκησία ντ' Άρβέλ.

—Η καλωσύνη σας, κυρία μου, της είπτε, εινε τόσο μεγά- λη, ώστε νομίζω ότι πρέπει να σας φανερώσω την προηγου- μένη μου ζωή, αν και είχα όρκιστή να μη μιλήσω σε κα- νένα σχετικό.

—Κόρη μου, την διέκοψε ή μαρκησία, βλέπω από τούς τρόπους σου και τα λόγια σου ότι έτυχες πολύ καλής ανα- τροφής. Πώς είναι λοιπόν δυ- νατόν...

—...Να κάταντσω εδω; Αὐ- τό δέν θέλεις να πής, κυρία μου; ρώτησε ή Κελαϊδίστρια με πίκρα. Δυστυχώς, την άνατρο- φή αὐτή μόλις τελευταία την έλαβα... Την εὐεργεσία αὐτή την χρωστάω σ' ένα μεγαλό- ψυχο προστάτη, ο όποιος, ό- πως ξέσεις, χωρίς να με ξέρη, μ' εύσημίστηκε...

—Και ποίος είναι ο προστά- της σου αὐτός;

—Τόν άγνοώ, κυρία μου.

—Πώς; Τόν άγνοείς;

—Ναί, φαίνεται πως ο μεγα- λος θεός τόν έβαλε στο δρό- μο μου...

—Και που τόν συνάντησες;

—Μιά νύχτα...στην Παλιά Χώ- ρα...απάντησε ή Κελαϊδίστρια, χαμηλώνοντας τα μάτια της. Έ- κείνη λοιπόν την νύχτα, ζητού- σε να με χτυπήσιν κάποιος άνθρωπος. Όταν έξαφνα πα- ρουσιάστηκε ο άγνωστος προ- στάτης μου και μ' έσωσε... Αὐτή ήταν ή πρώτη μου συνάν- τησις μαζί του...

—Ήταν λοιπόν συνηθισμέ- νος άνθρωπος; ρώτησε ή μαρ- κησία.

—Ξαφνίστηκε πολύ ή μαρκη- σία βλέποντας τό πρόσωπο της προστατευομένης της που έλαμπε από άγνότητα και χά- ρι. Θυμήθηκε τότε ότι ενώ ή Κελαϊδίστρια κοιμόταν είχε προφέρει τ' όνομα Ροδόλφος κι' ότι, όπως υπέθετε ή έφορος, ένοιωθε ένα βαθύ και μυτηριώ- δη έρωτα γι' αὐτό τό Ροδόλ- φο. Μολονότι δέ δέν έπίστευε ποτέ ότι έπρόκειτο γιά τό με- γάλο δοῦκα Ροδόλφο, ή Κλη- μεντίνη είπτε ότι ή Κελαϊδίστρια, ως προς την όμορφιά, ήταν ά- λω της αγάπης και του μεγα- λου δουκός ακόμα.

Η Μαριάνθη, βλέποντας την γε- μάτη χαρά και καλωσύνη φυσιο- γνομία της μαρκησίας ένοιωσε άμέσως θάρρος κι' έμπιστοσύ- νη απέναντί της.

—Η κ. Άρμάν, είπτε ή μαρ- κησία, μου έπαίνεσε τα όπάνια προτερημάτά σου, αν και νομί- ζει ότι κρύβεις κάτι, γιατί δέν

της, την κύταζε με θαυμασμό, άνάμικτο με σεβασμό, και είπτε: — Πού είμαι!.. Πού!.. Τι ό- νειρα είν' αυτά!.. Η μήπως είν' αλήθεια;

Η Κελαϊδίστρια έτοιμαζόταν να απάντησεν όταν άξαφνα πα- ρουσιάστηκε ή έφορος τών φυ- λακών κυρία Άρμάν και τη διέκοψε λέγοντας ότι έπιθυ- μούσε να τή δή ή μαρκησία ντ' Άρβέλ.

φανέρωσες σε κανένα τη ζωή την όποία έκανες κατά τούς τρεις τελευταίους μήνες... Δέν έχω βέβαια εγώ κανένα δικαίωμα να θέλω να μάθω τα μυστικά σου...θέλω μόνο να φρον- τίσω να βγής από τη φυλακή...

Πρίν όμως τό κάνω αὐτό θα έ- πιθυμούσα να μάθω τί σκοπεύ- εις να κάνης και πως θα ζήσης άμα θα άποφυλακιστής. Άν, όπως δέν άμφιβάλλω, θελή- σης να εξακολουθήσης τόν καλό δρόμο που πήρες, έχε έμπιστοσύνη σε μένα... θα προ- σπαθήσω να σου έξασφα- λίσω μιά εργασία γιά να κερ- δίσης τίμια τη ζωή σου...

Η Κελαϊδίστρια συγκινήθηκε μέχρι δακρύων γιά τη συμπά-θεια που της έδειχνε ή μαρ- κησία ντ' Άρβέλ.

—Η καλωσύνη σας, κυρία μου, της είπτε, εινε τόσο μεγά- λη, ώστε νομίζω ότι πρέπει να σας φανερώσω την προηγου- μένη μου ζωή, αν και είχα όρκιστή να μη μιλήσω σε κα- νένα σχετικό.

—Κόρη μου, την διέκοψε ή μαρκησία, βλέπω από τούς τρόπους σου και τα λόγια σου ότι έτυχες πολύ καλής ανα- τροφής. Πώς είναι λοιπόν δυ- νατόν...

—...Να κάταντσω εδω; Αὐ- τό δέν θέλεις να πής, κυρία μου; ρώτησε ή Κελαϊδίστρια με πίκρα. Δυστυχώς, την άνατρο- φή αὐτή μόλις τελευταία την έλαβα... Την εὐεργεσία αὐτή την χρωστάω σ' ένα μεγαλό- ψυχο προστάτη, ο όποιος, ό- πως ξέσεις, χωρίς να με ξέρη, μ' εύσημίστηκε...

—Και ποίος είναι ο προστά- της σου αὐτός;

—Τόν άγνοώ, κυρία μου.

—Πώς; Τόν άγνοείς;

—Ναί, φαίνεται πως ο μεγα- λος θεός τόν έβαλε στο δρό- μο μου...

—Και που τόν συνάντησες;

—Μιά νύχτα...στην Παλιά Χώ- ρα...απάντησε ή Κελαϊδίστρια, χαμηλώνοντας τα μάτια της. Έ- κείνη λοιπόν την νύχτα, ζητού- σε να με χτυπήσιν κάποιος άνθρωπος. Όταν έξαφνα πα- ρουσιάστηκε ο άγνωστος προ- στάτης μου και μ' έσωσε... Αὐτή ήταν ή πρώτη μου συνάν- τησις μαζί του...

—Ήταν λοιπόν συνηθισμέ- νος άνθρωπος; ρώτησε ή μαρ- κησία.

—Ξαφνίστηκε πολύ ή μαρκη- σία βλέποντας τό πρόσωπο της προστατευομένης της που έλαμπε από άγνότητα και χά- ρι. Θυμήθηκε τότε ότι ενώ ή Κελαϊδίστρια κοιμόταν είχε προφέρει τ' όνομα Ροδόλφος κι' ότι, όπως υπέθετε ή έφορος, ένοιωθε ένα βαθύ και μυτηριώ- δη έρωτα γι' αὐτό τό Ροδόλ- φο. Μολονότι δέ δέν έπίστευε ποτέ ότι έπρόκειτο γιά τό με- γάλο δοῦκα Ροδόλφο, ή Κλη- μεντίνη είπτε ότι ή Κελαϊδίστρια, ως προς την όμορφιά, ήταν ά- λω της αγάπης και του μεγα- λου δουκός ακόμα.

Η Μαριάνθη, βλέποντας την γε- μάτη χαρά και καλωσύνη φυσιο- γνομία της μαρκησίας ένοιωσε άμέσως θάρρος κι' έμπιστοσύ- νη απέναντί της.

—Η κ. Άρμάν, είπτε ή μαρ- κησία, μου έπαίνεσε τα όπάνια προτερημάτά σου, αν και νομί- ζει ότι κρύβεις κάτι, γιατί δέν

λογώ και να τό δοξάζω... Ο σωτήρ μου ονομάζεται κύριος Ροδόλφος...

Η μαρκησία άκούγοντας τό όνομα του αγαπημένου της πρίγκηπος, έγινε κατακόκκινη.

—Και άλλο όνομα δέν έχει; ρώτησε τη Μαριάνθη ή μαρκη- σία με ζωηρή περιέργεια.

—Άγνοώ, κυρία μου... Στο άγρόκτημα στο όποιο μ' έστει- λε μονάχα μ' αὐτό τό όνομα τόν ήξεραν...

—Και τί ηλικία έχει;

—Εινε ακόμα νέος, κυρία μου.

—Εινε ώραιος;

—Ω! ναί!.. Όραιος κι' ευ- γενής, όπως ώραία κι' ευγενι- κιά εινε κι' ή καρδιά του...

Ο γεμάτος ευγνωμοσύνη και περιπάθεια τόνος, με τόν όποιο πρόφερε ή Μαριάνθη αὐτά τα λόγια, έκαναν τη μαρκησία να νοιώση ένα σφίξιμο στην καρ-διά της. Ένα άκατανίκητο και άνεξήγητο προαίσθημα την έ- κανε να μαντεύη ότι ο Ροδόλ-φος αὐτός δέν ήταν άλλος από τόν Μεγάλο Δούκα του Γε- ρουσίας!

Κ' ή Κλημεντίνη σκεφτόταν τώρα ότι ή παρατήρησις της κ. Άρμάν δέν ήταν άβάσιμες. Η Κελαϊδίστρια άγαπούσε τό Ροδόλφο, αφού πρόφερε τ' ό- νομά του στον ύπνο της... Άλ- λά πως έτυχε ο πρίγκηψ να συναντήσιν τό δυστυχισμένο αὐτό πλάσμα; Γιατί ο Ροδόλ-φος να πάη στην Παλιά Χώρα μεταμφιεσμένος;

Η μαρκησία δέν μπορούσε να λύση τίς άπορίες της αὐ- τές. Θυμήθηκε όμως ότι ή κό- μησσα Σάρα της είχε πη κά- ποτε μοχηρά ότι ο Ροδόλ-φος ήταν ένας άνθρωπος παρά- ξενος και είχε άλλόκο- τους έρωτες... Καί πράγματι... Δέν ήταν παράξενο να τρα- βήξει από τη λάσπη μιά κόρη τόσο έξαισία στην όμορφιά;

Τά αίσθήματα της μαρκη- σίας ήταν ευγενικά, αλλά, ό- πως είδαμε άγαπούσε βαθθείά τό Ροδόλφο, αν και είχε την άπόφαισι να μη φανερώση ποτέ σε κανένα τό αίσθημά της...

Γι' αὐτό, χωρίς να σκεφθῇ ότι έπρόκειτο γιά μιά από τίς γενναίες εκείνες πράξεις τίς ό- ποιες συνήθιζε ο πρίγκηψ να κάνει κρυφά, χωρίς να σκεφθῇ ότι ίσως έξελάμβανε ως έρωτα ένα αίσθημα βαθθείας ευγνω- μοσύνης, χωρίς τέλος να σκε- φθῇ ότι, και κάπως περιπαθέ- στερο αν ήταν τό αίσθημα αὐτό, τό άγνοούσε ο Ροδόλφος, ή μαρκησία, κυριευμένη από πίκ- ρα, κύταζε την Κελαϊδίστρια σαν αντίζηλό της. Κ' ή περη- φάνεια της πληγώθηκε με τη σκέψι ότι είχε μιά τόσο τα- πεινή αντίζηλο.

Της είπτε λοιπόν με τόνο γερό, έντελώς διαφορετικό από τόν προηγούμενο:

—Και πως είναι δυνατόν να σ' αφήνει ο προστάτης σου στη φυλακή; Γιά ποιά αίτία σ' έφε- ραν εδω;

—Κυρία—είπτε ή Κελαϊδί- στρια με κάποια δειλία, γιατί άντελήφθη τη μεταβολή στον τόνο της μαρκησίας—μήπως σας δυσαρέστησα;

—Και σε τί μπορεί να με δυσαρέστησης; Έκανε αγέ- ρωχα ή μαρκησία.

—Μου φαίνεται... ότι προτή- τερα μου μιλούσατε... με μεγα- λύτερη καλωσύνη, κυρία μου...

—Τί είναι αὐτά, που λές!.. Μου φαίνεται πως πρέπει να μετρή κανείς τα λόγια του μαζύ σου... Αφού έχω τη διά- θεσι να σε βοηθώ... νομίζω πως έχω και τό δικαίωμα να σε ρωτήσω... να μάθω...

Μόλις ή μαρκησία έπρόφερε αὐτά τα λόγια, άμέσως μετα- νόησε, γιά πολλούς λόγους. Έν πρώτοις, γιατί είχε ξανα-

—Μ' έπήγε ο ίδιος. Με σύ- στησε σε μιά λαμπρή κυρία την όποία άγάπησα άμέσως σαν μητέρα μου. Η κυρία αὐ- τή και ο έφημέριος του χω- ριού ανέλαβαν τότε την φρο- ντίδα της ανατροφής μου και της μορφώσεώς μου, καί' έν- τολήν βέβαια του κ. Ροδόλφου.

—Και αὐτός ο κ. Ροδόλφος, έρχόταν συχνά στο άγρόκτημα.

—Όχι, κυρία μου. Ήρθε μόνο τρεις φορές σε όλο τό διάστη- μα που έμεινα εκεί.

Η μαρκησία χάρηκε πολύ, άκούγοντας την απάντησι αὐτή.

—Και δακίς έρχόταν να σε δῇ ρώτησε, εσύ θα εύχα- ριστούσων χωρίς άλλο πολύ, βλέποντάς τον.

—Ω! μάλιστα, Κυρία μου!.. Δέν ήταν άλλη εύχαριστήσι αὐτό που ένοιωθώ... Ήταν ένα αίσθημα ευγνωμοσύνης, θαυμα- σμός, σεβας και φόβος μαζί...

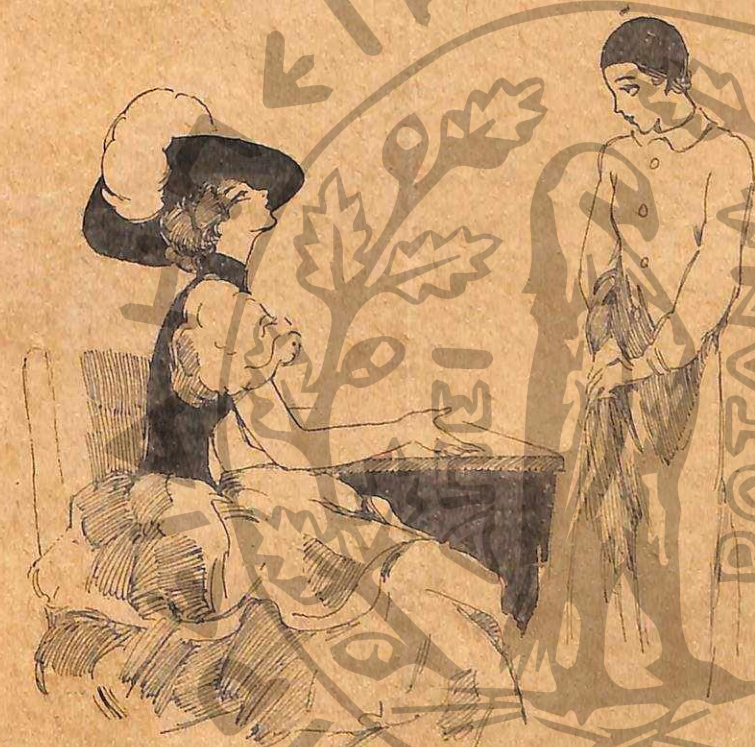
—Γιατί φόβος;

—Γιατί απ' αὐτόν ως έμένα... απ' αὐτόν ως τούς άλλους υπήρ- χε μεγάλη απόστασις... Φαίνό- ταν σαν άνθρωπος που ξεχώ- ριζε άνωμετα όλους στους άλ- λους... Οι καλοί τόν λάτρευαν κι' οι κακοί τόν έτρεμαν... Άλ-

—Και σε τί μπορείς να με δυσαρέστησης; Έκανε αγέρωχα ή μαρκησία.

Η Λύκαινα βαθείά συγκινημένη την κύταζε με θαυμασμό...

—Και σε τί μπορείς να με δυσαρέστησης; Έκανε αγέρωχα ή μαρκησία.

λά έπεκτείνονται πολύ... καλύτερα είναι να σωπαίνω... "Ο,τι κι αν σάς πω, πάλι η ιδέα που θα σάς δώσω γι' αυτόν θα είναι άτελης... Μην με κατακρίνετε ως βλασφημία, αν σαν πω ότι για μένα ο άνθρωπος αυτός φαινόταν σαν το Θεό τόν ίδιο...

— Δεν σε κατακρίνω κόρη μου, γιατί η εθνογνωστική σου σε κάνει να λες υπερβολές, 'Αλλά πώς άφησες, τό αγρόκτημα αυτό, αφού ζούσες τόσο ευτυχισμένη εκεί πέρα...

— Δεν τό έκανα με την θέλησή μου, κυρία μου...

— 'Αλλά ποιός σε βίασε;

— Ένα βράδυ—δεν έχουν περάσει πολλές ημέρες από τότε—άρχισε να λέει η Μαριάνθη, τρέμοντας όλη με την ανάμνηση αυτή—Ένα βράδυ, καθώς πήγαινα στο πρεσβυτήριο του χωριού, μία κακή γυναίκα, που με καταβασάνισε όταν ήμουνα μικρούλα και που την λένε Κουκουβάγια, κ' ένας κακός άνθρωπος, συνέννοχος της, ο Δάσκαλος, με παραμόνευαν σ' ένα λάκκο. Όταν λοιπόν έφτασα εκεί, ώρμησαν έναντιόν μου, μ' έπιασαν, μου έφραξαν το στόμα και με μετέφεραν σ' ένα άμαξι που περίμενε πιο πέρα...

— Και για ποιο σκοπό τό έκαναν αυτό;

— Άγνοω, Κυρία μου. Μά νομίζω ότι οι άπαγαγείς μου ήσαν βαλμένοι από άλλους δυνατούς ανθρώπους.

— Κ' έπειτα τί έγινε; ρώτησε η μαρκησία με περιέργεια.
— Μόλις τό άμάξι ξεκίνησε, η Κουκουβάγια φώναξε: «Έχω βιτριόλι μαζί μου... Θά τό ρίξω στο μούτρο της Κελαϊδίστρας, θά της χαλάσω την όμορφιά, κ' έτσι κανέναν δεν θά την άναγνωρίζη, πειά!»

— Τί φοβική!... Έκανε η μαρκησία με συγκίνηση. «Ω! τί φτωχή κοπέλλα!... Καί ποιός σ' έσωσε απ' αυτό τόν κίνδυνο;

— Ο συνέννοχος της Κουκουβάγιας, ο Δάσκαλος...

— Σε υπερασπίστηκε αυτός;

— Μάλιστα, Κυρία... Με υπερασπίστηκε σ' αυτήν και σε μίαν άλλη περίπτωση...

— Άρχισε λοιπόν τότε μία άγρια πάλη μεταξύ αυτού και της Κουκουβάγιας. Μά με την τεραστία του δύναμι, ο Δάσκαλος της άρπαξε στο τέλος τό μπουκάλι με τό βιτριόλι και τό πέταξε έξω απ' τό άμάξι...

— Νά τό καλό που μοι έκανε ο Δάσκαλος, ο όποιος όστόσο βοήθησε στην άπαγωγή μου... Ήταν νύχτα, σκοτάδι... Τέλος, έπειτ' από μιάμιση ώρα, τό άμάξι στάθηκε σ' ένα μεγάλο δημόσιο δρόμο...

— Έκεί, περίμενε ένας καβαλλάρης, ο όποιος, μόλις μάς είδε, φώναξε: «Έ, λοιπόν, την κρατάτε τελοσπάντων;»

— Ναι, την έχουμε, άπάντησε η Κουκουβάγια, η όποια ήταν μανιασμένη απ' την όργη της έπειδή δεν μπόρεσε να μου καταστρέψη τό πρόσωπο.

— Αν θέλεις τό τί στείλεις στο διάβολο, υπάρχει ένας καλός τρόπος...

— Τήν ξαπλώνουμε καταγής στη μέση του δρόμου και βάζουμε τό άμάξι να περάσει από πάνω απ' τό κεφάλι της...

— Έτσι, θά φανή πώς έγινε τυχαίο δυστύχημα...

— Τι τρομερά πράγματα! ψιθύρισε η μαρκησία άνατριάζοντας;

— Άλλοίμονο, κυρία μου, η Κουκουβάγια μπόρεσε να κάνει χωρίς κανένα διαταγμό αυτό που έλεγε. Ευτυχώς ο καβαλλάρης, της άποκρίθηκε ότι δεν ήθελε να μου κάνει κακό, αλλά να με κρύψουν για δύο τρείς μήνες σ' ένα μέρος σύγουρο, απ' τό όποιο να μη μωρωθώ να φύγω, ούτε να έπικοινωνώ με κανένα. Τότε η Κουκουβάγια έπρότεινε να με πάνε σε κάποιον Κокκινόχερο, ο όποιος έχει ταβέρνα στα 'Ηλύσια. Στην ταβέρνα αυτή υπάρχουν διάφορα κρυφά υπόγεια και σ' έν' απ' αυτά να με κλείσουν.

— Ο καβαλλάρης δέχτηκε την πρότασή της. Κ' έπειτα μου υποσχέθηκε ότι, αφού θάμεινα δύο μήνες στο Κокκινόχερο, θά φροντίσει κατόπιν αυτός για την τύχη μου και θά έκανε τη ζωή μου πιο ευχάριστη

— Άλλ' από τότε που ήμουνα μικρό κοριτσάκι δεν έπαψε να με κατατρέχει και να με βασανίζει. Ο Δάσκαλος λοιπόν της άποκρίθηκε: «Έγώ όμως δεν θέλω να πνιγίη Κελαϊδίστρα!

— Δεν θέλω να την πάμε στο Κокκινόχερο». Τόσο η Κουκουβάγια, όσο κ' εγώ κυρία μου, άπορήσαμε, ακούγοντας τό φοβερό αυτό άνθρωπο να με υπερασπίζεται.

— Η Κουκουβάγια μάλιστα κυριεύτηκε από ένα τρομερό θυμό κι' ώρκίστηκε ότι θά με πήγαινε στο Κокκινόχερο και χωρίς τη θέλησή του Δασκάλου. Εκείνος όμως μ' έπιασε από τό χέρι και της φώναξε: «Αν μωρής, κάμε τό... Νά, την κρατάω απ' τό χέρι... Αν την πληρώσεις, έφερε τό πώς θά σε πνίξω... Τότε τί πρέπει να κάνουμε, φώναξε η Κουκουβάγια—αφού, έτσι ή άλλοιώς, πρέπει να χαθή για δύο μήνες από τά μάτια του κόσμου...

— Ο Δάσκαλος σκέφτηκε λίγο κ' έπειτα είπε: «Έχω έναν άλλο τρόπο για

ρουσιαστή στην άστυνομία θά πη ότι την άρπάξαμε έμεις... Καί τότε τί γινόμαστε;... Κι' αν ακόμα δεν την πιστώσουν και τη φυλακίσουν, αυτή θά γράφη στους ποσοτάτες της κ' έτσι θ' άποκαλυφθούν όλα.

— Όχι, είπε ο Δάσκαλος, στη φυλακή θά πάη με τη θέλησή της. Θά τη βάλουμε τώρα να μάς όρκιστή ότι δεν θά πη ποτέ σε κανένα ότι την κλέψαμε... Θά τό κάνη αυτό, γιατί μου χρωστάει χάρη, έπειδή σ' έμυόδιασε να της χαλάσει τό πρόσωπο και να την πνίξης στο υπόγειο του Κокκινόχερου.

— Έξ' άλλου, αν μάς μαρτυρήσ, πάμε και μες στο Βουκεβάλ, βάζουμε φωτιά και τους καίμε όλους εκεί μέσα». Συγχρόνως ο Δάσκαλος γύρισε προς έμένα και με ρώτησε: «Τί λες, Κελαϊδίστρα; Μοι κάνεις τόν όρκο αυτό; Ξέρω πώς αν μοι όρκιστής, θά κρατήσης τόν όρκο σου...

— Καί σ' ώρκίστηκες; ρώτησε η μαρκησία.

— Όρκίστηκα, κυρία μου, γιατί φοβήθηκα μήπως κάνουν κανένα κακό στους προστάτες μου στο Βουκεβάλ. Έπειτα φαινόταν φριχτό να με βάλη η Κουκουβάγια να πνιγώ στο υπόγειο του Κокκινόχερου. Ένας άλλος θάνατος θά μοι ήταν ύποφερτος κι' ούτε θά τόν άπέφυγα καν, άλλα αυτός...

— Πώς; Ένα άλλο θάνατο δεν θά ζητούσες να τόν άποφύγης σε τέτοια ηλικία; Έκανε η μαρκησία ντ' Άρβιλ, κυττάζοντας ξαφνιασμένη την Κελαϊδίστρα. Μά όταν έλευθερώθης από δώ και ξαναγύρησης κοντά στους ευεργέτες σου, δεν θά γίνης ευτυχής;... Η μετάνοια σου δεν θά έξαλειψη τάχα τό κακό παρελθόν;

— Κι' έξαλείφεται ποτέ τό παρελθόν; Ξεχνιέται ποτέ; Μπορεί ποτέ η μετάνοια να κάνει τόν άνθρωπο να ξεχάσει; φώναξε η Μαριάνθη με τόση άπελπισία, ώστε η μαρκησία άνατρίχιασε.

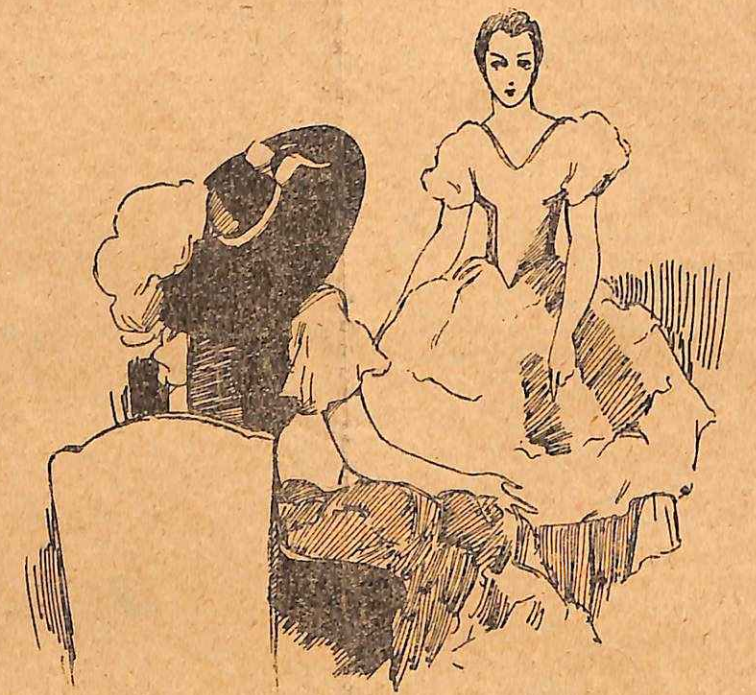
— Μά όλες η άμαρτίες των ανθρώπων εξαγοράζονται με τη μετάνοια, παιδί μου.

— Η άνάμνησις όμως της καταπίστεως μέσ' στη διαφθορά γίνεται ακόμα πιο όδυνηρή, όσο εξαγνίζεται κανείς... Άλλοίμονο! Όσο άνεβάνει κανείς ψηλότερα, τόσο η άβυσσος από τήν όποία βυθίζεται γίνεται πιο βαθιά. Οι άλλοι άνθρωποι πιθανόν να με συγχωρέσουν και να ξεχάσουν τί ήμουνα. Άλλά εγώ, κυρία μου, δεν θά τό ξεχάσω ποτέ... Καί γι' αυτό θέλω τόσο να πεθάνω...

— Τά μάτια της μαρκησίας ντ' Άρβιλ πλημμύριζαν από δάκρυα καθώς άκουσε τά τελευταία λόγια της Κελαϊδίστρας, τά όποια με τόση απλότητα έπρόφερε εκείνη. Η μαρκησία ντρεπότανε τώρα για τη ζήλεια που είχε αισθανθή πρό όλγλου γι' αυτή τη νέα, της όποιας τό μόνο αίσθημα προς τόν Ροδόλφο ήταν η άπέραντη ευγνωμοσύνη της.

— Έπειτ' από μία λιγδστιγμή σιωπή, η μαρκησία είπε:

— Άποσώ όμως με τόν όρκο που έδωσες... Δεν ύπηρε κανέναν λόγος να τόν κρατή-

Μπήκε μέσα η κ. Άρμάν καταταραγμένη

από τό αγρόκτημα του Βουκεβάλ.

— Τί παράδοξα μυστήρια! Κ' η Κελαϊδίστρα έξακούουθησε:

— Ο καβαλλάρης αυτός—έδωσε στην Κουκουβάγια χρήματα, της υποσχέθηκε να της δώση και άλλα, όταν θαρνόταν να με πάρη από τόν Κокκινόχερο, κ' έσυρε άμέσως, κεντοίζοντας με δύναμι τό άλογό του. Έμεις τότε προχωρήσαμε. Μά σε λίγο ο Δάσκαλος νόρισε κι' είπε στην Κουκουβάγια: «Είτες πώς θά κλείσης την Κελαϊδίστρα σ' ένα υπόγειο του Κокκινόχερου;... Ξέρεις όμως ότι αυτά τά υπόγεια που είναι κοντά στο ποτάμι, γεμίζουν τό χειμώνα από νερό; Θέλεις λοιπόν να την πνίξης;— Ναι, άποκρίθηκε η Κουκουβάγια.

— Μά, Θεέ μου, τί κακό έκανες στην άπαίσια αυτή γυναίκα; ρώτησε η μαρκησία.

— Κανένα κακό, κυρία μου...

να την κάνουμε να χαθή απ' τά μάτια του κόσμου. Θά πάμε στα 'Ηλύσια, θά σταθούμε κοντά σ' ένα άστυνομικό τμήμα. Έπειτα θ' άρπάξω από στιγμή στο καπηλειό του Κокκινόχερου και θά τόν φωνάξω. Είναι μεσάνυχτα και θά τόν βρήκω εκεί. Όταν τόν φέρω θά τοι δώσουμε την Κελαϊδίστρα και θά την πάη στο τμήμα, όπου θά πη πώς είναι μία κοπέλλα της Παλαιάς Χώρας που τη βρήκε να τριγυρίζει μονάχη έξω απ' τό μαγαζί του.

— Καταδικάζονται σε τριών μηνών φυλάκιση κ' η Κελαϊδίστρα είναι γνωστή στην άστυνομία, θά την κρατήσουν και θά την στείλουν στη φυλακή του Άγλου Λαζάρου, όπου θά είναι τό ίδιο, σαν να βρίσκεται στο υπόγειο του Κокκινόχερου.

— Ναι, άπάντησε η Κουκουβάγια. Άλλά η Κελαϊδίστρα τό δέχεται αυτό; Μόλις θά πα-

ρουσιαστή στην άστυνομία θά πη ότι την άρπάξαμε έμεις... Καί τότε τί γινόμαστε;... Κι' αν ακόμα δεν την πιστώσουν και τη φυλακίσουν, αυτή θά γράφη στους ποσοτάτες της κ' έτσι θ' άποκαλυφθούν όλα.

— Όχι, είπε ο Δάσκαλος, στη φυλακή θά πάη με τη θέλησή της. Θά τη βάλουμε τώρα να μάς όρκιστή ότι δεν θά πη ποτέ σε κανένα ότι την κλέψαμε... Θά τό κάνη αυτό, γιατί μου χρωστάει χάρη, έπειδή σ' έμυόδιασε να της χαλάσει τό πρόσωπο και να την πνίξης στο υπόγειο του Κокκινόχερου.

— Έξ' άλλου, αν μάς μαρτυρήσ, πάμε και μες στο Βουκεβάλ, βάζουμε φωτιά και τους καίμε όλους εκεί μέσα». Συγχρόνως ο Δάσκαλος γύρισε προς έμένα και με ρώτησε: «Τί λες, Κελαϊδίστρα; Μοι κάνεις τόν όρκο αυτό; Ξέρω πώς αν μοι όρκιστής, θά κρατήσης τόν όρκο σου...

— Καί σ' ώρκίστηκες; ρώτησε η μαρκησία.

— Όρκίστηκα, κυρία μου, γιατί φοβήθηκα μήπως κάνουν κανένα κακό στους προστάτες μου στο Βουκεβάλ. Έπειτα φαινόταν φριχτό να με βάλη η Κουκουβάγια να πνιγώ στο υπόγειο του Κокκινόχερου. Ένας άλλος θάνατος θά μοι ήταν ύποφερτος κι' ούτε θά τόν άπέφυγα καν, άλλα αυτός...

— Πώς; Ένα άλλο θάνατο δεν θά ζητούσες να τόν άποφύγης σε τέτοια ηλικία; Έκανε η μαρκησία ντ' Άρβιλ, κυττάζοντας ξαφνιασμένη την Κελαϊδίστρα. Μά όταν έλευθερώθης από δώ και ξαναγύρησης κοντά στους ευεργέτες σου, δεν θά γίνης ευτυχής;... Η μετάνοια σου δεν θά έξαλειψη τάχα τό κακό παρελθόν;

— Κι' έξαλείφεται ποτέ τό παρελθόν; Ξεχνιέται ποτέ; Μπορεί ποτέ η μετάνοια να κάνει τόν άνθρωπο να ξεχάσει; φώναξε η Μαριάνθη με τόση άπελπισία, ώστε η μαρκησία άνατρίχιασε.

— Μά όλες η άμαρτίες των ανθρώπων εξαγοράζονται με τη μετάνοια, παιδί μου.

— Η άνάμνησις όμως της καταπίστεως μέσ' στη διαφθορά γίνεται ακόμα πιο όδυνηρή, όσο εξαγνίζεται κανείς... Άλλοίμονο! Όσο άνεβάνει κανείς ψηλότερα, τόσο η άβυσσος από τήν όποία βυθίζεται γίνεται πιο βαθιά. Οι άλλοι άνθρωποι πιθανόν να με συγχωρέσουν και να ξεχάσουν τί ήμουνα. Άλλά εγώ, κυρία μου, δεν θά τό ξεχάσω ποτέ... Καί γι' αυτό θέλω τόσο να πεθάνω...

— Τά μάτια της μαρκησίας ντ' Άρβιλ πλημμύριζαν από δάκρυα καθώς άκουσε τά τελευταία λόγια της Κελαϊδίστρας, τά όποια με τόση απλότητα έπρόφερε εκείνη. Η μαρκησία ντρεπότανε τώρα για τη ζήλεια που είχε αισθανθή πρό όλγλου γι' αυτή τη νέα, της όποιας τό μόνο αίσθημα προς τόν Ροδόλφο ήταν η άπέραντη ευγνωμοσύνη της.

— Έπειτ' από μία λιγδστιγμή σιωπή, η μαρκησία είπε:

— Άποσώ όμως με τόν όρκο που έδωσες... Δεν ύπηρε κανέναν λόγος να τόν κρατή-

σης και να μην καταγγείλεις τους άχρείους αυτούς κακούργους.

— Τό έκανα αυτό γιατί δεν ήθελα να φανώ άχάριστη στο Δάσκαλο, ο όποιος με ύπερασπίστηκε δυό φορές.

— Καί γι' αυτό τούς άφησες να σε κάνουν, ότι ήθελαν;

— Μάλιστα... Ήμουν τόσο φοβισμένη... Η Κουκουβάγια πήγε κι' έφερε τόν Κокκινόχερο, ο όποιος μ' ώδήγησε στο άστυνομικό τμήμα, όπου είπε πώς μ' έπιασε ν' αλητεύω έξω απ' τό μαγαζί του. Έγώ δεν τό άρνήθηκα. Έτσι με κράτησαν και μ' έστειλαν έδω πέρα...

— Καί τώρα οι φίλοι σου στο αγρόκτημα θά είναι πολύ άνησυχού...

— Ω! Δεν ξέρετε πόσο λυπάμαι. Κυρία, που από τό φόβο μου έκανα αυτό τόν όρκο, κι' έτσι δεν μπορώ να τούς καθυσυχάσω. Αυτό με σπαράζει σήμερα... Νομίζω όμως ότι για να τούς καθυσυχάσω, χωρίς να παραβώ τόν όρκο μου, μπορώ να σάς παρακαλέσω να γράψετε στην κυρία Γεωργία, στο αγρόκτημα του Βουκεβάλ, να μην άνησυχή καθόλου για μένα, χωρίς όμως να της πητε που βρίσκομαι, για να κρατήσω την υπόσχεσή μου.

— Όλ' αυτά, παιδί μου, είναι περιττά, άια πετύχω την έσοδό μου από δώ μέσα. Αν γίνη αυτό, άδριο-μεθάριο θά ξαναγύρησης στο αγρόκτημα, χωρίς να παραβής καθόλου τόν όρκο σου. Εκεί, οι φίλοι σου θά σου πουν αν έχη ισχύ ένας όρκος που δίνει άναγκαστικώς σε κακούργους.

— Πιστεύετε, Κυρία, ότι χωρίς στην καλωσύνη σας, μπορώ να έλπω στη γρήγορη έσοδό μου από δώ μέσα;

— Είσαι τόσο άξιαγάπητη, παιδί μου, ώστε θά κάνω τά πάντα για να τό πετύχω αυτό. Καί δεν μοι μένει καμιά άμφιβολία ότι μεθ'ύριο θά πās μόνη σου να παρηγορήσης αυτούς που σ' έχασαν...

— Ό, Κυρία μου, πώς να σάς ευχαριστήσω γ' ατήν τόση καλωσύνη σας σε μένα;

— Η μόνη μου ευχαριστήσις θά είναι να εξακολουθήσεις να προχωρής στον καλό δρόμο που πήρες, άπάντησε η μαρκησία. Λυπάμαι μόνο ότι δεν μπορώ να φροντίσω και για τό μέλλον σου. Έχεις άλλους προστάτες που θά φροντίσουν γι' αυτό.

— Τη στιγμή εκείνη μπήκε μέσα στην αίθουσα, καταταραγμένη η κ. Άρμάν.

— Κυρία μαρκησία, είπε διαστάζοντας στην Κλημεντίνη, λυπάμαι πολύ γιατί έρχομαι προάγγελος κακών ειδήσεων...

— Τί είναι; Τί τρέχει; φώναξε η μαρκησία, άναπνέοντας με άγωνία.

— Ο κ. δούξ ντε Λυσυναί είναι κάτω και σās ζητά... Έρχεται από τό μεγάλο σās...

— Μά, προς Θεού, τί συμβαίνει;

— Άγνοω, κυρία μου. Τό μόνο που ξέρω είναι ότι ήρθε να σάς άναγγελή κάποια θλιβερή κι' άπροσδόκητη είδηση...

— Η σύζυγός του τόν έπληροφόρησε ότι βρισκόσαστε έδω...

— Μία θλιβερή είδηση! Έ-

κανε η μαρκησία ντ' Άρβιλ χλωμιάζοντας.

Καί ξαφνικά φώναξε σπαρραχτικά:

— Ω! Η κόρη μου!... Η κόρη μου!... Θά πέθανε η κόρη μου... Ω! Πείτε μου, κυρία μου, σās ίκετεύω!...

— Δεν ξέρω τίποτε δυστυχώς, κυρία μαρκησία.

— Ω! Σας παρακαλώ, κυρία, δείχτε μου που είναι ο δούξ! φώναξε η μαρκησία ντ' Άρβιλ και βγήκε έξαλλη έξω, ακολουθώντας την κυρία Άρμάν.

— Τη δυστυχισμένη μητέρα! φοβάται για τό παιδί της! είπε θλιβερά η Κελαϊδίστρα. Όχι!... Όχι, Θεέ μου!... Είναι αδύνατον να της συνέβη τέτοια συμφορά, τη στιγμή που ήρθε με τόση καλωσύνη σε μένα... Θεέ μου, βοήθησε τη δυστυχισμένη αυτή μητέρα.

Z.

ΟΠΟΥ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ Ο ΚΑΜΠΡΙΟΝ

Ας οδηγήσουμε και πάλι τόν άναγνώστη μας στην πολυκατοικία της όδου Τέμπλου. Είναι η μέρα που αυτοκτόνησε ο μαρκησιος ντ' Άρβιλ κι' η ώρα τρείς περιπου μετά τό μεσημέρι. Ο άξιος θυρωρός κ. Πιπελέτ, μόνος μέσα στο μικρό του διαμέρισμα, άκούραστος πάντα κι' εύσημιδήςτος στη δουλειά του, καταγινόταν να έπιδιορθώση τό ίδιο εκείνο παπούτσι, που τόσες φορές του είχε ξεφύγει απ' τό χέρι κατά τη διάρκεια της τελευταίας άρσας του Καμπριόν. Η φυσιογνωμία του καλού θυρωρού ήταν πιο μελαγχολική από κάθε άλλη φορά.

Έξαφνα άκουσε μία διαπεραστική φωνή που έρχόταν απ'

τά έπάνω πατώματα του σπιτιού και τού φώναζε:

— Κύριε Πιπελέτ, άναβήτε γοήγορο!... Τρέξτε!... Τρέξτε!... Η κυρία Πιπελέτ είναι άσχημα...

— Η Άναστασία μου!... Έκανε ο Πιπελέτ και πετάχτηκε από την καρέκλα του.

Άμέσως όμως κάθησε πάλι, λέγοντας μέσα του:

— Αυτό είναι αδύνατο των αδυνάτων!... Η γυναίκα μου έχει μία ώρα τώρα που βγήκε έξω. Ναι, αλλά μπορεί να έαναγύρισε, χωρίς να τη δώ...

— Κύριε Πιπελέτ!... Κύριε Πιπελέτ!... άκούστηκε πάλι η φωνή. Δεν άνεβείτε, λοιπόν; Κρατάω τη γυναίκα σας λιποθυμισμένη μέσα στην άγκαλιά μου!...

— Τη γυναίκα μου στην άγκαλιά μου!... Καί ποιός είναι αυτός που τολμάει να τό κάνει αυτό; φώναξε ο Πιπελέτ και σηκώθηκε πάλι μονομιάς.

— Έλάτε και δεν μπορώ να ξεσφίξω μόνος μου τόν κορσέ της! έπρόσθεσε σε λίγο η φωνή.

Τά λόγια αυτά έξάσκησαν μαγική επίδραση στον άξιο θυρωρό. Έγινε κατακόκκινος, σαν να τόν κυριεύσε ένα αίσθημα παρθενικής συστολής.

— Κύριε!... φώναξε με φωνή στενωρεια, βγαίνοντας αστασίσιμος από την κατοικία του. Δεν θάσκι τίμιος άνθρωπος, αν ξεσφίξης τό παραμικρό πράγμα της γυναίκας μου!... Μην βάλης χέρι άπάνω της!...

— Άλφρεδέ! φώναξε πάλι η κυρία Πιπελέτ.

— Η γυναίκα μου είναι κάτω... Άρα δεν έπαθε τίποτε!... Άρα δεν έβαλε κανέναν χέρι έπάνω της!... σκέφτηκε ο Πιπελέτ. Καλά... Άλλά ποιός ήταν αυτός που φώναξε ότι είχε λιποθυμήσει κι' ότι ήθελε να της ξεσφίξη τόν κορσέ;... Κανέναν άχρείος, χωρίς άλλο, που ήθελε να μου ταράξη την ήσυχία... Ναι, αλλά τί συμφέρον είχε να τό κάνει αυτό;... Έδώ κάτι τρέχει... Πρέπει να τό μάθω... Άς δώ πρώτα τη γυναίκα μου...

Καί, τρέχοντας έξω, άφησε μέσα στην ταραχή του την πόρτα της κατοικίας του άνοιχτή.

Μόλις όμως αυτός βγήκε έξω, ξεπρόβλεψε από κάποια σκοτεινή γωνία ένας άνθρωπος, μπήκε γρήγορα μέσ' στην κατοικία των θυρωρών, πήρε απ' τό τραπέζι ένα σφυρί, πήδηξε

άπάνω στο κρεβάτι και με τέσσερα καρφιά κάρφωσε στον τοίχο ένα κομμάτι τετραγωνοχαρτόνι. Έπειτα βγήκε πάλι έξω.

— Όλ' αυτά έγιναν τόσο γρήγορα, ώστε όταν ο θυρωρός, ο όποιος θυμήθηκε σε μία στιγμή ότι είχε άφήσει την πόρτα του άνοιχτή και γύρισε πάλι για να την κλείση, δεν άντελήφθη ότι κατά τό διάστημα της όλιγοστιγμής άπουσίας του κάποιος είχε μπη μέσα στην καμαρί του.

Κατόπιν έτρεψε πάλι προς την σκάλα, που ώδηγούσε στ' άπάνω πάτωμα της πολυκατοικίας, φωνάζοντας:

— Κύριε, έφτασα!... Έφτασα!... Σ' έξορκίζω στην τιμή σου, μην άγγιλεις τη συμβία μου!

Μόλις όμως ο θυρωρός άνέβηκε τις πρώτες σκάλες, άκουσε τη φωνή της γυναίκας του, ότι από πάνω, αλλά από κάτω αυτή τη φορά, να τού φωνάξη δυνατά:

— Άλφρεδέ!... Άλφρεδέ!... Που είσαι; Καλέ, μόνάχο τό άφησες τό σπιτι!... Που είσαι!... Ο θυρωρός έφτανε εκείνη τη στιγμή στο δεύτερο πάτωμα. Άλλά, πριν πατήση στο κεφαλόσκαλο, έμεινε άκίνητος, με τό κεφάλι σκυμμένο προς τά κάτω, με τό ένα πόδι άνασηκωμένο, με τό στόμα άνοιχτό!

— Άλφρεδέ! φώναξε πάλι η κυρία Πιπελέτ.

— Η γυναίκα μου είναι κάτω... Άρα δεν έπαθε τίποτε!... Άρα δεν έβαλε κανέναν χέρι έπάνω της!... σκέφτηκε ο Πιπελέτ. Καλά... Άλλά ποιός ήταν αυτός που φώναξε ότι είχε λιποθυμήσει κι' ότι ήθελε να της ξεσφίξη τόν κορσέ;... Κανέναν άχρείος, χωρίς άλλο, που ήθελε να μου ταράξη την ήσυχία... Ναι, αλλά τί συμφέρον είχε να τό κάνει αυτό;... Έδώ κάτι τρέχει... Πρέπει να τό μάθω... Άς δώ πρώτα τη γυναίκα μου...

Καί, τρέχοντας έξω, άφησε μέσα στην ταραχή του την πόρτα της κατοικίας του άνοιχτή.

Μόλις όμως αυτός βγήκε έξω, ξεπρόβλεψε από κάποια σκοτεινή γωνία ένας άνθρωπος, μπήκε γρήγορα μέσ' στην κατοικία των θυρωρών, πήρε απ' τό τραπέζι ένα σφυρί, πήδηξε

άπάνω στο κρεβάτι και με τέσσερα καρφιά κάρφωσε στον τοίχο ένα κομμάτι τετραγωνοχαρτόνι. Έπειτα βγήκε πάλι έξω.

— Όλ' αυτά έγιναν τόσο γρήγορα, ώστε όταν ο θυρωρός, ο όποιος θυμήθηκε σε μία στιγμή ότι είχε άφήσει την πόρτα του άνοιχτή και γύρισε πάλι για να την κλείση, δεν άντελήφθη ότι κατά τό διάστημα της όλιγοστιγμής άπουσίας του κάποιος είχε μπη μέσα στην καμαρί του.

Κατόπιν έτρεψε πάλι προς την σκάλα, που ώδηγούσε στ' άπάνω πάτωμα της πολυκατοικίας, φωνάζοντας:

— Κύριε, έφτασα!... Έφτασα!... Σ' έξορκίζω στην τιμή σου, μην άγγιλεις τη συμβία μου!

Μόλις όμως ο θυρωρός άνέβηκε τις πρώτες σκάλες, άκουσε τη φωνή της γυναίκας του, ότι από πάνω, αλλά από κάτω αυτή τη φορά, να τού φωνάξη δυνατά:

— Άλφρεδέ! φώναξε πάλι η κυρία Πιπελέτ.

— Η γυναίκα μου είναι κάτω... Άρα δεν έπαθε τίποτε!... Άρα δεν έβαλε κανέναν χέρι έπάνω της!... σκέφτηκε ο Πιπελέτ. Καλά... Άλλά ποιός ήταν αυτός που φώναξε ότι είχε λιποθυμήσει κι' ότι ήθελε να της ξεσφίξη τόν κορσέ;... Κανέναν άχρείος, χωρίς άλλο, που ήθελε να μου ταράξη την ήσυχία... Ναι, αλλά τί συμφέρον είχε να τό κάνει αυτό;... Έδώ κάτι τρέχει... Πρέπει να τό μάθω... Άς δώ πρώτα τη γυναίκα μου...

Καί, τρέχοντας έξω, άφησε μέσα στην ταραχή του την πόρτα της κατοικίας του άνοιχτή.

Μόλις όμως αυτός βγήκε έξω, ξεπρόβλεψε από κάποια σκοτεινή γωνία ένας άνθρωπος, μπήκε γρήγορα μέσ' στην κατοικία των θυρωρών, πήρε απ' τό τραπέζι ένα σφυρί, πήδηξε

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

Η ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

Η μόδα του (μαντηλιού της ευτυχίας). Η προλήψεις των ήθοποιων. Το σφύριγμα στο θέατρο. Η γρουσουζιά του νυφικού φορέματος. Η περίεργη «γούνα του ζευγαριού». Μία κομμοκρατική περιπέτεια. Ο τενόρος και η γούνα της φίλης. Η προλήψεις των κομμωτών, του κρασιού και του μαύρου γάτου, κλπ, κλπ.

ΕΔΩ και λίγες μέρες στις Βιτρίνες των «εμπορικόν» του Παρισιού έκαναν την εμφάνισή τους τα «μαντήλια» — πόρτ — μπονέ — που έχουν γίνει πάρα πολύ της μόδας εσχάτως στο Λονδίνο. Είναι μεταξωτά ή από άπλινο λινό κι έχουν στη μέση, ραμμένο πάνω στο ύφασμα, ένα μικρό ξυλάκι: «Έτσι μπορεί κανείς να πιάσει ή να χτυπήσει ξύλο» κάθε στιγμή της μέρας. Φαντάζεστε τώρα τι πραγματική ευτυχία είναι για τους προληπτικούς αυτά τα τόσο πρακτικά μαντήλια. Μά μήπως δεν είχαν την ίδια επιτυχία και κατά τον πόλεμο τα περιβήματα βραχιόλια από τριχες ελέφαντος, που τα φορούσε όλος ο κόσμος; Γενίεται όμως τώρα το ερώτημα: Είναι πολλοί άραγε οι προληπτικοί στην Εύρωπη;

Ένας Γάλλος έπίσημος, ο δόκτωρ Ζανλν διεισπύσας, ύστερ' από μακροχρόνιες έρευνες πώς τα 80 οιο των πολιτισμένων ανθρώπων είναι προληπτικοί. Τις πιο παράξενες όμως προλήψεις τις έχουν οι άνθρωποι των θεάτρων. Στην Εύρωπη, όποιοι ήθοποιοί τολμήσουν να σφύριξη ένα τραγούδι μέσα στο θέατρο, διώχνεται άμεσα από τον θίασμό. Υπάρχει ή πρόληψη δηλαδή, πώς το σφύριγμα φέρνει γρουσουζιά. Επίσης απαγορεύεται στους μηχανικούς και τους ηλεκτρολόγους να σφυρίζουν, γιατί το ένα σφύριγμα φέρνει το άλλο και — ποιος ξέρει — μπορεί να συμβεί ξαφνικά καμιά συμφορά: να σφυριχτεί δηλαδή ή παράστασις. Στην Αυστρία πάλι, μόνο στο θέατρο μπορεί μία ήθοποιος να φορέσει ένα νυφικό φόρεμα, γιατί αλλιώς, αν το προβάρι μόνο στο σπίτι της, για γούστο, καταδικάζεται να μείνει άνυπαντρη σ' όλη της τη ζωή.

Επειτα, το βράδυ μιας «πρεμιέρας», αν ή πρωταγωνίστρια ξεχάσει να πάρη μαζί της το δαντελλένιο μαντήλι της, που πρέπει ν' αποχωρήσει μ' αυτό τον φίλο της, ή κανένα άλλο απαραίτητο πράγμα, δεν μπορεί πια να γυρίσει πίσω να το πάρη, γιατί θ' αψηχία στο σπίτι της, δηλ την έπιτυχία του έργου. Επίσης ή άμνησία, που την φοβούν

ται τόσο οι ήθοποιοί, δεν είναι μόνο μία ένδειξις κοπώσεως, αλλά και το προμήνυμα μιας βαρειάς αρρώστειας.

Απ' όλες τώρα αυτές τις προλήψεις, ή πιο περίεργη είναι το «Κοϋπλε Πέλλοσε», ή ή «γούνα του ζευγαριού». Κι' αυτή ή πρόληψις είναι κατάγωγής Βιεννέζικης και συνίσταται στο εξής: «Αν μία ήθοποιος παρουσιάσει σε μία συνάδελφό της, έναν κύριο, ο οποίος γίνεται φίλος της, ή δεύτερη αυτή ήθοποιος πρέπει να προσφέρει στην πρώτη μία γούνα, αληθινή, πολύτιμη, από πραγματική έρμινια ή βιδόν. Αν δεν συμμορφωθεί μ' αυτό το έθιμο, τότε διακινδυνεύει την αγάπη της και της χάση όχι μόνο την φίλια ή φιλενάδα της, αλλά και τον έρωτά του αγαπημένου της. Έδω και λίγαν καιρό μάλιστα γινόταν λόγος στη Βιέννη για την ακόλουθη περιπέτεια, ή οποία δείχνει τι μεγάλες θυσίες μπορούν να κάνουν οι Αυστριακοί όταν θέλουν να σεβασθούν τις παραδόσεις τους.

Η Λίζα Ζάγκερ, αιδός της όπερας, έπολιορκείτο από έναν νεαρόν τενόρον, τον Φρίτε Ούρλιχ. Μά ή Λίζα, είτε έπειδή αγαπούσε άλλον, είτε έπειδή είχε ανάγκη από μία ώραία γούνα, γνώρισε τον Φρίτε σε μία φίλη της, την Έλσα Γκάρμπι, που ήταν χορεύτρια σ' ένα από τα πιο άριστοκρατικά νυχτερινά κέντρα της Βιέννης.

Ο Φρίτε και ή Έλσα απήπηχαν από την πρώτη στιγμή και έξωμολογήθηκαν ο ένας στον άλλο τον έρωτά τους. Μά ή Έλσα, που ήταν φρόνιμο κορίτσι, δεν είχε παρά μόνο το μισθό της, που μόλις της έφτανε ν' αντιμετώπιζε τα έξοδα της πολυτελούς εμφάνισώς της. Πώς, λοιπόν, θ' αγοράζε τη γούνα, που έπρεπε να χαρίσει στη φίλη της Λίζα Ζάγκερ; Δεν υπήρχε καμιά άλλη λύσις, παρά μόνον ή εξής: Να δειχθεί τις ύπουλες προτάσεις ενός Τραπεζίτου, που της έκανε κόρτε από καιρό. Έτσι κι έγινε. Η Έλσα τότε, με τα λεπτά που της έδωσε ο Τραπεζίτης, αγόρασε τη γούνα που έπρεπε να προσφέρει στη φίλη της και έεσφάλισε μ' αυτόν τον τρόπο τον έρωτά του άμορφου τενόρου.

Άλλοι πάλιν ήθοποιοί δεν φορουν ποτέ ένα μικρό σταυρό, γιατί λένε πως φέρνει γρουσουζιά, καθώς και κανένα πραγματάκι από ελεφαντόδοντο, γιατί μ' αυτόν τον τρόπο είναι πιο εύπρόσβλητοι στην έκδίκη σι ενός έχθρου. Επίσης καμιά ήθοποιος δε ράβει ένα κουμπι στο ρούχο του άνδρος που αγαπάει, γιατί κατά μία πρόληψη, ο αγαπημένος της παύει πια να τη συλλογίζεται: όλος ο έρωσ τους απόμεινε

στο κουμπι. Αντιθέτως, αν μία ήθοποιος τυλίξη μία τρίχα από τα μαλλιά της, που την ξεριζώσει με πόνο, γύρω σ' ένα κουμπι του ρούχου του φίλου της, ο έρωσ τους θα παραμείνει αιώνιος. Άλλωστε τα κουμπιά παίζουν μεγάλο ρόλο στην ιστορία των προλήψεων στην Αυστρία.

Μά κι ή άλλες προλήψεις έκεϊ πέρα, δεν είναι λιγώτερο περίεργες. Όταν χυθεί κρασί πάνω στο τραπέζι, βρέχουν τον δείκτη τους στο λεκέ και τον φέρνουν στο μέτωπό τους, προφάνοντας τρείς φορές: «Τόι, τόι, τόι». Μ' αυτό τον τρόπο, υπάρχει ή πρόληψις ότι κερδίζει κανείς λεφτά όλο το χρόνο.

Αν πάλι ένας κύριος χύσει κρασί πάνω στο φόρεμα μιας γυναίκας, αυτό σημαίνει: ότι αυτή θα άποκτήσει από τον κύριο ένα παιδί, μέσα στο χρόνο.

Αν ένας γάτος διασχίσει το δρόμο μπροστά σας από αριστερά προς τα δεξιά, είναι μία ένδειξις ότι θα σάς συμβή κάτι κακό. Αν όμως περάσει το δρόμο από δεξιά προς τ' αριστερά, πρέπει να περιμένετε μία πάρα πολύ ευχάριστη έκπληξη.

Επίσης οι Αυστριακοί έχουν και την εξής έκπληκτική πρόληψη: Ένα κορίτσι δεν παντρεύεται ποτέ, όταν μέσα στο σπίτι της υπάρχει μαύρος γάτος ή κακτός.

Η Γερμανίδες πάλι πιστεύουν στην εξής πρόληψη: για να μάθουν αν θα παντρευτούν μέσα στο χρόνο, τη μέρα των Χριστουγέννων βγαίνουν από το σπίτι τους και, γυρίζοντας την πλάτη προς την πρόσφί του, πετούν μία παντούφλα πάνω από τον ώμο τους. Αν ή μύτη της παντούφλας είναι γυρισμένη προς τα έξω, προς το δρόμο, υπάρχουν πάρα πολλές ελπίδες ότι θα γίνει ο γάμος πριν φτάσουν τ' άλλα Χριστούγεννα.

Επειτα έχουμε και μία άλλη πρόληψη, που είναι γενική σ' όλες τις χώρες της Εύρωπης. Όταν δυο νέες παντρεύονται την ίδια μέρα και τύχη να συναντηθούν στη δημαρχία, εκείνη που θα κατεβή πρώτη τη σκάλα, παίρνει την ευτυχία της άλλης. Και γι' αυτό βλέπει κανείς καμιά φορά δυο νέφες να κατακυλούν γρήγορα τις σκάλες μιας δημαρχίας, για να ξεπεράσει ή μία την άλλη και να σώσει έτσι την ευτυχία της.

Αν συγκρίνουμε τώρα τις Γαλλίδες ήθοποιούς με τις Γερμανίδες, βλέπουμε ότι ή πρώτη είναι περισσότερο προληπτικές από τις άλλες. Η Υβόν Πρεντάν δεν αφήνει να πατήσει το πόδι του στα παρσκήνια ένας άνθρωπος που φορεί πένθος ή μία γυναίκα με κρέπια. Η Μαρί Μπέλ πάλι φοβάται τους μαύρους γάτους. Ο Μπουμπούλ ή Ζωρζ Μιλτόν, ο διάσημος Γάλλος κωμικός, είναι τρομερά προληπτικός και φτάνει να δει ένα χρυσόφωρο ή μία πράσινη κοδέλλα για να χάσει άμεσα το κέφι του. Επίσης και ο Ζαν Μυρά είναι πολύ προληπτικός. Δεν τολμάει ποτέ να περάσει κάτω από μία σκάλα, αν δεν έχει πρόχειρο εκεί κοντά του κανένα ξύλο για να το... χτυπήσει.

Η Ουγκέτ Ντυφλό πάλι πιστεύει ότι οι μοιραίοι αριθμοί της φέρνουν ευτυχία. Έχει λοιπόν τη mania να κεντά σ' όλα τα άσπρорουχά της τον αριθμό 7 και να τρελαίνεται κυριολεκτικά με τον αριθμό 13!

Μά πρέπει άραγε να στενοχωρούμε τη ζωή μας μ' αυτές τις χίλιες δυο προλήψεις; Πολλοί πιστεύουν ότι ή πρόληψις δεν είναι τίποτε άλλο παρά μία έκδήλωσις δειλίας και... κουταμάρας! Στην έποχή μας, που θριαμβάσει ή έπιστήμη, κανείς άνθρωπος δεν πρέπει πια να είναι προληπτικός.

ΑΛΑΝΤΟ ΜΠΙΑΝΚΙ

Η προληπτική Γαλλίς ήθοποιός Υβόν Πρεντάν.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΤΖΕΝΝΗΣ

Ε τή μιιά γερούζικα του Μπάριμπα Τζάκ άρασε το κακόμοιρο το παιδί, το Μάθησον από το γιακά του σακχαλιούζαι με την άλλη από το πανταλόνι. Κατόπιν με ή οράζκειο δύναμι — ήταν ένας γίγας ως έκει πάνω, σ' ένα ένα μέτρο και ένενηντα πόντους ύψους — τον σήκωσε ψηλά, σαν ν ήταν πούπουλο και κρατώντας τον έτσι προχώρησε ως την άκρη της προκυμαίας. Κι' έκει, με την μεγαλύτερη απάθεια τον πέταξε μέσα στο παγωμένο νερά του λιμανιού!

Μία πνιγμένη φωνή και άμεσως ένα δυνατό πάφλασμα άκούσθηκε, καθώς το σώμα του νέου βυθίστηκε στο νερό. Μά όταν ή θάλασσα ήρεσεν ο Μάθησον ξαναγράμνισε πάλι στην επιφάνεια, σαν βουτημένο γατί. Γύρισε τότε για μία στιγμή και κοίταξε τον γίγαντα με βέβημα γεμάτο μίσος κι' έκδixη και ύστερα κολυμπώντας τραβήξε για τα πέτρινα σκαλοπάτια της άποβάθρας.

Με το κασάκτο ψηλά και τα χέρια στη μέση ο Μπάριμπα Τζάκ τον παρηκολούθησε τριζόντιας τα δόντια άπειλητικά. Κατόπιν διώρηθε τη μιιά του φανέλλα που τον έδεσε ως τη μέση, σφουγγίζε τη μιήτη του με τον άγκυρά του, έφτυσε κατά γης και δείχνοντας με το δάχτυλο το Μάθησον, ο όποιος είχε πια βγή από το νερό κι' έτρεξε να φύγη, φώναζε στους κατάληκτους ψαράδες που είχαν μαζευτεί στο ανέαντι πεζοδρόμιο έξω από το ψαροπάζαρο:

— Τον είδατε; Αυτό λοιπόν άς γίνει μάθημα σε κείνους που έχουν όρεξη να κάνουν κόρτε με την κόρη μου. Για να ξέρετε, όποιανού του γουστάρει το κορίτσι το δικό μου, πρέπει να είναι παλληκάρι, με μαράτσα και καρδιά, είδη ή θα του άλλωσω τον άδελφάτο στο ξύλο! Τ' άκούετε μωρέ! Κι' αν κανενού παλληκαρά από σάς του περνά από το νου πως μπορεί να μετρηθή με το Μάριμπα Τζάκ, στις γροθιές, άς κοπιάσει, κι' άια βγή νικητής, χαλάλι του το κορίτσι! Άλλωστε άδικα πεδεύεστε... Σηγήμια πράματα.

Σταύρωσε κατόπιν τα χέρια του στο στήθος κι' έμεινε άρρεστη όρα στη στάσι αυτή, κοιτάζοντας προκλητικά το πλήθος, σαν να προέμενε άπάντησι. Κανένας όμως δεν έβγαλε τοιμωδιά! Ποιος να τολμήσει να τ' άβλη μ' αυτό το θηρίο του Τυβερζοιού;

Ο Μάριμπα Τζάκ ήταν χήρος, πνιγνός ως πνιγνός πέντε χρονών και δυνατός σαν ταύρος. Ποιν από είκοσιπέντε χρόνια έκανε πρωταθλητής του μπάς στο Άρτζιλσάο. Άγαθή ψυχή κατά βάθος, γνώταν θηρίο όταν άκουγε πως κανένας από τους νέους του χωριού

τολμούσε να ρίξη τα μάτια του άπάνω στη κόρη του.

— Το καμένο το κορίτσι! σκέφτονταν οι ψαράδες. Άν περιμένη να βρεθή γαμπρός να νικήσει τον μπαπά της, σίγουρα θα πεθάνη γεροντοκόρη.

Ένας άπ' αútους που λυόντουσαν την κόρη του γίγαντα ήταν και ο Πήτερ Κάμερον, ένας λεπτοκαμωμένος μελαχροινός και κατσαρομάλλης νέος. Η λήθη όμως του Πήτερ δεν ήταν μονάχα για το κορίτσι, αλλά και για τον έαυτό του. Άγαπούσε την Τζέννη και άν δεν ήταν αυτό το σκυλί ο πατέρας της θα τη ζητούσε σε γάμο από πολύν καιρό. Ήταν τριάντα χρονών παλληκάρι, είχε καιιά δική του και μεριά λεφτά στη Τράπεζα. Έλα όμως που ήταν αυτός ο παλάρβος ο μπαρίμπα Τζάκ στη μέση.

Με ύφος αδιάφορο ο Πήτερ ξεχώρησε από τους άλλους ψαράδες και τραβήξε κατά τη πλατεία του χωριού. Κοντά στο εργοστάσιο των ζωνσερβαν συνάντησε τον Μέθησον μορσιζέμενο, να τρέμη από το χύο, μά δεν γύρισε να τον κοιτάξει, ούτε του είπε τον παρονομαζό λόγο παρηγοριάς. Τον θεοορούσε αντίπαλο και, κατά βάθος, ήταν ευχαριστημένος γι' αυτό που έπαθε. Νά μάθη άλλη φορά να μην κάνη τα γλυκά μάτια της Τζέννης.

Σε λίγο, καθώς ο Πήτερ πήγαινε σκεπτικός, πρόβαλε αντίκον του ή Τζέννη. Έβγαινε μέσα από ένα εμπορικό που είχε μη ν' άφρονισή.

Ο Πήτερ άναστέναξε βαθειά και της είπε:

— Τζέννη, σ' αγαπώ και θα σε κάνω γυναίκα μου, είτε το θέλει ο γέρος σου είτε όχι!

Η Τζέννη τρώμαξε.

— Φοβάμαι, Πήτερ. Φοβάμαι πως θα σου κινή κακό, του άπάντησε έκείνη, κοιτάζοντας τον με τα μεγάλα γαλανά της μάτια, μέσα στα όποια έλαμπε ο φόβος, αλλά και ή ύπερηφάνεια για την παλληκαρισία, άπόφασι του αγαπημένου της. Φοβάμαι μην πάθης και σ' ό,τι έπαθε ο Μάθησον. Γι' αυτόν, έλα

ριστήθηκα, έσένα όμως σ' αγαπώ!..

— Εγώ θα κάνω αυτό που είπα κι' ό,τι είναι να γίνει άς γίνει. Δεν μπορώ πια Τζέννη, κατάλαβε το. Δεν μπορώ να ύποφέρω αυτό το βάσανο, να σ' αγαπώ και να μη τολμώ να σε δω, ούτε κρυφά. Τώρα κιάλας θα πάω να βρω τον πατέρα σου και θα του πω καθαρά κι' άντρίκια πως σ' αγαπώ και πως είμαι πρόθυμος να παλαίψω μαζί του για να σε ξεριζώσω.

Άναστέναξε μόλις τέλειωσε σαν να καταλάβαινε κι' ο ίδιος πόσο παράτολη ήταν ή άπόφασι του. Η Τζέννη καιι θέλησε να πη, μά κρατήθηκε. Του έσφιξε μόνον το χέρι και τον άφισε να φύγη.

Για να πούμε την αλήθεια ή Τζέννη θεοορούσε τον Πήτερ ως τον τολμηρότερο και όμορφότερο άνδρα του κόσμου. Μά τι μπορούσαν να κάνουν τα δυο λεπτά έστω και μυώδη μπράτσα του μπροστά στις πελώριες γροθιές του μπαρίμπα Τζάκ που ή κάθε μιιά ήταν μεγάλη σαν σφαίρα φουτ μπάλ;

Μολαταύτα, σαν άφησε τη καλή του ν' άκούσε τραβήξε για την καλό του πατέρα της. Τον βρήκε να κάθεται στη φωτιά με την πίπα στο στόμα.

Χωρίς στροφισμούς του είπε άμέσως τον σκοπό της επισκέψεώς του.

Ο Μάριμπα Τζάκ σαν τον άκουσε σούρωσε τα φρύδια του. Σηκώθηκε άπάνω πλησίασε τον Πήτερ και του είπε:

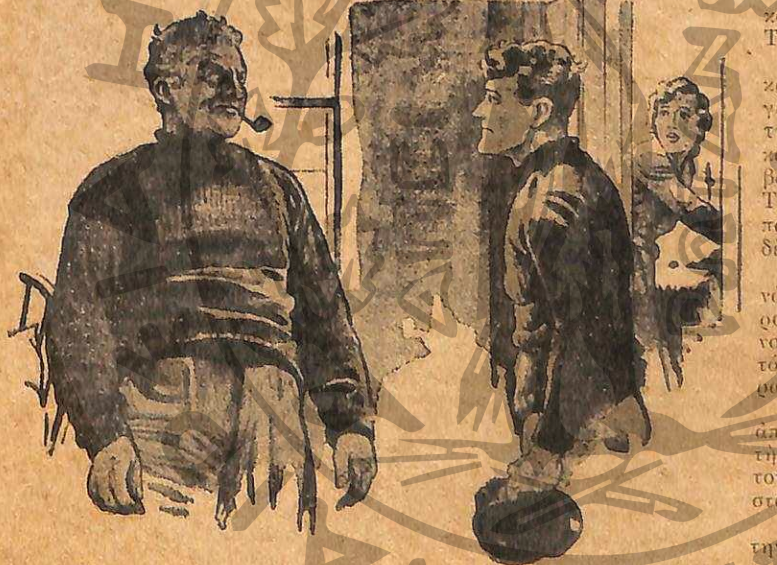
— Όποτε και σ' ό,τι σε παντρεύης την κόρη μου, έ; Δεν λέω ότι μικρό μου... Δεν λέω ότι, γιατί ξέρω πως είσαι ένα καλό παιδί, προκομμένο και ψημένο στη δουλειά...

— Κι' ένα καιιά και μεριά λεφτά στην τράπεζα τον διέκρινε ο Πήτερ γεμάτος έλπίδα.

— Ποιού όμως γίνεται άνδρας της Τζέννης συμπλήρωσε ο μπαρίμπα Τζάκ, θέλει πρώτα να παλαίψης μαζί μου και να με νικήσης.

Ο Πήτερ τώμασε...

Ο μπαρίμπα Τζάκ τον κοίταζε τώρα με βέβημα εριστικό βέβαιος πως ο νέος θα έμενε τρομαγμένος.

Μη σε τσακώσω να μιλάς της Τζέννης, γιατί μαύρο φρεδι θα σε φάν! είπε ο Μάριμπα Τζάκ.

όπως έφυγαν και τόσοι άλλοι ως τώρα. Ο Πήτερ όμως δεν έφυγε. Η άπελπισία του έδωσε κουράγιο να πη:

— Καλά Μπαρίμπα Τζάκ θα παλαίψουμε άφου το θέλεις και θα σε νικήσω.

Τα μάτια του Μάριμπα Τζάκ βγήκαν έξω από τις κόγχες τους άπό την κατάπληξη. Πρώτη φορά άκουγε τέτοια άπάντησι.

— Βγάλε το σακχακι σου! Πρόσταζε τον Πήτερ.

— Όχι έδω άπάντησε έκείνος. Σε λίγο μπορεί να έρθη ή Τζέννη και δεν θέλω να μάς δη να παλεύουμε.

— Άπ' το κατάλαβα δά πως έσπασε ή γολή σου, είτε ο Μάριμπα Τζάκ, χαμογελώντας.

— Δεν έσπασε ή γολή μου, τον βεβαίωσε ο Πήτερ. Είναι έτοιμος να χτυπηθώ μαζί σου όποια ώρα θέλεις, μονάχα από δω όμως.

— Καλά, σ' άφήνω έσένα να δρίσης την ώρα και το μέρος, είπε ο Μάριμπα Τζάκ. Πρόσεξε όμως να μη σε τσακώσω να μιλάς της Τζέννης σ' αυτό το άναμταξύ, γι' ατί μαύρο φρεδι θα σε φάν! Πήγαινε τώρα.

Την ώρα που έβγαινε από την καλό, ο Πήτερ συνάντησε τη Τζέννη να γυρίζει.

— Του τα είπα όλα, της είπε μονάχα κι' έφυγε.

Μόλις μπήκε ή κόρη του μέσα, ο Μάριμπα Τζάκ σπασμένος στα γέλια της διηγήθηκε τη σκηνή με τον Πήτερ. Ο γέρος ήταν σίγ' ο υγιος πώς ούτε τον ίδιο του ατόνυ του νεαρού δεν θάβλεπε πια.

Ποιά ήταν όμως ή έκπληξις του Μάριμπα Τζάκ, όταν γυρίζοντας άργά το βράδυ στο σπίτι του, μ' όλη τη νυσσία του, που δεν τον άφηνε να διακρίνη ούτε μισό μέτρο μακριά άπ' τη μιήτη του, μέσα στο σκοτάδι, διέκρινε μία σμηρίωσι, ζωοποιμένη με μία καρφίτσα έπάνω στο θώρακό του;

Μπήκε μέσα, άναψε το φώς και τη θάβασε.

— Έλα να με συναντήσης στην έρηνη παράνα κοντά στην άκρογαλιά.

ΠΗΤΕΡ

— Τον άκουσ, θα τον σφυρίσω καλά εγώ! ρούγχιζε ο Μάριμπα Τζάκ.

Άνοίξε ύστερα την πόρτα της κοσβετοκάμαρας της κόρης του για να βεβαίωθ πως ζούσαν, την έλασε πάλι, έσβυσε το φώς και βγήκε έξω. Το σκοτάδι ήταν βαθύ. Με βήμα γοργό ο Μάριμπα Τζάκ τώμαξε για τη γούνα του παπάνα. Όταν έφτασε εκεί ψηχί δεν ύπληχε γούνο.

— Έχει γούστο να το έκαμε για να με περπάτη, σκέφτηκε ο γέρος. Όπου και να είναι, ζωντανός Πήτερ Κάμερον, φώναζε κατόπιν δυνατά, έβγα έξω να σε γδαρώ σαν το κατόπι, άμπε!

— Έδω είναι και γάτος με! του άπάντησε ή φωνή του Πήτερ. Και την ίδια στιγμή ένα άόρατο χέρι του καταφάρνε μιιά γροθί γροθιά στο στήνυ.

— Από που ήρθε, πανόθενή την! φώναζε ο Μάριμπα Τζάκ, προσπαθώντας ματαιά να διακρίνη μέσα στο σκοτάδι.

Μά ένα δευτερό χτύπημα δυνα-

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΣΟΥΖΗ ΠΙΤΑΜΠΕΛΛΑ

ΤΑΝ οί 'Αμερικανοί θέλουν να φτιάξουν μια κινηματογράφο αφ' ης υπερπαραγωγή, δηλαδή ένα φιλμ κολοσσιαίας επιτυχίας με lion-taria που καταβροχθίζουν τους χριστιανούς στον Ιππόδρομο και με άτελειες και ακατανίκητες Ρωμαϊκές λεγεώνες, καταφεύγουν στον περίφημο σκηνοθέτη Σέσιλ Β. Σέσιλ.

Ο Σέσιλ Β. Σέσιλ λοιπόν γνώρισε τις μεγαλύτερες δόξες του, όταν μια μέρα του εμπιστεύθηκαν τη Σούζη Πιταμπέλλα, για να την κάνει «άστερα» ενός τέτοιου μεγάλου φιλμ. Η Σούζη, λίγο καιρό πριν απ' αυτή την τύχη, ήταν χαμένη μέσα στο άνωμένο πλήθος των κοριτσιών. Έπειτα, πήρε μια μέρα ένα ρολάκι, έπαιξε μ' επιτυχία, έκανε τους σκηνοθέτες να την προσέξουν και σιγά-σιγά έφτασε να βλέπει τη φωτογραφία της δημοσιευμένη στη πρώτη σελίδα των κινηματογραφικών περιοδικών. Στην όθνη έταίε το ρόλο της άδωας κοπέλας που υποφέρει από τις ιδιοτροπίες ενός υποχονδριακού τζέντλεμαν. Ση ζωή ζωής ήταν το αντίθετο: ένα τέρμα ιδιοτροπίας και εκκεντρικότητας που

τό σάν και το πρώτο τον βρήκε στο στήθος και η φωνή του Πητερ ξενακούστηκε:

— Έγώ είμαι μάγισσα Τζάκ ο Πητερ Κάρμερον!

— Σ' είσαι παληόκυκλο; φώναζε θυμωμένος ο γέρος. Τώρα θά σ' αβήσω εγώ γράμματα.

Μία γερή γροθιά στο μάτι αυτή τη φορά τον διέσωσε. Ο γέρος άφησε να του ξεφύγει μια βρισιά. Μ' εκείνη την αλαζμεία σιμένη μυατιά δεν μπορούσε να διακρίνει τίποτε μέσα στο σκοτάδι. Κάπου κάπου μονάχα ώριμους έ-κει που νόμιζε βρισκόταν, ο αντίπαλός του και κατάφερε κάτι τρομερά χυτήματα που αν εθίσαν κατά τύχη τον Πητερ άσφαλώς θά τον θυσίαζαν. Χαμένος κόπος όμως γιατί η γροθιά του εθίσαν το κενό κι έκαναν το μάγισσα Τζάκ να χορεύει και να ταλαντεύεται σάν μεθυμένος ενώ τα ρονθοκοπήματα που δεχόταν από τον Πητερ όσο πηγαίναν γινότανουν πιο δυνατά και πιο συχνά.

Επί τέλους έγινε κάποια αναχώρη.

Ο Μάγισσα Τζάκ κάθε άλλο παρά νικημένο, θεωρούσε τον έαυτό του. Αν ή συνθήκες ήταν διαφορετικές, θά τον άρπαζε αυτόν τον άρρετο τον Πητερ και θά τον έ-σμιε στα δυο σάν σαρόδρα! Τώρα όμως...

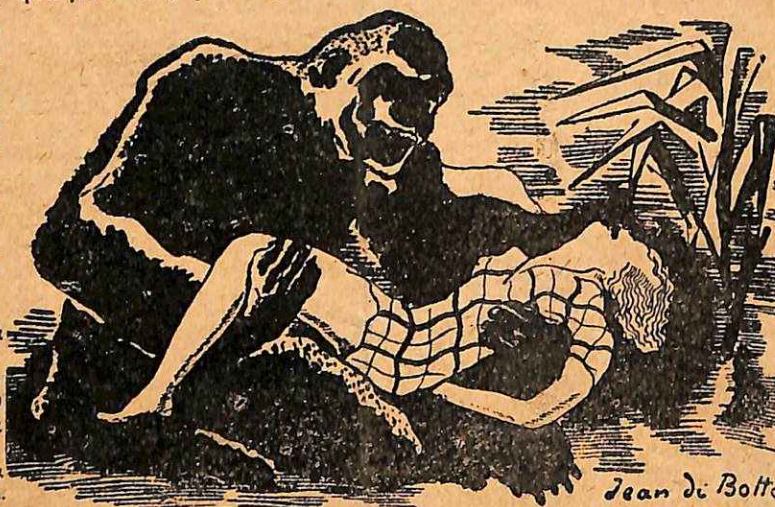
— Έλα λέει φώναξε άξαφνα ο Πητερ επιτακτικά. Μου τη δίνεις τη Τζέννη ή ν' αρχίσω πάλι την πατινάδα;

— Καλά παιδί μου, είπε ο γέρος. Αφού τη θες σου την δίνω... Χαλάλι να σου γίνει, πατρινη!

Κι έτριψε το μάτι του πούχε προσηεί απ' τη γροθιά σάν έφτά-ζυμοι.

θεωρούσε τους εκατομμυριούχους ως «λεμόνια για στίφημο». Κι αλήθεια, είχε καταστρέψει καμιά δεκαριά πλουσίους φίλους της κι είχε πάρει ένα έφρος μεγάλης μοιραίας γυναίκας. Έτσι, όταν οι σκηνοθέτες μάθαιναν πως θά γυρίζαν με τη Σούζη ένα φιλμ, έτοιμαζόντουσαν να γράσουν δέκα χρόνια.

Το ίδιο λοιπόν συνέβαινε και με τον Σ. Β. Σ., όπως λέγανε το σκηνοθέτη Σέσιλ για συντομία οι άνθρωποι το στούντιο. Ο μεγάλος σκηνοθέτης, προτιμώδης να κοιμηθεί άγκαλιά μ' ένα μαύρο πάνθηρα, παρά να «γυρίσει» έστω και μια μόνο σκηνή με την ιδιότροπη Σούζη. Όσοσο είχε την έντολη από την εταιρεία να φτιάξει την υπερπαραγωγή, που είπαμε, και που θά είχε τον παράξενο τίτλο: «Η γοητευτή των ανδρωτοφάγων»... Τρεις λοιπόν ζωολογικοί Κήποι άδειασαν από τα πιο άγρια θηρία τους και δεκατέρις φυλές κανιβαλών μετεφέρθηκαν με τεράστια έξοδα στο Χόλλυγουντ. Ο Σ. Β. Σ., δέν λογάριζε τα λεφτά γιατί όλες η ταινίες του ατέ-

Jean de Botton

Ο γορίλλας, κρατώντας στην άγκαλιά του τη Σούζη...

φεραν πάντοτε τεράστια κέρδη. Μά, παρ' όλα αυτά, ο μεγάλος σκηνοθέτης δέν ήταν διόλου ικανοποιημένος. Ήθελε και κάτι καταπληκτικό: ήθελε ένα γορίλλα για ν' απαγάγει τη Σούζη στην πιο κρίσιμη στιγμή του έργου.

— Πού είναι ο γορίλλας μου; Ρωτούσε κάθε μέρα τους βοηθούς του.

Μά ήταν δύσκολο να φτάσει στο Χόλλυγουντ ένας γορίλλας. Ο γορίλλας υπ' αριθ. 1, που ερχόταν από τη Φιλαδέλφεια μέσα σ' ένα φορμαρισμένο βαγόνι, στραγγάλισε δυο φύλακές του, έξοικισε έναν σιδηροδρομικό υπάλληλο και ψόφησε τέλος από ξηρά πλευριτίδα. Ο γορίλλας υπ' αριθ. 2, που είχε σταλή από το Άμπινγκο, ψόφησε κι αυτός από τη ναυτία. Κι έτσι ένας από τους βοηθούς του Σ.Β.Σ. είχε το ηρωικό θάρρος μια μέρα να προτείνει στο «άφρεντικό» του.

— Δέν γίνεται τίποτε με τους αλθρινούς γορίλλες, μίστερ Σ.Β.Σ., του είπε. Πρέπει να μιλήσουμε στον Ίβαν Κοκότσεφ.

— Είναι κανένας δαμαστής; Ρώτησε ο διάσημος σκηνοθέτης.

— Όχι δά... Έκανε ο βοηθός του. Είναι ο μεταμορφωτής που παίζει πάντα το ρόλο του γορίλλα στα φιλμ της Σούζας...

— Έγώ δέν θέλω ένα ψεύτικο γορίλλα!... Φώναξε ο Σ. Β. Σ. Θέλω έναν αληθινό με σάρκα και οστά.

— Έ, τότε δέν γίνεται τίποτε, άφρεντικό... Ψιθύρισε ο βοηθός του και σκύβοντας το κεφάλι, ξαναγύρισε στη θέα του.

Μά η συμβουλή του έπιασε, γιατί όταν είδε ότι δέν μπορούσε πειά να βρη κανένα αληθινό γορίλλα, ο Σ.Β.Σ., με βαρεία καρδιά, έπιστεύθηκε αυτόν τον ρόλο στον Ίβαν Κοκότσεφ.

Όταν λοιπόν ο άλλόκοτος και μηνημώδης αυτός μεταμορφωτής παρουσιάστηκε στην αίθουσα του μακιγιαρίσματος την παραμονή της μεγάλης σκηνης της άρπαγής, ο Σ. Β. Σ. άνατριχίασε στ' αλήθεια από τη φρίκη του, όπως κι' όλος ο άλλος κόσμος. Ο γορίλλας ήταν τρομακτικός και δέν φαινόταν διόλου πως ήταν ψεύτικος.

Εκείνο το πρωί η Σούζη είχε φάει ένα τσαμπι σταφύλι και για

πάλι ο Σ. Β. Σ.

Ο άνθρωπος-γορίλλας, κουνώντας άπειλητικά τα σιδερένια μπράτσα του φάνηκε ξαφνικά πίσω από το μεγάλο βοαβάβ.

— Έν τάξει! Έκανε ο Σ. Β. Σ. Ο γορίλλας είχε ύπεροχος!...

Ο γορίλλας, τότε, χύμηξε πάνω στη «Βεντέτα» κι' άρχισε να την τρανάζει σάν δαμασχηλιά.

— Βοήθεια!... Ουδολίαζε η Σούζη πανικόβλητη. Βοήθεια!...

— Θαυμάσια! Έκανε ο διάσημος σκηνοθέτης. Το παίξιμο είχε πολύ φυσικό!...

— Σταματήστε!... Φώναξε πάλι η Σούζη. Θά με πνίξη. Δέν άντέχω πια!... Βοήθεια!... Σταματήστε!...

Κανείς όμως δέν πρόσεξε στις παρακινετικές φωνές της. Οι βοηθοί του σκηνοθέτου και ο άπερατάρ φοιτογράφος κατευθυνόμενοι αυτή τη περίφημη σκηνή, Ο γορίλλας κρατώντας σφιχτά στην άγκαλιά του τη Σούζη χόρευε σάν τρελός. Έπειτα σιάθηκε κι' άρχισε να την πετάει ψηλά και να την πιάει πάλι στον αέρα, σάν να έπαιζε με κανένα τόπι. Ποτέ άλλοτε το πρόσωπο της «Βεντέτας» δέν είχε εκφράσει με τόση φυσικότητα τον τρόμο και ποτέ άλλοτε το παίξιμό της δέν ήταν πιο ελκυστικό και πιο φυσικό. Ο Σ.Β.Σ. ήθελε να κρατήσει όσο μπορούσε πιο πολύ αυτή την τρομακτική σκηνή, γιατί μάντεψε πως θά σημείωνε μια έ-ξαιρετική επιτυχία. Άλλωστε όλο του το έπιτελείο τον συμβούλευε να την κρατήσει ακόμη γιατί όλο είχε υποφέρει τα πάνδεινα από τα νεύρα της Σούζας κι' έβλεπε τώρα πως ο γορίλλας αυτός έπαιρνε έκδικηνη για όλους...

Αφού λοιπόν άφάνισε κυριολεκτικά την ιδιότροπη Πιταμπέλλα, ο βασιλεύς της Σούζας την άρπαξε με το ένα χέρι και με 'άλλο πιάστηκε από ένα γερό κλαδί του βοαβάβ και σκαρφάωσε γοηγορά εις την κορυφή του. Έπειτα από εκεί άπάνω, άφησε τη Σούζη να πέσει απότομα, μισολιτόθυνη, μέσα στο ποτάμι.

— Έξοχο!... Υπέροχο!... Φώναξε ο Σ. Β. Σ. Βγάλετε την γρήγορα απ' το νερό. Πρέπει να «γυρίσουμε» άκοιμη δυο, τρία «πρώτα έπιπεδα»... Εκείνη άκριβώς τη στιγμή παρουσιάστηκε άξαφνα, πελιδνός και κατασκόνηστος, ο Ίβαν Κοκότσεφ...

— Πιάστε αυτόν τον άνθρωπο!... Ούρλιαξε με βοαχνη φωνή Μ' έ-δεσε χειροπόδαρο μέσα στο καμάρινο μου και μου πήρε τη θέσμου!...

Ο γορίλλας τότε, κατέβηκε μό-νος του απ' το βοαβάβ, έβγαλε το δέμα του και έκανε μια ύπόκλη-σι μπροστά στον Σ. Β. Σ.

— Με συγχωρείτε!... Του είπε. Είμαι ο μίστερ Νίκι Φλότφελλερ...

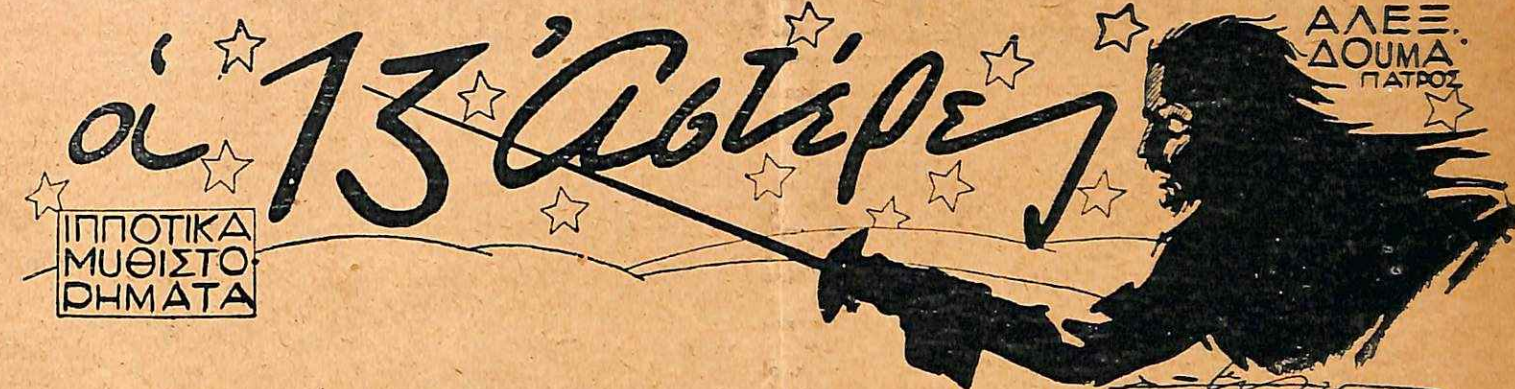
Είχε να κανονίσω έναν πανικό λογαριασμό με τη μίς Πεταμπέλλα!... Έπειδή όμως είμαι ένας τζέντλεμαν, δέν ήθελα να τη ξυ-μώσω έπαγγελματικώς. Κι' έτσι έλπιζω ότι θά έμεινε όλο: ο κόσμος εύχαριστήμένος από αυτή τη σκη-νή!... Ομολογήστε ότι ήταν ύπεροχο!

Κι' ο Νίκι Φλότφελλερ, ύστερ' από αυτή τη σκληρή και πρωτότυ-πη έκδή-ησή του, άποχαμώθηκε τον Σέσιλ Β. Σέσιλ και βγή-ε από το στούντιο, ενώ η Σούζη Πιταμπέ-λα λιποθυμούσε για δεύτερη φορά.

— Έτοιμοι; Μίς Πιταμπέλλα άρχίζουμε!...

— Έμπρός! Έκανε η Σούζη.

— Σιωπή! Κόκκινο φως! Το «γύρισμα» άρχίζει!... Ούρλιαξε

Συνέχεια' εκ του προηγούμενου)

Την ίδια στιγμή η Καίτη Λόβ είδε και το σκοινί που ήταν δεμένο στο βέλος κι' έφτανε ως το παράθυρο. Ένα εύχρηστο προαίτημα γεννήθηκε ξαφνικά στην ψυχή της και της έδωσε θάρρος. Άσφαλώς δέν επρόκειτο για κάτι γοη, για κανένα κίνδυνο που άπειλούσε τη ζωή της.

Μ' ένα πήδημα βρέθηκε δοτή και πλησίασε στο παράθυρο. Βά-τω απ' το φως του φεγγαριού, έεδί-πασσε το σημείωμα πουταν διπλω-μένο στην στήλη του βέλους και διάβασε τα έξης:

«Ακριβή μου, πολυσταγμένη μου κόρη.

«Είμαι μαζί με δυο πιστούς συντρόφους και άρκεστηκα μ' αυτό να ν' σώσω. Έχουμε όμως άναγκη από μερικά προνασ-κτικές πληροφορίες, τις οποίες πρέπει να μ' δώσες, μόλις λά-βης αυτό το γράμμα. Και πού-τον: Πρέπει να έξορουμε από το σ ο ο υ ς και π ο ι ο υ ς φε-ρ-ρεϊται απ' το καταραμένο σπίτι που μένεις, και δούτερον: Τι ώρες λύνουνε τα σκυλιά. Απ' ά-θ' ά μ' άς τα πληροφορήσεις άμέσως και συγχρόνως θά μ' άς πής άν σου είνε δυνατόν, με τα ρούχα σου και τα οικεία σου, να φτιάξεις ένα γερό σκοινί, για να μπορέσουμε να σκαρφαλώσουμε στο παράθυρό σου.

«Τώρα, τράβα το σκοινί ως επάνω. Σηην άκρη του θά βρής δεμένα ένα μαγαίρι και μια λίμα. Μ' αυτά θά προσπαθήσας να κόψεις ένα βέλος το κάγκελλο του παραθυριού σου, ώστε να μπορή να περνή άνθρωπος. Άν-τό κατορθώσας αυτό, όλα θά πάνε καλά.

«Για να μπορέσας να μ' άς πληροφορήσας για όσα σ' ερωτώ πάρα πάνω, φρόντισε να βρής δυο κομμάτια πανί, ένα άσπρο και ένα μαύρο. Πιστεύω να μη έχσας να νανικά σήματα που έμαδες τις ήμέρες που πέρασες στη «Βικτωρία» κοντά στον φίλο σου Τανεγκύ, που είνε εδ' άπλά μου και βλέπει που σου γράφω.

«Αν δέν τα έχσας άπάρχει έλπις να σωθής και να σώσας και μ' άς, κάνοντάς μ' άς σήματα με τα δυο πανιά και δίδοντάς μ' άς τις πληροφορίες που σου ζητάμε. Θά περιμένουμε να έμμερσ' άπ' εδ' άνω από το μεγάλο δέντρο που είνε πίσω από τον υψηλό τοίχο της φυλακής σου. Όταν φωτίσει καλά, θά μπορέσουμε να 'δούμε όλα τα σήματα που θά μ' άς κάνης από ψηλά.

«Ας έλλίσουμε στο Θεό, κι' αυτός θά μ' άς προστατεύη όλους.

«Ο καλός Τανεγκύ Άρβελ και ο γενναίος Μπουρζινιόν, σου στέλνουν τους χαιρετισμούς των. Σε φιλά με όλη την καρδιά μου ο πατέρας σου ΖΑΝ-ΠΟΛ»

— Ο πατέρας μου! Οπατέρας μου έδ' άς; ξεπρόνισε σιγανά η Καίτη—Λόβ!... Θεέ μου! Θεέ μου! Κι' έπιασε σ' ένα κορόκλα μισολιπο-θυσημένη από την ταραχή της, απ' τη μεγάλη της συγκίνηση.

— Ο πατέρας μου! Ο πατέρας μου! Ψιθύριζε άκόμα με λαγτόρα κι' η γλυκιά αυτή λέξη την έκανε να κλαίει από χαρά...

Της φαινόταν πως μέσα στη λέ-ξη αυτή κλεινότανε όλη της η ζωή, όλη της η ευτυχία... όλη της η χαρά.

Όσο λοιπόν δέν ήταν ψέματα. Ο πατέρας της είνε έρθε και την περίμενε εκεί κοντά, λίγα μέτρα έξω από το ναταραμένο σπίτι, στο όποιο την είχαν φυλακίσει...

Και δέν ήταν μόνος. Μαζί του βρισκότανε κι' ο καλός του φίλος

δ Τανεγκύ, μαζί με τον γενναίο Μπουρζινιόν. Κι' οι τρεις τους περίμεναν να βρούν την ευκαιρία για να την σώσουν, να την ελευθερώ-σουν!

Η Καίτη—Λόβ, μόλις συνήλθε από την ταραχή της, άρχισε άμέ-σως να έκτελ' όλα εκείνα που της έγραφε ο πατέρας της.

Πραγματικά, δέν είχε καθόλου λησμονήσει τα ναυτικά σήματα, κι' από το μυαλό της περνούσαν τώρα η λέξεις και η φράσεις, με τις ό-ποιες θά συννεόιτο με τους σω-τήρες της, μόλις έμμερσ' άπ' εδ' άνω από το μεγάλο δέντρο που είνε πίσω από τον υψηλό τοίχο της φυλακής σου. Όταν φωτίσει καλά, θά μπορέσουμε να 'δούμε όλα τα σήματα που θά μ' άς κάνης από ψηλά.

Και πρώτα—πρώτα τράβηξε το σκοινί και βρήκε τη λίμα και το μαχαίρι που της έγραφαν. Τα μά-τια της πέσανε άμέσως κατόπιν στα σιδερένια κάγκελλα του παραθυ-ριού της. Έπρεπε πριν έμμερσ' άπ' εδ' άνω από το μεγάλο δέντρο που είνε πίσω από τον υψηλό τοίχο της φυλακής σου, όταν φωτίσει καλά, θά μπορέσουμε να 'δούμε όλα τα σήματα που θά μ' άς κάνης από ψηλά.

Σε λίγο η ήμερα πρόβαλε χα-ρωπή κι' ο ήλιος άρχισε να σκορ-πίζει τις πρώτες θερμές άχτίδες του στη γή. Η Καίτη Λόβ τα είχε έτοιμάσει πειά όλα. Δέν της έμμερσ' άπ' εδ' άνω από το μεγάλο δέντρο που είνε πίσω από τον υψηλό τοίχο της φυλακής σου, όταν φωτίσει καλά, θά μπορέσουμε να 'δούμε όλα τα σήματα που θά μ' άς κάνης από ψηλά.

Η κόρη του Ζάν—Πολ έπρε-στα χέσια της τις δυο σημαίες κι' άφου έλαβε όλες τις προφυλάξεις που έπρεπε, πρόβαλε στο παράθυ-ρο και άρχισε να δίνει στον πατέ-ρα της όλες τις απαραίτητες πλη-ροφορίες:

— Στο σπίτι—τον πληροφορή-σε κατοικούσαν η γρηά Λαίδη μαζί με τον πιστό Ιππόδρομο της Κολβούρνο. Από τον δούρο ό-μως και από τα πατήματα που ά-κουγε διαρκώς κάτω στα άλλα πα-τήματα, ήταν βέβαιη πως θά κα-τοικούσαν εκεί και άρκετοι άλλοι ύπεροχοι. Ποσοί; Δέν ήξερε. Τα σκυλιά ήταν τέσσερα. Τα έδεναν την ήμερα και μόλις νύχτωνε τα έλυναν, για να φρουρούς την έ-παυση.

Η Καίτη—Λόβ σταμάτησε. Τα βλέματά της καρφώθηκαν με ά-γωνία προς τη διεύθυνση του με-γά-ου δέντρου που διέκρινε κάτω προς το μικρό έξωφωτο του δάσους. Ξαφνικά, καθώς έστεκε και πα-ρετηρούσε με προσοχή, δυο λευκές ση αιούδες πρόβαλαν μέσα από τα πυκνά φυλάματα του δέντρου έ-κείνου και χάθηκαν στη στιγμή.

Η Καίτη—Λόβ άνέντευσε βα-θεία, μ' άνακούφισι. Δέν περίμενε τίποτε άλλο. Ο πατέρας της είχε πάρει πειά τα σήματά της και της άπαντούσε:

— Δαυτοί έλγαν τα σήματα του Ζάν Πολ. Τώρα κάνε άμέσως ένα πάνω γερό σκοινί από τα κλω-σοκεπασμένα που έχεις. Γρήγορα όμως και όσο μπορείς γερό και μα-κρό, για να φτάνη στη γή και να μπορή να κρατήσει έναν άνθρωπο από μ' άς.

Η Καίτη—Λόβ με άσφαταία

Κάτω απ' το φως του φεγγαριού έεδίπλωσε το χαρτί και διάβασε...

ταχύτητα. άρπαξε τα δυο σεντόνια που ήτανε προστάει της, καθώς και μερικά άλλα ρούχα που δεν της ήταν απαραίτητα. Με το μαχαίρι κατόπιν και με μεγάλη προσοχή διέκοψε όλα σε στενές λουρίδες κι' άρχισε να τις ένονη και να τις στρίβει για να γίνουν ένα μακρύ, γερό σκοινί.

Η φως περνούσαν. Η Καίτη Λόβ ήτανε σκυμμένη στη δουλειά αυτή, την οποία προσπαθούσε να τελειώσει πριν από το μεσημέρι, όποτε θα της πήγαιναν το φαγητό. Κατά κόρη της όμως τύχη, και πριν ακόμα τελειώσει την προετοιμασία αυτή, χτύπησε, όπως είδαμε, η πόρτα της απότομα, και χωρίς να το περιμένη, δέχτηκε την ξαφνική επίσκεψη της γρηάς Αιμιλίας.

Σάν τραβήξω απ' το θυμό της η Καίτη-Λόβ, όταν είδε πως η γρηά τα είχε αντίληψη όλα και δεν της έμεινε πια καμιά έλλειψη σωτηρίας, αποφάσισε να φτάσει στα άκρα, ν' άμυνθαι και να σώσει έτσι τη ζωή της μια γιά πάντα.

Έτσι καθώς η γρηά Αμαλία έφραζε ακόμα κάτω από τα μαξιλάρια του κρεβατιού της, μήπως τυχόν βρή ακόμα κάτι που θα ένοχοποιούσε την κόρη του Ζάν-Πώλ, η Καίτη Λόβ είχαμε επάνω της και παρ'όλο που με άσφαλας τα χύματα ένα κομμάτι ύφασμα που βρήκε εκεί κοντά, της έφριξε γερά το στόμα. Η γρηά λαίδη δεν μπόρεσε να φέρει καμιά αντίσταση. Η ξαφνική αυτή επίθεσις της σάστισε κι' έπεσε κάτω στο πάτωμα εξαντλημένη.

Η Καίτη-Λόβ δεν άρκεσθηκε όμως σ' αυτό. Έπειδή η γρηά περνούσε στο πάτωμα και σπασαρόντας σαν ψαρι, προσπαθώντας να βγάλει με τα χέρια της το πανί που της έκλεινε το στόμα, η Καίτη πήρε ακόμα μερικά λουρίδες από το κομμένο σεντόνι που της είχαν μείνει, και της έδωσε μ' αυτές γερά τα χέρια και πόδια, ώστε να μη μπορεί πια να η χειραγώγη τίποτα προς άπλευρό της.

Η γρηά λαίδη όταν είδε πως είχε χάσει πια και η τελευταία της έλπιδα για να σωθεί, έριξε μια άγρια ματιά στην κόρη του Ζάν-Πώλ, και κουβαράστηκε άπληστη σε μια γωνιά.

Τη στιγμή όμως αυτή άκουστηκαν ζωηρά βήματα ν' αναβαίνουν στο σκάλο του διαδρόμου και να προχωρούν προς το δωμάτιο της Καίτης-Λόβ.

Η κόρη του Ζάν-Πώλ ανατρίχασε και έγινε κατάπληκτη.

Τα βήματα πλησίαζαν προς την πόρτα της. Η Καίτη-Λόβ έτρεξε και άφουγκράστηκε, κυττάζοντας συγχρόνως από την κλειδαρότρυπα. Αυτός ήταν! Τον άνεγνώρισε μόλις τα βήματά του σταμάτησαν έξω από την πόρτα της.

Ήταν ο Κολβούρνος! Ο άθλιος, ο καταχθόνιος ένειος άφωτισμένος ύπαιρτης της λαίδης.

—Θεέ μου! είπε μέσα της η Καίτη-Λόβ. Τι θα κάνω τώρα; Είμαι χαμένη!!

Άξαφνα της πέρασε απ' το νοῦ, μια σωτήρια σκέψη.

Χωρίς να χάσει καιρό, άρπαξε τη γρηά από κάτω και την έφερε επάνω στο κρεβάτι της. Ύστερα άφουκ σκέπασε καλά με μια κουβέρτα, έαπλώθηκε από πάνω της, κρύβοντάς την έτσι έντελώς από τα βλέμματα του ύπαιρτη που θα έμπαινε σέλιγο.

Ένα δυνατό χτύπημα που άντηχσε στην πόρτα έκανε την νέα ν' ανατριχιάσει. Προσπάθησε έντοτούς να συγκρατηθαι όσο μπορούσε.

—Έμπρός! είπε με φωνηταθερή. Το ρικνό μούτρο του γέρου ύπαιρτη πρόβαλε στο κατώφλι. Στα χέρια του κρατούσε ένα μικρό δίσκο, με τα πιάτα του φαγητού της Καίτης-Λόβ, το οποίο της έφερε τακτικά αυτή την ώρα.

—Ήσουν άρρωστη; Το χθεσινό σου φαί ήταν σχεδόν άπειρο, της είπε ο γέρου-Κολβούρνος μόλις μπήκε, κυττάζοντας την με το ύπουλο ένειο και καταχθόνιο βλέμμα του.

Η Καίτη-Λόβ προσποιούμενη πάντα την άδιαφορη, του άποκρίθηκε ψύχραιμα:

—Ναι, αλλά σήμερα είμαι καλύτερα και πεινώ. Άφησε το φαγητό του ένει, σās παρακαλώ. Θα φάω σε λίγο, όταν σηκωθώ. Ο Κολβούρνος άφησε το δίσκο στο τραπέζι, και έριξε μια γρηγορη έρευνήτική ματιά στο δωμάτιο.

—Μά δεν είχε άνεβη έδώ η Λαίδη; ρώτησε την Καίτη-Λόβ με άπορία.

—Ναι, μα πρό όλίγου κατέβηκε.

—Περίεργο! Δεν την πήρα χαμπάρι. Πότε κατέβηκε;

—Ο! Θα είχε τώρα ένα τέταρτο και περισσότερο που έφυγε.

Ο Κολβούρνος όμως δεν ένοησε να το κουνήσει απ' ένει. Η άγωνία της Καίτης-Λόβ είχε φτάσει στο κατακόρυφο.

—Έλα, δεσποινίς, της είπε σε λίγο, κουνήσου! Σήκω! Πρέπει να φας, γιατί στην ηλικία σου το φαί είναι απαραίτητο για την ύγεια.

Το ρικνό μούτρο του γέρου οίκονόμου πρόβαλε στο κατώφλι

—Ευχαριστώ για το ένδιαφέρον σας! του άποκρίθηκε η Καίτη-Λόβ. Αυτή τη στιγμή δεν μπορώ, έχω πονοκέφαλο. Σε λίγο θα σηκωθώ και θα φάω.

Κάτω από το σόμα της ένιωθε τους σπασμούς του σώματος της γρηάς-λαίδης, την οποία μόλις συγκρατούσε με το βάρος της. Της φαινόταν πως σε λίγο η γρηά —Αιμιλία, έτσι καθώς ήταν στριμωγμένη, θα πάθαινε από άσφυξία και θα την έβρισκε νεκρή!

Κρούς ιδρώς την έλουσε και τα μάτια της κυτούσαν τόν Κολβούρνο με φοβική άγωνία.

Έκείνος παραστέκε ακόμα εκεί κοντά της άκίνητος, εξακολουθώντας να ρίχνει τριγύρω του ύπουτες κι' έρευνήτικές ματιές.

Ξαφνικά τα μάτια του πέσανε στον παραθύρο.

—Μπα! τι έν' αυτό! ξεφώνισε. Ποιός το έσπασε αυτό το τζάμι;

Η Καίτη-Λόβ μόλις συγκρατούσε τόν έναντόν της. Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά και το αίμα της είχε άνεβη στο κεφάλι.

—Άλήθεια! τραύλισε. Περίεργο! Τώρα το βλέπω κι' έγώ! Ο άνειος φαίνεται την νύχτα τάχαμε όλα. Δεν περάζει όμως, μην άνησυχείτε. Θα βάλω το βραδυ ένα πανί και θα κλείσω καλά, ώστε δεν θα κρυώνω.

—Άφρησέ το. Γιατί να κάνεις αυτό τόν κόπο, κορίτσι μου. Θα στο σιάσω έγώ.

Στο άκουσμα των λόγων αυτών του Κολβούρνου η Καίτη-Λόβ, ένιωσαν ένα δυνατό χτύπημα στην καρδιά, σαν να την πλήγωσαν με μαχαίρι.

Όστε ο Κολβούρνος θα έμεινε ά.

κόμα εκεί; Θα πλησίαζε στο παράθυρο... Θ' άνεκαλύπτε τα λιμαρισμένα σίδερα!...

—Όχι, όχι! φώναζε με πνιγμένη φωνή. Δεν είναι άνάγκη να το κλείσετε άκόμα...

Σās παρακαλώ!...είνε πολύ νοητός και ο άρας που μπάνει μου κάνει μεγάλο καλό... Έπειτα σās είπα, πως το βραδυ θα το κλείσω έγώ... Μην άνησυχείτε...

Είπε τα λόγια αυτά και σταμάτησε απότομα, κυττάζοντας τόν Κολβούρνο με άγωνία στα μάτια... Δεν θα έφραζε λοιπόν πια... Δεν θα την άφρανε επί τέλους μόνη, ήσυχη, χωρίς τόν κίνδυνον ά ν' προσδοχή.

Πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα άγωνίας, που για τη Καίτη-Λόβ ήταν ολοκληρωσ αλάνος!...

Ο Κολβούρνος επί τέλους άποφάσισε να φύγει.

Ψιθυρίζοντας κάποια φράση που δεν άκούστηκε άπο την Καίτη-Λόβ, διευθύθηκε προς την πόρτα...

—Έγώ φεύγω! της είπε. Κάνε όπως θέλεις, μα σου ξαναλέω πως πρέπει να σηκωθείς να φας, γιατί σε λίγο θα σκοτεινιάσει και δεν θα βλέπεις τα μούτρα σου...

Και άνοίγοντας την πόρτα βγήκε και χάθηκε στο βάθος του διαδρόμου.

Η Καίτη-Λόβ πετάχθηκε άμέσως απ' το κρεβάτι και κλείδωσε καλά την πόρτα με το κλειδί.

Ύστερα ξαναγυρίζοντας στο κρεβάτι ξεσκέπασε και κύτταξε τη γρηά-λαίδη. Ήταν άκίνητη, σαν πεθαμένη!

Η Καίτη-Λόβ την πρόσεξε καλύτερα.

Περίεργο! Η γρηά δεν έδειχνε κανένα σημεῖο ζωής. Είχε κλείσει τα μάτια της και φαινότανε βαθεία κοιμισμένη, σαν να κοιμήνη άπο κάποια νάρκη όμως που δεν έμοιαζε με ύπνο...

ΑΛΕΛΦΗ ΚΑΙ ΘΕΙΑ

Η Καίτη-Λόβ, βλέποντας στην κατάστασι αυτή τη γρηά λαίδη, ένιωσαν, για πρώτη φορά, να χάνει το θάρρος της.

Η ιδέα ότι πιθανόν να είχε γίνει η αίτια του θανάτου της Αιμιλίας, της πάγωνε τα νεύρα και της φλόγιζε το μυαλό...

Τι θα την έκανε μια νεκρή στο δωμάτιό της; Πώς θα δικαιολογούσε αυτό τόν θάνατο; Όστε θα έκινδύνε να κατηγορηθαι για ένα τόσο ατρόπαιο έγκλημα!

Με τις σκέψεις αυτές και με το μυαλό έλκεμένο άπο την τρομάρα που δοκίμαζε ένεινη τη στιγμή, η Καίτη Λόβ, έσκυψε πάνω άπο τη γρηά λαίδη κι' άκούμπησε το αυτί της στο στήθος της.

—Άχ! έκανε ξαφνικά, σαν κάτι να την άνακούφισε... Η καρδιά της χτυπάει... Θεέ μου! Ζή, άναπνέει, δεν είναι νεκρή!...

Κι' άμέσως, έπληρωσε σβέλτα προς το βάθος του δωματίου όπου βοισκόταν ο νικητράς στον όποιο πλενότανε κάθε πρωί...

Σ' ένα ποτήρι, που βρήκε μπροστά της, έριξε λίγο καθαρό νερό, και ξαναγύρισε στο κρεβάτι, κοντά στην λιποθυμωμένη Αιμιλία, που εξακολουθούσε να έχη κλεισμένα τα μάτια της και να μη σάλευε καθόλου.

Η Καίτη-Λόβ έβρεξε το μαντίλι της και άρχισε να βρέχει με αυτό το μέτωπο της γρηάς...

Το ψυχρό νερό της έδωσε πράγματι κάποια ζωή. Το πρόσωπό της, που ήταν ως ένεινη τη στιγμή κα-

τάχλωμο, σαν νεκρικό, άρχισε λίγο-λίγο να ζωντανεύει!

Η γρηά συνεχότανε. Τα μάτια της άνοιγόλεισαν μια-δυο φορές, και τα χέρια της κινήθηκαν ζωηρά σαν κάτι να ζητούσαν να πιάσουν.

Η Καίτη-Λόβ που δεν είχε ξεκολλήσει άπο κοντά της, μόλις την είδε να συνεχεται άφρασε, άδελά της, ένα ξεφωνητό άνακουφισέας. Άνασηκώθηκε άμέσως και σήκωσε τα χέρια της ψηλά, σαν να ήθελε να ευχαριστήσει ένεινη τη στιγμή τόν Θεό, για το μεγάλο αυτό καλό που της γινότανε, για την σωτηρία της λαίδης. Η καλόκαρδη μικρούλα δεν ήθελε να γίνει αίτια του θανάτου της θείας της.

Ξαφνικό όμως ένεινη τη στιγμή άκούστηκε ένα όξύ σφύριγμα, σαν κάτι να έσκιζε γοργά τόν άέρα του δωματίου.

Της Καίτης-Λόβ της πέρασε ένεινη τη στιγμή, σαν άστραπη, μια ιδέα άπο το νοῦ της.

Πλησίασε γρηγορά τη γρηά και της πήρε απότομα, άπο τη ζώνη της τα κλειδιά που κρατούσε.

—Αυτά είναι για μένα! της είπε άυστηρά, βάζοντας τα κλειδιά στην τσέπη της.

Η κόρη του Ζάν-Πώλ το άρπαξε βιαστική και ξετύλιξε με άγωνία το άσπρο χαρτί που ήταν τυλιγμένο στην αγκυή του.

Μά ο ήλιος είχε δώσει πια και η Καίτη-Λόβ με μεγάλη δυσκολία κατόρθωσε να διαβάσει τα έξης:

«Άφρασε κάθε άλλη σου άσχο-λία, και ρίξε άμέσως απ' το παράθυρο το σκοινί, που έχεις έτοιμάσει. Μην αναβάλλεις καθόλου. Είμαστε έτοιμοι ν' άνεβούμε. Πρόσεξε μόνον να το δέσης καλά στα σίδερα του παραθύρου».

ΖΑΝ ΠΩΛ

TANETKY APBESΛ

Η νέα κόλλησε το χαρτί στο χέλι της και το φίλησε.

Ζάν-Πώλ και Άρβελ! Τι γλυκά, τι άγαπητά που της ήσαν και τα δυο αυτά όνόματα. Ποσο θάρρος, ποση δύναμη, ποση παρηγορία της έδιναν στη ζωή της!

Το γλυκό ένεινο, το μεγάλο, το άσύγκριτο αίσθημα της προσωπικής ελευθερίας, που επί τόνον καιρό το είχε στερηθαι η δυστυχισμένη κόρη, άρχισε τώρα να σκιάται μέσα στη ματωμένη καρδιά της...

—Θεέ μου! Ψιθύρισε με πόνο τα χέλι της. Όστε είναι λοιπόν άλήθεια; Σε λίγο θα πέσω στην άγκαλιά του πατέρα μου, θα ξαναβώ τους πιστούς μου φίλους, θα ξαναβώ τη χαρά της ζωής μου!...

Και σαν ν' άπόχτησε αυτή τη στιγμή φτερά, έλαφρη γρηγορη σαν πεταλούδα η Καίτη Λόβ έτρεξε και πήρε άπο το κρεβάτι της το σκοινί το όποιο, όπως είδαμε, είχε φτιάξει άπο τα κλιννοσκεπάσματα της. Με το μάρκος του άρστερου χεριού της το μέτρησε πρώτα.

Ήταν τριάντα πήγες. Άπο πρίν είχε ύπολογίσει καλά την άπόστασι που χώριζε το παράθυρό της άπο τη γη. Το σκοινί που είχε φτιάξει ήταν άρκετό, θα περίσσευε μάλιστα για να φτιάξει και μερικάς κόμπους σε κάθε δύο μέτρα, ώστε να μπορεί να πιάνεται απ' αυτούς και να στηρίζεται ένεινος που θα το μεταχειριζότανε για να σκαρφαλώσει ως το παράθυρό της.

Η Καίτη-Λόβ έβρεξε το μαντίλι της και άρχισε να βρέχει με αυτό το μέτωπο της γρηάς... Το ψυχρό νερό της έδωσε πράγματι κάποια ζωή. Το πρόσωπό της, που ήταν ως ένεινη τη στιγμή κα-

γάλη, υπέροχη χαρά, έτρεξε στο παράθυρο κι' έδωσε τη μια άκρη του σκοινιού γερά στο χοντρό του σίδερο.

Την άλλη άκρη όμως δεν την έριξε άκόμα κάτω. Έκντταξε έξω με προσφύλαξη και είδε πως δεν είχε καλά σκοτεινιάσει. Για να εινε πιο σίγουρη και να μην της τύχη κανένα άπρόοπτο, άποφάσισε να περιμένει λίγο, όσο να πέσει καλά το σκοτάδι και να μη φανεί τίποτα έξω στο δρόμο. Ξαναγύρισε στο μεταξύ κοντά στη γρηά για να ιδεί τι γίνεται.

Η γρηά Αιμιλία είχε άνασηκωθεί. Σηριζόταν τώρα στο μαξιλάρι του κρεβατιού και την κυτούσε με άπορία, σαν σαστισμένη για όσα έβλεπε να συμβαίνουν γύρω της.

Της Καίτης-Λόβ της πέρασε ένεινη τη στιγμή, σαν άστραπη, μια ιδέα άπο το νοῦ της.

Πλησίασε γρηγορά τη γρηά και της πήρε απότομα, άπο τη ζώνη της τα κλειδιά που κρατούσε.

—Αυτά είναι για μένα! της είπε άυστηρά, βάζοντας τα κλειδιά στην τσέπη της.

Η γρηά Αιμιλία περιέφερε γύρω τα μάτια της, σαν θηρίο που χέρι σε παγίδα.

Ύστερα, παίρνοντας το χαρτί που ήσανε επάνω στο διπλανό τραπέζι και κρατώντας το σφιχτά απ' την λαβή του, ξαναείπε στον ίδιο τόνο, στη γρηά Αιμιλία:

—Σās σκοτώματα, κυρία μου, ότι δεν έπιθυμώ το θάνατό σας, και σας βεβαίω πως λίγο πρίν, που λιποθυμήσατε, ήμουν άδιαθεμένη να θυσιάσω και τη ζωή μου για να σας σώσω. Έκείνο που θέλω είναι να φύγω απ' έδώ, να έλευθερωθώ απ' τα δεσμά μου.

Συμφωνείτε; Θέλετε να μ' άφήσετε ελεύθερη;

Η γρηά λαίδη κάτι πήρε να πει, κάποια λέξη πηγε να προσέχει, μα η φωνή της πνιγμένη στα χέλι της και δεν μπόρεσε να βγάλει μιλία. Κατάπληκτη όπως ήτανε, έβλεπε όσος δη της τη δύναμη να σηκωθεί απ' το κρεβάτι και να σφύρη άπο τη πόρτα.

—Είπε, περιττό αυτό που κάνετε, της φώναξε η Καίτη-Λόβ. Μη προσπαθήτε μάταια να το σκάσετε απ' έδώ. Η πόρτα, όπως έρετε, είναι καλά κλειδωμένη και βοίσκεστε έδώ φυλακισμένη και σεξ, σαν κι έμένα.

Η Αιμιλία, μόλις άκουσε τα λόγια αυτά, σωριάστηκε κάτω άπληστη. Με όση δύναμη όμως της έμεινε άκόμα μέσα της, προσπάθησε να φωνάξει, να καλέσει σε βοήθεια. Μά η Καίτη-Λόβ, πρόφτασε και μ' ένα πήδημα, με το μαχαίρι ψηλά, που γυάλιζε στα χέρια της, βρέθηκε άγριωμένη άπο πάνω της.

—Και μια λέξη άκόμα αν βγάλης σου κόβω το λαργύγι σου άμέσως! της είπε άποφασιστικά.

Η γρηά, κατατρομαγμένη, μαζεύτηκε σαν κουβάρι και δεν είχε μιλία. Κατάλαβε πως κάθε αντίστασι ήταν μάταιη, και πως η κόρη του Ζάν-Πώλ, δεν χωράτευε καθόλου.

Είχε πια σκοτεινιάσει για καλά και η ήσυχία της νύχτας είχε άπλωθαι παντού. Μόνο κάπου-κάπου άκουγε κανείς τα γαυγίσματα των σκύλων της επαύλειος, τα όποια άφρασαν κάθε βραδυ, μόλις βασίλευε ο ήλιος. Η Καίτη-Λόβ, άκούγοντάς τα έφριξε. Η ιδέα ότι ο πατέρας της, με τους συντρόφους του, έμελλε να έκτεθη και σ' αυτόν άκόμη τόν κίνδυνο των σκύ-

λων, την έκανε σαν τραβήξει το καγκιέλο του παραθύρου πονεε λιμάρε. Άλλά η Αιμιλία, η όποια είχε άνακησει εν τώ μεταξύ τις δυνάμεις της, άναρθώθηκε ξαφνικά κι' άπλωσε το χέρι της να την έμπο-δίσση.

—Φυλάξου! φώναζε, τότε άγρια η Καίτη-Λόβ. Ό,τι κι' αν συμβή, προφταίνω να σου βυθίσω αυτό το μαχαίρι στην καρδιά... Και αυτή τη φορά, θα το κάνω! Ναι, θα το κάνω. Σου όρκίζομαι σ' αυτόν που πλησιάζει, σ' αυτόν που θα παρουσιαστή σε λίγο έδώ, στον πατέρα μου.

—Ο Πατέρας σου! φώναξε η Αιμιλία, η όποια, άκούγοντας την άποκαλυψη αυτή, ξαναβήκε τη φωνή της.

—Όστε ο Ζάν-Πώλ είχε άνακαλύψει πια τα ίχνη της κόρης του; Όστε ήταν εκεί κοντά;

Η λαίδη Αιμιλία ήξερε καλά τι ήταν έανος να κάνει ο Ζάν-Πώλ...Το ήξερε τόσο καλά αυτό, ώστε κυριευθηκε άπο ένα άκατανίκητο φόβο. Το αίμα της πάγωσε στις φλέβες της και όταν ο Κολβούρνος έφτασε μπρος στην πόρτα κι' άρχισε να τη σπάζει για να την άνοίξει, του φώναζε λαχανιασμένη απ' τόν τρομο της:

—Πήγαινε! Έδώ είμαι... Μη με ζήτας πια! Φύγε! Περίμενε τις διαταξές μου...

Ο ύπαιρτης, συνηθισμένος να ύπακούη τυφλά την κυρία του κι' ήσυχος πια για την τύχη της, άπομακρινώθηκε.

—Ο πατέρας σου λοιπόν είν'έκει, είπε τότε η Αιμιλία πλησιάζοντας τη νέα και δείχνοντας με το χέρι της τόν κήπο.

—Ναι, είν'έκει και θαρθή να με σώσει! άπάντησε με πεποίθησι η Καίτη-Λόβ.

—Ο Ζάν-Πώλ;

—Ναι, ο Ζάν-Πώλ!

—Και με άπετείς; Και τότε, πώς να σπάζεις χέρι επάνω που ξαναρώθης η γρηά.

—Γιατί όχι; άπάντησε άδιάφορα η νέα.

(Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΚΟΠΟΙΩΝ

Η ΣΥΝΘΗΜΑΤΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΩΝ

Πώς συνεννοούνται οι λωποδύτες. Η παράξενη γλώσσα τους κι' η διάλεκτός τους. Η εξομολογήσεις του Ζώρζ Πουαρό. Πώς λένε το πορτοφόλι, το φεγγάρι, το άψεντι και την ώρα! Τι είναι «το στραγγαλισμα του παπαγάλου». Η έρωτική αλληλογραφία των εγκληματιών. Ένα πένθιμο ποίημα. Ποιός είναι ο «λαίμοδετης», ο «φλύαρος» κι' ο «σανίδα που ζυμώνεται το ψωμί»; Η «δεσποινίς Πόν-Νέφ» και τα «κιάλια του Καβούρ». Η... ζωοφιλία των κακοποιών. Ένα μεγάλο βάσανο των αστυφυλάκων κλπ.

Γάλλος ιατροδικαστής. Άντρε Ραυμόν στην «Ι-ποτική» Επιθεώρηση της κοσμοπόλεως δημοσιεύει ένα ενδιαφέρον άρθρο για τη συνθηματική γλώσσα των εγκληματιών. Αξίζει τον κόπο να σας το μεταφράσουμε, γιατί αποκαλύπτει την παράξενη νοοτροπία των κακοποιών, οι οποίοι σκέπτονται διαρκώς πώς να κρυφθούν από την αστυνομία. Ίδου λοιπόν τι λέει ο γνωστός ιατροδικαστής :

«Οι άνθρωποι του υποκόσμου ξεχωρίζουν άμεσα από τους άλλους γιατί έχουν έντελως διαφορετική σωματική διάπλαση, έναν δικό τους τρόπο του σκέπτεσθαι και προ πάντων μια πολύ περίεργη συνθηματική γλώσσα, με την οποία σχεδιάζουν τα εγκλήματά τους. Η συνθηματική γλώσσα είναι το κύριο χαρακτηριστικό των κακοποιών και των γυναικών του δρόμου. Αποτελείται από ένα σωρό ακατάληπτες ή διαφορετικής σημασίας λέξεις κι' είναι ένα ανακάτεμα όλων των ομιλουμένων γλωσσών. Μη φαντασθήτε όμως ότι αυτή η γλώσσα γεννήθηκε στην εποχή μας. Από τον καιρό που έγινε το πρώτο εγκλημα παρουσιάστηκε κι' αυτή. Την δημιούργησε ο φόβος της τιμωρίας.

Οι κακοποιοί για να συνεννοούνται χωρίς να γίνονται αντίληπτοι από τους αστυνομικούς μεταχειρίζονται ένα πλήθος λέξεων και πρέπει να ξέρει κανείς πολύ καλά αυτή τη συνθηματική γλώσσα με όλες τις διαλεκτικές της για να μπορέσει να τους καταλάβει. Οι εγκληματίες όταν άφηγούνται τις περιπέτειές τους, όταν συζητούν ή όταν μαλώνουν ακόμη κι' όταν κάνουν τρυφερές εξομολογήσεις στις ύποπτες φίλες τους χρησιμοποιούν αυτό το παράδοξο λεξιλόγιο, το οποίο ως σήμερα δεν κατάφεραν να το ανακαλύψουν έντελως οι αστυνομικοί. Ίδου ένα παράδειγμα :

Τον περασμένο μήνα στις φυλάκες του Σαιν-Ντενί, ένας φύλακας άκουσε τον κατάδικο Ζώρζ Πουιρό να λέει σ' ένα σύντροφό του ένα σωρό ακατάληπτα λόγια. Περιέργως λοιπόν κατάφερε να σημείωση τα εξής :

— «Μια σκοτεινή» του περασμένου «Κόκκινου» αν κι' η «κατάσκοπος» δυσκόλευε τη δουλειά «έκανα τη γάτα» στο Γκομπλόν, του ξέσχατο τον «πέπλο» με την «μουγκή» για να του πάρω την «άγια». «Υστερα «στραγγάλισα ένα παπαγάλο» και τράβηξα ήσυχα να βρω το «συνάφι» γιατί η «γρήγορη» είχε περάσει πολύ».

Ο δεσμοφύλακας κατόπι μπήκε στο κελλί των καταδίκων και τους

είπε να του εξηγήσουν αυτά τα συνθηματικά λόγια. Μα οι κατάδικοι άρχισαν να γελούν και να τον διαβεβαίωνουν ότι... δεν καταλαβαίνουν γρί. «Έτσι ο φύλακας δεν μπόρεσε να μάθει τίποτε. Κι' ωστόσο αυτά τα εξωφρενικά λόγια είναι μια καταπληκτική ομολογία ενός εγκλήματος του Πουαρό. Το εξακρίβωσα όταν έντελως τυχαία έπεσε στο χέρι μου αυτό το σημείωμα. «Ορίστε λοιπόν τι λένε αυτές οι συνθηματικές λέξεις :

— «Μια νύχτα του περασμένου Ιουλίου αν κι' η σελήνη δυσκόλευε τη δουλειά, μπήκα αθόρυβα στο σπίτι του Γκομπλόν και του ξέσχατο το σώμα με το μαχαίρι μου γιατί δεν μου έδινε το πορτοφόλι του. «Υστερα ήπια ένα ποτήρι άψεντι και τράβηξα ήσυχα τη ώρα ελ-χως περάσει πολύ!»

Μη φαντασθήτε όμως ότι αυτές η λέξεις των εγκληματιών είναι παρμένες έντελως τυχαία. Κάθε άλλο μάλλον. Είναι διαλεγμένες με μετάνοια και πολύ προσοχή. Ο Ιούλιος παραδείγματος χάριν λέγεται «κόκκινος» γιατί όλα τα πράγματα κοκκινίζουν αυτό το μήνα από τη ζέση. Η σελήνη λέγεται «κατάσκοπος» γιατί είναι η μόνη που βλέπει και παρακολουθεί τις νυχτερινές επιχειρήσεις των εγκληματιών. Το σώμα λέγεται «πέπλος» γιατί μπορεί κανείς να το ξοσχίσει μ' ένα μαχαίρι, με μια «μουγκή» όπως λένε. Το πορτοφόλι λέγεται «άγια» γιατί με τα λεφτά κανείς τους ανθρώπους να σ' προσκυνούν σαν άγιο! Όσο για το «στραγγαλισμα του παπαγάλου» αυτό παιδί δεν έχει το θεό του. Είναι το άψεντι. Λέγεται έτσι γιατί το άψεντι έχει το πράσινο χρώμα του παπαγάλου. Η ώρα δε λέγεται «γρήγορη» γιατί περνάει με περισσότερη ταχύτητα από όση θέλει ο εγκληματίας.

Έκει όμως που οδηγεί κυριολεκτικώς ή παραφροσύνη των

κακοποιών είναι η έρωτική αλληλογραφία τους. «Οι» οι κακοποιοί, είναι γνωστόν ότι έχουν δυο και τρεις φίλες που «εργάζονται» για λογαριασμό τους. «Απ' αυτές πάντα ξεχωρίζουν την καλύτερη, την όμοιαν κι' έχουν «φίλη της καρδιάς», δηλαδή της

φίλη του. Δέει την φίλη του «καρδιά μητέρας», της αναφέρει ότι έχει όμορφες «λευκές αδελφές», όμορφα «κλαδιά» και γοητευτικό «ράμφος»! «Υστερα της αφήνεται με κάθε λεπτομέρεια την καθημερινή ζωή του και τέλος καταλήγει σε μια υπερβολικά μεγάλη αίσχρολογία για να χαρακτηρίσει τον δεσμοφύλακα του.

«Όσοις όταν κανείς μεταφράσει λέει με λέξη αυτό το γράμμα μπορεί να... συγκινηθεί από τα όμορφα λόγια που κρύβονται κάτω από τις συνθηματικές λέξεις. Ίδου η μετάφρασή του :

«Αγαπημένη μου, γράφει ο λωποδύτης, αυτός ο δικηγόρος που μ' έχωσε στην φυλακή με την απόφαση του προέδρου του δικαστηρίου ανακάλυψε ότι είναι γνωστός της Νινέτ, της γυναίκας του ήμισυ μου. «Ας είναι, μάλιστα θα βγάλω τις χειροπέδες, θα τον κάνω να τρομοκρατηθεί από τον φόβο του».

Αυτή είναι η μετάφραση της αρχής του γράμματος του λωποδύτη. «Ας σας εξηγήσουμε τώρα και μερικές από τις τρυφερότητές του : «Λευκές αδελφές», λέει τα δόντια της αγαπημένης του, «κλαδιά» λέει τα πόδια της και γοητευτικό «ράμφος» το στόμα της. Κι' οι... αισθηματισμοί του συνεχίζονται με υπερβολικό μάλιστα ρεαλισμό!

Είπε γνωστό ότι όλοι οι εγκληματίες έχουν τη μανία να παρομοιάζουν τον άνθρωπο με τα ζώα και τα πουλιά. Τον θεωρούν μάλιστα κατώτερο των ζώων και γι' αυτό φυσικά δεν κάνουν εξαίρεση ακόμη και γι' αυτό το πρόσωπο π' αγαπάνε.

Μα όπως σας αναφέραμε η συνθηματική γλώσσα των εγκληματιών έχει ένα σωρό τρυφερά γράμματα τα οποία όμως είναι τόσο συνθηματικά ώστε χρειάζεται να έχει κανείς δίπλωμα από την Λωποδυτική Σχολή του Βερολίνου, για να μπορέσει να τα εξηγήσει. Θα σας αναφέρουμε ένα, το πιο περίεργο :

«Ενας επικίνδυνος λωποδύτης, ο οποίος βρίσκεται σήμερα στη Γουιάννη, εξιστορούσε ως εξής την αγωνία του έρωτά του στην αγαπημένη του :

«Επιθυμητή μου, αυτός ο «φλύαρος» που μ' έχωσε στη «αστενή» με την απόφαση του «λαίμοδετη» της «σανίδα που ζυμώνεται το ψωμί» ανακάλυψε ότι είναι γνωστός της Νινέτ, της

«δεσποινίδος της Πόν-Νέφ». «Ας είναι μόλις θα βγάλω τα χέρια μου από τα κιάλια του Καβούρ» θα τον κάνο να φύγει από το πετάλι του!»

Κατόπι συνεχίζει στην έπιστολή του τις τρυφερότητές του στη

φίλη του. Δέει την φίλη του «καρδιά μητέρας», της αναφέρει ότι έχει όμορφες «λευκές αδελφές», όμορφα «κλαδιά» και γοητευτικό «ράμφος»! «Υστερα της αφήνεται με κάθε λεπτομέρεια την καθημερινή ζωή του και τέλος καταλήγει σε μια υπερβολικά μεγάλη αίσχρολογία για να χαρακτηρίσει τον δεσμοφύλακα του.

«Όσοις όταν κανείς μεταφράσει λέει με λέξη αυτό το γράμμα μπορεί να... συγκινηθεί από τα όμορφα λόγια που κρύβονται κάτω από τις συνθηματικές λέξεις. Ίδου η μετάφρασή του :

«Αγαπημένη μου, γράφει ο λωποδύτης, αυτός ο δικηγόρος που μ' έχωσε στην φυλακή με την απόφαση του προέδρου του δικαστηρίου ανακάλυψε ότι είναι γνωστός της Νινέτ, της γυναίκας του ήμισυ μου. «Ας είναι, μάλιστα θα βγάλω τις χειροπέδες, θα τον κάνω να τρομοκρατηθεί από τον φόβο του».

Αυτή είναι η μετάφραση της αρχής του γράμματος του λωποδύτη. «Ας σας εξηγήσουμε τώρα και μερικές από τις τρυφερότητές του : «Λευκές αδελφές», λέει τα δόντια της αγαπημένης του, «κλαδιά» λέει τα πόδια της και γοητευτικό «ράμφος» το στόμα της. Κι' οι... αισθηματισμοί του συνεχίζονται με υπερβολικό μάλιστα ρεαλισμό!

Είπε γνωστό ότι όλοι οι εγκληματίες έχουν τη μανία να παρομοιάζουν τον άνθρωπο με τα ζώα και τα πουλιά. Τον θεωρούν μάλιστα κατώτερο των ζώων και γι' αυτό φυσικά δεν κάνουν εξαίρεση ακόμη και γι' αυτό το πρόσωπο π' αγαπάνε.

Μα όπως σας αναφέραμε η συνθηματική γλώσσα των εγκληματιών έχει ένα σωρό τρυφερά γράμματα τα οποία όμως είναι τόσο συνθηματικά ώστε χρειάζεται να έχει κανείς δίπλωμα από την Λωποδυτική Σχολή του Βερολίνου, για να μπορέσει να τα εξηγήσει. Θα σας αναφέρουμε ένα, το πιο περίεργο :

«Ενας επικίνδυνος λωποδύτης, ο οποίος βρίσκεται σήμερα στη Γουιάννη, εξιστορούσε ως εξής την αγωνία του έρωτά του στην αγαπημένη του :

«Επιθυμητή μου, αυτός ο «φλύαρος» που μ' έχωσε στη «αστενή» με την απόφαση του «λαίμοδετη» της «σανίδα που ζυμώνεται το ψωμί» ανακάλυψε ότι είναι γνωστός της Νινέτ, της

«δεσποινίδος της Πόν-Νέφ». «Ας είναι μόλις θα βγάλω τα χέρια μου από τα κιάλια του Καβούρ» θα τον κάνο να φύγει από το πετάλι του!»

Κατόπι συνεχίζει στην έπιστολή του τις τρυφερότητές του στη

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Λιτέλας.
Με πολλήν εκτίμηση
ΧΡΙΣΤΑΚΗΣ ΤΖΙΜΑΣ.

Ο κ. ΔΙΟΝΥΣ. ΣΑΜΠΑΤΖΙΩΤΗΣ, (Αθήναι), μ'α γράφει :
«Αγαπητή «Οικογένεια»,
Ίδανική σύζυγος είνε εκείνη που δεν θά σ'ε αναγκάσει ποτέ, καθ' όσον σου τον βίον, να μετανιώσεις διότι την ενυμφεύθης.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΑΜΠΑΤΖΙΩΤΗΣ

Ο κ. Ε. Ε. (Αθήναι) μ'α γράφει ότι από τον σύζυγον εξαρτάται να είνε Ίδανική ή σύζυγος. «Όταν ο σύζυγος είνε Ίδανικός, δεν μπορεί—κατά την γνώμην του—παρά να είνε Ίδανική και η σύζυγος.

Ο υπό το ψευδώνυμον «ΑΥΜΝΑΙΟΣ» αναγνώστης μ'α γράφει :
«Φίλη «Οικογένεια»,
—Ίδανικήν σύζυγον θεωρώ εκείνην, ή οποία ξέρει ότι έχει πλασθή γυναίκα από την φύσιν και γνωρίζει καλά τα καθήκοντά της.

Επίσης κατά την γνώμην μου, ή Ίδανική σύζυγος πρέπει, να είναι υγιειστάτη, γιατί ασθενική νέα δεν έχει καμμία αξία.

Να μ'ην είναι φλύαρη.
Να μ'ην είναι και πολύ ώραία, γιατί ή πολύ ώραίες γυναίκες είναι και πολύ μταισιόδοξες.
Να μ'ην ζητάη μεγάλες ελευθερίες.

Να θέλη παιδιά, κτλ. κτλ.
Μετά τιμής
ΑΥΜΝΑΙΟΣ

Ο κ. ΠΑ. Σ. ΤΑΣ. Φοιτητής Ιατρικής, (Αθήναι) μ'α γράφει :
«Αγαπητή «Οικογένεια»

Για μένα Ίδανική σύζυγος θά ήτο μια γυναίκα τόσο μορφωμένη και τόσο έξυπνη, ώστε να μπαίνει βαθεία μέσα στη ψυχή μου, να με καταλαβαίνει, να ξέρει τι αισθάνομαι όταν υποφέρω, και να παίζει τόσο καλά το ρόλο της ως γυναίκα ώστε να προκαλή τη συμπάθειά μου ακόμη και σε μια ώρα παραφοράς μου. Την θέλω επίσης να στέκεται πάντα στο ύψος μιας ανώτερης πνευματικής γυναίκας, κι' ότι κάνει να μ'ην είνε ήθοποιία και προσποίηση. Τη θέλω επίσης στοργική μητέρα, πιστή σύζυγο, αλυσία έρωμένη.

Με αγάπην
ΠΑ. Σ. ΤΑΣ.

Ο κ. ΧΡΙΣΤΑΚΗΣ ΤΖΙΜΑΣ, (Αθήναι) μ'α γράφει :
«Αγαπητή «Οικογένεια»,
Απαντώ κι' εγώ στο ερώτημά σας δια την Ίδανικήν σύζυγον. Ίδανική σύζυγος θά είνε για μένα μια όμορφη, δροσερή και άγνη χωριατοπούλα, έντελως ξένη προς την άμαρτηλήν ζωήν της πολιτείας.

Με αγάπην
ΠΑ. Σ. ΤΑΣ.

Ο κ. ΧΡΙΣΤΑΚΗΣ ΤΖΙΜΑΣ, (Αθήναι) μ'α γράφει :

«Αγαπητή «Οικογένεια»,
Απαντώ κι' εγώ στο ερώτημά σας δια την Ίδανικήν σύζυγον. Ίδανική σύζυγος θά είνε για μένα μια όμορφη, δροσερή και άγνη χωριατοπούλα, έντελως ξένη προς την άμαρτηλήν ζωήν της πολιτείας.

Ποιὰ είναι ή Ίδανική σύζυγος;

ΛΒ'

(Τι άπαντευν οι νέοι μας)

Με πολλήν εκτίμηση
ΧΡΙΣΤΑΚΗΣ ΤΖΙΜΑΣ.

Ο κ. Ι. ΜΑΝΟΣ (μηχανικός) μ'α γράφει :

«Αγαπητή «Οικογένεια»,
Εγώ φαντάζομαι ως Ίδανικήν σύζυγον μια νέα χαριτωμένη, μορφωμένη πραγματικά, γεμάτη καλώςήν και γενναϊότητα, μια νέα που θά μπορούση να με νοιώσει πολύ. Γιατί ο άνθρωπος ο οποίος δεν θά συναντήσει μια γυναίκα που να τον νοιώθει, ασφαλώς, χάνεται χωρίς να κάνει τίποτα. Θέλω μια σύντροφο Ικανή να σκορπίση τριγύρω της γλυκό φως, να εμπνεύσει υψηλές κι' ευγενικές ιδέες.

Προνομίος ή γυναίκα έχει προικισθή με μεγάλα προσόντα, μπορεί να χτίζη λαυρούς ναούς, αρκεί να την βοηθήσουμε κι' εμείς. Αυτή ή βοήθεια θά της δοθι από μένα σταθερή κι' ολοκληρωτική.

Θά την βρω άραγε αυτή τη νέα; Έχω πάντως έμπιστοσύνη στην καρδιά μου.

Μ' εκτίμηση
Ι. ΜΑΝΟΣ

Ο κ. Ι. Ν. ΛΕΟΝΤΗΣ (Λιγούριον—Ναυπλίας) μ'α γράφει :

Φίλη «Οικογένεια»,
...Είμαι ένας νεαρός επιστήμων μόλις 25 ετών. Η δουλειά μου αρχίζει να πηγαίνει καλά. Έχω επί πλέον χαρακτήρα αδαμάντινο, σπάνιο πράγμα στην εποχή μας.

Το όνειρό μου, λοιπόν, είνε να βρω—ή να μου βρούν—μια νέα όχι παραπάνω από 23 ετών.
Δεν μ' ενδιαφέρει αν είνε ώραία ή όχι!... Πρέπει όμως να έχω με μια σχετική περιουσία για να τ'α βγάλουμε πέρα στη ζωή...
Πρέπει επίσης—κι' αυτό είνε το Ίδανικό μου—ή σκέψις μου να είνε σκέψις της, να μ' αγαπά λογικά και να μ' ακούσ' ό,τι άπορά την

Δεν την θέλω να είνε ανώτερα μου ούτε πνευματικώς, ούτε οικονομικώς, το πολύ-πολύ να είνε ίση προς μένα. Δεν την θέλω πολύ όμορφη, ούτε όμως και άποκρουστική. Να έχη πλήρη επίγνωση των καθηκόντων της έναντι συζύγου, τέκνων και των νέων γονέων της. Να! προ πάντος θέλω σύζυγον, μητέρα και συνεχή δάιμον

Δεν την θέλω να είνε ανώτερα μου ούτε πνευματικώς, ούτε οικονομικώς, το πολύ-πολύ να είνε ίση προς μένα. Δεν την θέλω πολύ όμορφη, ούτε όμως και άποκρουστική. Να έχη πλήρη επίγνωση των καθηκόντων της έναντι συζύγου, τέκνων και των νέων γονέων της. Να! προ πάντος θέλω σύζυγον, μητέρα και συνεχή δάιμον

Δεν την θέλω να είνε ανώτερα μου ούτε πνευματικώς, ούτε οικονομικώς, το πολύ-πολύ να είνε ίση προς μένα. Δεν την θέλω πολύ όμορφη, ούτε όμως και άποκρουστική. Να έχη πλήρη επίγνωση των καθηκόντων της έναντι συζύγου, τέκνων και των νέων γονέων της. Να! προ πάντος θέλω σύζυγον, μητέρα και συνεχή δάιμον

Με αγάπην
ΠΑ. Σ. ΤΑΣ.

Ο κ. ΧΡΙΣΤΑΚΗΣ ΤΖΙΜΑΣ, (Αθήναι) μ'α γράφει :

«Αγαπητή «Οικογένεια»,
Απαντώ κι' εγώ στο ερώτημά σας δια την Ίδανικήν σύζυγον. Ίδανική σύζυγος θά είνε για μένα μια όμορφη, δροσερή και άγνη χωριατοπούλα, έντελως ξένη προς την άμαρτηλήν ζωήν της πολιτείας.

καλύτερουν της ζωής μας.
Με εκτίμηση
Ι. Ν. ΛΕΟΝΤΗΣ

Ο κ. Ι. Ε. Χ. (Θήρα) μ'α γράφει :

«Αγαπητή «Οικογένεια»,
Για μένα, ο οποίος σχεδόν την βοήκα, κάτι παραπάνω και από Ίδανική θά είνε ή γυναίκα εκείνη που θά έχει ως προίκα τέσσερες μεγάλες χάρες, δηλαδή: Καλώςήν, τιμιότητα, νοικοκυροσύνη και ύπομονή. Κατά τη γνώμην μου κάθε μια απ' αυτές τις χάρες αξίζει λίρες. Δηλαδή αν μια γυναίκα έχει και τις τέσσερες χάρες που αναφέρω, θά έχη και την μεγαλύτερη προίκα από κάθε άλλη. Θά μ'οι ήθελε ίσως ότι δεν υπάρχουν σήμερα τέτοιες γυναίκες.

Ε, λοιπόν, ύστερα από ξε χρόνια αναζητήσεων, με βοήθησε ο Θεός και βρήκα ένα τέτοιο μεγάλο θησαυρό με όλα τα παραπάνω χαρίσματα.

Μετά τιμής
Ι. Ε. Χ.

Ο κ. Ν. Ζ. ΜΙΑΜΠΙΑΝΟΣ (Αθήναι) μ'α γράφει :

«Αγαπητή «Οικογένεια»,
Στο ερώτημά σας «ποία είνε ή Ίδανική σύζυγος» θά μ'οι επιτρέψετε ν' αναφέρω κι' εγώ τη γνώμη μου.

Πρώτ' απ' όλα, λοιπόν, θέλω τη σύζυγό μου να είνε απολύτως ειλικρινής απέναντί μου, δηλαδή να μη σκεπτεται άλλα και άλλα να μ'οι λέγη.

Δεν την θέλω να είνε ανώτερα μου ούτε πνευματικώς, ούτε οικονομικώς, το πολύ-πολύ να είνε ίση προς μένα. Δεν την θέλω πολύ όμορφη, ούτε όμως και άποκρουστική. Να έχη πλήρη επίγνωση των καθηκόντων της έναντι συζύγου, τέκνων και των νέων γονέων της. Να! προ πάντος θέλω σύζυγον, μητέρα και συνεχή δάιμον

Δεν την θέλω να είνε ανώτερα μου ούτε πνευματικώς, ούτε οικονομικώς, το πολύ-πολύ να είνε ίση προς μένα. Δεν την θέλω πολύ όμορφη, ούτε όμως και άποκρουστική. Να έχη πλήρη επίγνωση των καθηκόντων της έναντι συζύγου, τέκνων και των νέων γονέων της. Να! προ πάντος θέλω σύζυγον, μητέρα και συνεχή δάιμον

Δεν την θέλω να είνε ανώτερα μου ούτε πνευματικώς, ούτε οικονομικώς, το πολύ-πολύ να είνε ίση προς μένα. Δεν την θέλω πολύ όμορφη, ούτε όμως και άποκρουστική. Να έχη πλήρη επίγνωση των καθηκόντων της έναντι συζύγου, τέκνων και των νέων γονέων της. Να! προ πάντος θέλω σύζυγον, μητέρα και συνεχή δάιμον

Με αγάπην
Α. Σ. Γ. Α. Μ.

Ο κ. Α. Σ. Γ. Α. Μ. (Πόρος) μ'α γράφει :

«Αγαπητή μου «Οικογένεια»,
Μια Ίδανική σύζυγος είνε πολύ σπάνιο να βρεθι, όπως είνε σπάνιο να βρεθι—ή να θέλωμε δια δικά μας—κι' ο Ίδανικός σύζυγος. Ο Ίδανικός γεννιέται απ' τη φύση. Και μια γυναίκα που θ' αγαπήσει ψυχικά έναν άνδρα κι' όχι σαρκικά, δεν μπορεί παρά να είνε Ίδανική. Θά άρροισθι σ' αυτόν ολοκλήρη και θά ή μόνο γι' αυτόν.

Με εκτίμηση
Α. Σ. Γ. Α. Μ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΞΕΣ : Νέαι άπαν-
τήσεις

της παλαιάς εποχής. Για μένα θά ήταν ή πιο μεγάλη εύτυχία αν στη σύζυγό μου ανακάλυπτα τα ίδια χαρίσματα της μητέρας μου.

Τότε γεμάτος από εύτυχία θά μπορούσα να φωνάξω :
Είμαι πολύ, πάρα πολύ, εύτυχής, γιατί έχω μια Ίδανική σύζυγον. Μετά τιμής
Ν. Ζ. ΜΙΑΜΠΙΑΝΟΣ

Ο κ. Χ. Γ. μ'α γράφει :
«Αγαπητή «Οικογένεια»,
Είπε μεσάνυχτα.

Συλλομώμε στο κορβέτι μου σκέπτομαι, για να βρω κάποια λύσι στο δύσκολο αυτό ερώτημα της «Οικογενείας».

Μά άραγε υπάρχει Ίδανική γυναίκα όπως βέβαια την φαντάζομαι εγώ ;

Είμαι είκοσι χρονών. Γνώρισα κορίτσια άρκετά, μα σε κανένα δεν βρήκα τον τύπο αυτό που ζητώ. Δεν μπόρεσα ποτέ μου να έρωτευθώ.

Και όμως την Ίδια νύχτα την είδα. Ναι, δεν κάνω λάθος. Την είδα στον ύπνο μου. Ήταν μια θαυμασία καλλονή, ένα θείο πλάσμα, κάτι το εξαιρετικό, που στο ωραίο πρόσωπό της διάβαζε κανείς, όλη την καλωσύνη της ψυχής της.

Να λοιπόν ή Ίδανική γυναίκα την όποιαν δεν μπορούμε να βρούμε στην πραγματικότητα, αλλά μόνον στα όνειρα.
Χ. Γ.

Ο κ. Δ. (Κούτρικα Κυνουρίας) μ'α γράφει :

«Αγαπητή «Οικογένεια»,
Ίδανική σύζυγος είνε ή γυναίκα που σου προκαλει γι' αυτήν αγάπη μαζί και σεβάσμο, που σε γοητεύει το υπέροχο σώμα της, μα κυρίως με τη μεγάλη, δηλαδή : άαθη, άγνη, μορφωμένη, φιλόπονη, φιλόκαλη, φιλόστοργη, πανετική, ταπεινή, μα και υπερήφανη... ψυχή της!

Με αγάπην
Δ.

Ο κ. Α. Σ. Γ. Α. Μ. (Πόρος) μ'α γράφει :

«Αγαπητή μου «Οικογένεια»,
Μια Ίδανική σύζυγος είνε πολύ σπάνιο να βρεθι, όπως είνε σπάνιο να βρεθι—ή να θέλωμε δια δικά μας—κι' ο Ίδανικός σύζυγος. Ο Ίδανικός γεννιέται απ' τη φύση. Και μια γυναίκα που θ' αγαπήσει ψυχικά έναν άνδρα κι' όχι σαρκικά, δεν μπορεί παρά να είνε Ίδανική. Θά άρροισθι σ' αυτόν ολοκλήρη και θά ή μόνο γι' αυτόν.

Με εκτίμηση
Α. Σ. Γ. Α. Μ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΞΕΣ : Νέαι άπαν-
τήσεις

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ

ΚΣΣ τὰ παράξενα συμβάντα, τὰ οποία θὰ σὰς διηγηθῶ πρὸ κάτω, θὰ σὰς φανοῦν ἀπίθανα ἢ καὶ γελοῖα, ἐγὼ, ὁ μὲν θεωρῶ καθήκον μου νὰ σὰς τὰ διηγηθῶ κ' ἐσεῖς κρίνετε κατόπιν μοῦ.

Οὗτος ὁ σύζυγός μου εἶχε μιά λαμπρὴ θέσι σὲ μιὰ τράπεζα τοῦ Λονδίνου. Τὸ σπίτι μας, ὁμορφὸ καὶ καθαλὸ, βρισκόταν σ' ἓνα προάστιον τῆς πρωτευούσης. Εἴχαμε τὴν ὑπηρεσία μας, τὸ αὐτοκίνητό μας, ὅλες τὶς ἀναπαύσεις καὶ τὶς ἀνάσεις μας.

Κάθε τόσο πῆγαινα μέσα στὴ πόλιν γιὰ τὰ φρονιά μου καὶ σὰν περνοῦσα ἀπὸ τὴν "Ὁξφορντ-στρίτ" δὲν παρέλειπα νὰ σταθῶ μιά στιγμὴ μπροστὰ στὴν προθήκη ἑνὸς μικροῦ ἀδαμαντοπολεῖου, τὸ ὁποῖο ἀγόραζε καὶ πουλοῦσε παλαιὰ κοσμήματα.

Μιά μέρα ἔτυχε νὰ δῶ ἐκεῖ, ἓνα παράξενο δαχτυλίδι, λεπτοτάτης Κινεζικῆς τέχνης, τὸ ὁποῖο τράβηξε ἀμέσως τὴν προσοχή μου. Στὴν μεγάλη τέρη μου, ἐπάνω σὲ ἐλεφαντίνοντο, ἦταν σκαλισμένον ἓνα ἐξωτικό μαῦρο πουλὶ πού στεκόταν ἀπάνω σ' ἓνα κλαδί. Ἄλλο ἓνα κλαδί βρισκόταν πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Στὶς δύο πλευρὰς, ὑπῆρχε μιά πεταλούδα ἀπὸ σμάλτο μὲ τὶς φτερούγες τῆς ἀνοιχτές. Τὸ ὑπόλοιπο δαχτυλίδι ἦταν στυλιζμένο μὲ λεπτοτάτα σχέδια.

Μπῆκα σὸ κατὰστημα καὶ ζήτησα νὰ δῶ τὸ δαχτυλίδι. Δὲν ἦταν πολὺ ἀκριβὸ καὶ τὸ ἀγόρασα. Ἡ κατασκευὴ του ἦταν τέτοια ὥστε ἐνὸ φανόταν μεγάλο, ὥστόσο, χάρις σ' ἓνα ἔξυπνο συνδυασμό, ἐφαρμόζονταν σὲ κάθε δάχτυλο. Τὸ φόρεσα κ' ἔφυγα. Μπῆκα σ' ἓνα λεωφορεῖο πού περνοῦσε καὶ κάθησα στὴ μόνη θέσι πού ὑπῆρχε, κοντὰ στὴ πόρτα. Μόλις ὁμοῦς πλήρωσα τὸ εἰσιτήριο μου, ἐνόησα ἓνα παράξενο συναίσθημα. Μοῦ φάνηκε σὰν νὰ βρέθηκα μονομιᾶς σ' ἓνα φριχτὸ σκοτάδι. Δὲν ἤμουν λιποθυμῶς γιατί ἐξακολουθοῦσα ν' ἀκούω τὶς κουβέντες τῶν διπλανῶν μου. Τὸ μυαλό μου ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐργάζεται κ' ἀναρωτιόμουν μάλιστα, σὲ τί ἔπρεπε ν' ἀποδώσω τὸ ἀλλόκοτο αὐτὸ πάθημά μου. Μοῦ φάνηκε ὅτι τὸ δαχτυλίδι πού φοροῦσα μὲ στενοχωροῦσε καὶ σκέφθηκα νὰ τὸ βγάλω ἀπὸ τὸ χέρι μου. Μὲ κόπο τὸ κατόρθωσα καὶ τὸ ἔβριξα μέσα στὴν τσάντα μου. Ἀμέσως τότε ἐνόησα τὸν ἑαυτὸ μου καλότερα. Μὲ τὰ τινάγματα τοῦ λεωφορείου εἶχα τιναχθῆ ἔξω σκεδόν ἀπὸ τὴν θέσι μου κ' ὅμως οἱ γείτονες μου δὲν ἔβλεπαν τὴν ἐλαχίστην ἐνγενική προσπάθειά μου νὰ με συγκρατήσουν. Αὐτὸ μ' ἔκανε νὰ παραξενευθῶ. Γόρλα καὶ τοὺς κῆρυξες καὶ ἀπόρησα μὲ τὴν ἑκπνοὴ τῆς ἀβίας πού εἶδα ζωγραφισμένην σὸ πρόσωπό τους. Ἀσφαλῶς μ' ἐπαίνοσαν γιὰ μεθυσμένη! Γιὰ νὰ τοὺς ἀποδείξω τὸ λάθος μου, γύρισα καὶ τοὺς κῆρυξες προσέληνα, ἀλλ' αὐτὸ χειροτέρευε τὰ πράγματα καὶ μονάχα, ὅταν φθάσαμε σὸ τέρας καὶ κατέ-

βηκα μὲ σταθερὸ βῆμα, θὰ κατὰλαβαν ὑποθέτω καὶ κάθε ἄλλο παρὰ πτωμένη ἡμῶν.

Τὸ βράδυ διηγήθηκα στὸν ἄνδρα μου τὸ περίεργο πάθημά μου καὶ τοῦ ἔδειξα τὸ κινεζικὸ δαχτυλίδι τὸ ὁποῖο εἶχα ξαναφορέσει σὸ μετὰ, πλάγιασα σὸ κρεβάτι μου καὶ σὲ λίγο ἀποκοιμήθηκα. Εἶδα τότε ἓνα παράξενο ὄνειρο.

Ἐνας κινεζὸς στεκόταν ἐκεῖ κοντά. Φοροῦσε μιὰ βρώμικη ἀσπρὴ μπλούζα ἢ ὁποῖα ἐφάνηκε ὡς τὰ γονάτα του κ' ἓνα πλατὺ καὶ κοντὸ πανταλόνι. Τὰ πόδια του ἦσαν γυμνά. Μοῦ γύριζε τὴ πλάτη καὶ κρατοῦσε τὰ χέρια του ὑψωμένα. Κ' ἐνὸ δὲν ἐβλεπα τὸ πρόσωπό του ὥστόσο ἤξερα ὅτι τὸ βλέμμα του παρακολουθοῦσε τὸ πέταγμα ἑνὸς πελωρίου μαύρου πουλιοῦ. Κ' ἔφαρνα ἀκουσα καθαρά μιὰ φωνή, ἢ ὁποῖα ἔλεγε ἀγγλικά:

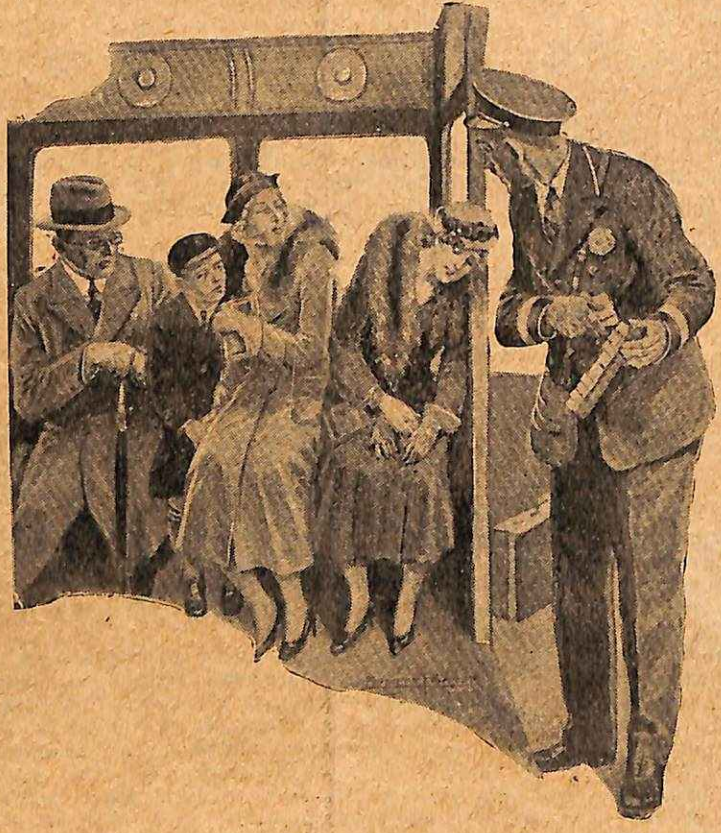
μὲ περιεργεῖται. Τοῦ διηγήθηκα τὸ παράξενο ὄνειρό μου εἶχα δῆ: — Διάβολε! εἶπε γελώντας μὴπως κάποια μαγικὴ δύναμις τοῦ σὲ τάραιξε κιάλας;

Λίγην ὥρα κατόπιν ἔτυχε νάρθῃ ἡ μητέρα μου νὰ μὰς ἐπισκεφθῇ. Τῆς μίλησα γιὰ τὸ νέο ἀπόκτημά μου καὶ ζήτησε νὰ δῇ τὸ δαχτυλίδι. Τῆς τὸ ἔφερα καὶ τὸ πέραςε σὸ δαχτυλὶ τῆς. Τὸ κῆρυξες μιά στιγμὴ μὲ ἀμέσως σχεδὸν τὸ τράβηξε ἀπὸ τὸ χέρι τῆς καὶ μὲ τρεμάμενη φωνὴ εἶπε:

— ὦ, δὲν θὰ τὸ φοροῦσα ποτὲ ἂν ἤμουν στὴ θέσι σου.

— Ἀλλὰ γιατί μητέρα; τὴν ρώτησα.

— Παιδί, μου εἶπε σοβαρά, δὲν ἀκουσὰς νὰ λένε, ὅτι πολλὰ δαχτυλίδια εἶνε καταραμένα καὶ φέρουν δυστυχία στοὺς κατόχους των; Δὲν ξέρω, ἀλλὰ, μπορῶ νὰ πῶ,

— Σαφηνικά, ἐνόησα τριγύρω μου ἓνα φοβερὸ σκοτάδι....

— Τὸ μαῦρο πουλὶ τοῦ θανάτου!

Σύνηρα τρομαγμένη καὶ σαστισμένη ἐξακολουθοῦσα νὰ κυττάζω γιὰ νὰ βεβαιωθῶ ἂν ὁ Κινεζὸς βρισκόταν πάντοτε ἐκεῖ. Ἀντί αὐτοῦ μοῦ φάνηκε πῶς διέκρινα, πάνω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ πρόσωπό μου, ἓνα τεράστιο χέρι τὸ ὁποῖο ἀνοίγει-κλείνει ἀπειλητικά. Ἡ καρδιά μου χτύπησε δυνατὰ. Τράβηξα τὸ σεντόνι πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου γιὰ νὰ μὴ βλέπω πεία.

Σὲ λίγο συνήλθα ἀπὸ τὸ φόβο μου. Σχεφτοῦσα πῶς τὸ ὄνειρό μου ἦταν ἀποτέλεσμα ὑποβολῆς ὀφειλόμενης στὴν πρόσφατο ἀγρόα τοῦ Κινεζικοῦ δαχτυλιδίου. Τὸ ἔβγαλα ἀπὸ τὸ χέρι μου καὶ τὸ ἀκούμπησα ἀπάνω σὸ τραπέζι. Ἐπειτα ξανακοιμήθηκα.

Τὸ πρῶτὸ ὁ ἄνδρας μου εἶδε τὸ δαχτυλίδι καὶ τὸ περιεργάστηκε

ὅτι τὰ λίγα δευτερόλεπτα πού φόρεσα τὸ δαχτυλίδι αὐτό, ἐνόησα ἓνα ἀνεξήγητο καὶ φοβερὸ συναίσθημα.

— Ἀνοησίες! φώναξα. Μὴ μοῦ βάλης σὸ πού τέτοιες προλήψεις γιὰ τὸ ὁμορφὸ δαχτυλίδι μου.

Λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, φόρεσα τὸ δαχτυλίδι καὶ φρόντισα γιὰ τὸ νοικοκυριό μου. Δὲν πέραςε μιά ὥρα, ὅταν ὁ ἄνδρας μου μὲ πῆρε σὸ τηλέφωνο. Ἀπὸ τὸν τόνο τῆς φωνῆς του κατάλαβα ἀμέσως ὅτι κατὰ δυσάρεστο εἶχε συμβῇ. Μὲ λίγα λόγια μοῦ ἀγγέλλει ὅτι, χωρὶς αἰτία, οἱ προϊστάμενοί του τὸν εἶχαν ἀπολύσει ἀπὸ τὴν θέσι του. Σχεφθῆς ὅτι ὁ ἄνδρας μου ἐργαζόταν σ' αὐτὴ τὴν Τράπεζα ἐννέα χρόνια κ' ἡ θέσις του ἦταν τελειῶς ἐξαπαλισμένη...

Τὸ χτύπημα ὑπῆρξε φοβερὸ καὶ γιὰ τοὺς δύο μας. Θύσαν πολὺ

δύσκολο νὰ βρεθῇ ἀμέσως ἄλλη θέσις. Ἀναγκαστήκαμε νὰ διαλύσουμε τὸ σπιτικό μας. Πούλησαμε τὰ περιττὰ ἐπιπλά μας, τὸ αὐτοκίνητό μας καὶ ἐγκαταστήκαμε σ' ἓνα μικρὸ σπιτάκι στὴν ἐξοχή. Ἡ ἀτυχία μας αὐτὴ κλόνισε τὴν ὑγεία τοῦ συζύγου μου καὶ τὸν ἔκαμε νευρικό. Θέλοντας καὶ μὴ, ζούσαμε ἥσυχαι καὶ συντηρητικά ὁδοῦ ἀνέλαβε κάπως. Ὡς τραυματίας τοῦ πολέμου, ὁ ἄνδρας μου εἶχε μιά μικρὴ σύνταξη. Μ' αὐτὴ καὶ μὲ τὰ μικρὰ εἰσοδήματα ἀπὸ τὴν ἐκπαιδεία τοῦ σπιτιοῦ μας εἶχαμε ὅσα ἀκριβῶς μὰς ἔφταναν γιὰ νὰ ζοῦμε.

Ὡστόσο, σιγά-σιγά ἡ οικονομικὴ κατάστασίς μας χειροτέρευε. Ἀναγκαστήκαμε τότε νὰ βάλουμε χέρι σὸ μικρὸ κεφάλαιό μας, πράγμα πού φυσικὰ λιγότερε ἀκόμα τὸ εἰσδήματάς μας.

Στὸ διάστημα αὐτό, γιὰ ν' ἀποσπᾶσω τὴν σκέψιν μου ἀπὸ τὴν θλιβερὴ θέσι μας, λάβαινα μέρος στὴν κοινωνικὴ ζωὴ τοῦ χωριοῦ. Ἐπειδὴ ἔχω καλὴ φωνή, ἐφάνηκα στὴν ἐκκλησία στὶς γιορτὲς καὶ τραγουδοῦσα σὲ φιλονηθρῶνικες συναυλίες. Συνήθως, φοροῦσα τὸ Κινεζικὸ δαχτυλίδι.

Μιά μέρα ἓνα περίεργο περιστατικό μοῦ θύμισε τὰ περασμένα γεγονότα ἀπὸ τότε πού ἀγόρασα τὸ δαχτυλίδι. Καὶ μολονότι μοῦ φάνηκε γελοῖο στὴν ἀρχή, ὥστόσο κατόπιν σχηματίσα τὴ πεποίθησιν ὅτι τὸ κόσμημα αὐτό εἶχε ὀλέθριο ἀποτέλεσμα ἀπάνω μας.

Ἐνα βράδυ σὲ μιὰ φιλονηθρῶνικῇ ἐορτῇ εἶχα καθίσει μπροστὰ σὸ πιάνο κ' ἤμουν ἐτοιμὴ νὰ τραγουδήσω. Ὅτι ὅμως ἀνοῖξα τὸ στόμα μου γιὰ ν' ἀρχίσω, μονομιᾶς ἐνόησα ὅτι ἡ φωνή μου δὲν ἔβγαλε ἀπὸ τὸ λαγγύγι μου. Συγχρόνως ἐνόησα μὲ φρίκη νὰ μὲ περιβάλλῃ ἓνα πυκνὸ, μαῦρο σύννεφο.

Τὸ προηγούμενο πάθημά μου σὸ λεωφορεῖο, τὰ λόγια τῆς μητέρας μου κ' ἓνα σωρὸ ἄλλα μικρὰ περιστατικά, πέραςαν σὰν ἀστρατὶ ἀπὸ τὸ μυαλό μου. Μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι τράβηξα τὸ δαχτυλίδι ἀπὸ τὸ χέρι μου καὶ τὸ ἔκρυψα στὴν τσάντα μου. Ἀμέσως τὸ μαῦρο σύννεφο διαλύθηκε κ' ἡ φωνή μου ξαναγύρισε καθαρή κ' ἐλευθερή.

Οὗτος ὁ σύζυγός μου δὲν παραδεχόταν τὶς ἀπόψεις ἐπιστημῆς καὶ γελᾶσε ὅταν τοῦ μίλουσα σχετικῶς, λέγοντας ὅτι αὐτὰ δὲν εἶνε πράγματα γιὰ σοβαροὺς ἀνθρώπους.

Ἐτοὶ δὲν τόλμησα νὰ τοῦ πῶ τίς σκέψεις μου. Ἀλλὰ ἐγὼ, ἐνοιωθὰ τὴν ἀνάγκη νὰ τίς ἐμπιστευθῶ σὲ κάποιον. Δὲν ἤθελα νὰ στενοχωρῶ τὴν μητέρα μου, ἢ ὁποῖα τὸν τελευταῖο καιρὸ εἶχε χάσει τὸ φῶς τῆς καρδιάς μου, σὲ ἡλικία τοῦ πάκα ὅσα μου εἶχαν συμβῇ, μὲ κῆρυξες μὲ ἀπορία καὶ μὲ αὐστηρὸ ὄφρος εἶπε:

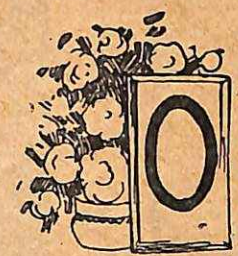
— Μὴ μοῦ πῆτε πῶς εἶσθε τόσο ἀρρελῆς ὥστε νὰ πιστεύετε αὐτὲς τίς ἀνοησίες!

Ἀναγκαστήκα νὰ κρατήσω τίς σκέψεις μου γιὰ τὸν ἑαυτό μου. Πῆρα ὁμοῦς τὴν ἀπόφασιν νὰ καταστρέψω τὸ δαχτυλίδι. Δὲν ἤθελα

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Πῶς ἓνας πεταλωτὴς ἐγίνε... διάσημος ζωγράφος. Ἡ ζωγραφισμένη μύγα πού ἔκρινε τὴν τύχη ἑνὸς καλλιτέχνη. Ὁ πάπας καὶ ὁ κηπουρὸς του. Τὸ συγχορᾶρι κ' ἡ αἰψὴς τοῦ μισθοῦ. Ὁ Ταλλεϋράνδος καὶ τὰ παιήματα τοῦ φίλου. Ἡ ἀφηρημάδες κ' ἡ γκάφες τοῦ δου- κὸς ντὲ Λαβάλ. κλπ. κλπ.

Κεντὲν Μα τοί, πρὶν γίνῃ ὄνομα-στός ζωγράφος ἐξασκούσε στὴν Ἀμβέρσα τὸ ἐπάγγε-λόν του. Συγχρό- νως ὁμοῦς κατα γινόταν

ἐρασιτεχνικὰ γιὰ τὴ ζωγραφικὴ, τὴν ὁποῖα λάτρευε ἀπὸ μικρὸ παιδί.

Ὁ Ματοὶ λοιπὸν ἀγάπησε τὴν ἐποχὴ ἐκείνην τὴν κόρη ἑνὸς γέροντος ζωγράφου, ὁ ὁποῖος κατοικοῦσε ἀντικρυ ἀπὸ τὸ πεταλωτήριό του, καὶ τὴ ζήτησε ἐπαγγελνιμένως ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς.

Ὁ γέροντος ζωγράφος ὁμοῦς ἀπαντοῦσε στερεότυπα στὶς προτάσεις του:

— Ἡ κόρη μου θὰ παντρευθῇ μονάχα ἓναν ζωγράφον!

Ὁ Ματοὶ ἄρχισε τότε νὰ παραμελῇ τὸ ἐπάγγελόν του καὶ νὰ τελειοποιεῖται στὴ ζωγραφικὴ, τὴν ὁποῖα ἀφιέρωνε ὅλες σχεδὸν τὶς ὥρες του. Ἐτοί, ὅταν νόμισε πῶς εἶχε γίνῃ πεία τέλειος, παρουσιάστηκε στὸν πατέρα τῆς ἐκλεκτῆς του. Αὐτὸς ὁμοῦς μὴ μπορῶντας νὰ χωνεῖ τὴν ἀκόμα δὲν ἐπαινεῖ ἓνα πεταλὸ τῆς νὰ γίνῃ ζωγράφος, ἀρνήθηκε καθε σὺντησι μὰζι του. Καὶ βγῆκε, θυμωμένος ἀπὸ τὸ ἀτελίε του, ἀφήνοντας ἐκεῖ μόνο του τὸ Ματοί.

Τότε ὁ νεαρὸς ζωγράφος δίχως νὰ χάσῃ καιρὸ, ἄρπασε τὸ πινέλλο τοῦ γέροντος ζωγράφου καὶ ζωγράφησε μιά μύγα, ἐπάνω σὸ πρόσωπο ἑνὸς μισοτελειωμένου ἀγγέλου.

Ὁ ζωγράφος σὲ λίγο ξαναμπῆκε σὸ ἀτελίε του, γύρισε περιφρονητικὰ τὶς πλάτες στὸν Ματοί καὶ παίρνοντας τὰ σύνορά του θέλησε νὰ συμπληρώσῃ τὸ μισοτελειωμένον πινάκα.

Βλέποντας ὁμοῦς τὴν μύγα σὸ πρόσωπο τοῦ ἀγγέλου, τόσο γελᾶστηκε ὅς τὴν φρυσιόνηται τῆς, ὥστε τὴ νόμισε γ' ἀληθινήν. Καὶ κουνώντας τὸ χέρι του, προσπάθησε—ἀκαρπα φυσικὰ—νὰ τὴν διώξῃ!

Τὰ γέλοια τοῦ Ματοί, ὁ ὁποῖος βρισκόταν ἀπὸ πίσω του, τὸν ἔκαναν νὰ καταλάβῃ ἐπὶ τέλος τὴν πλάνη του... Καὶ γυρίζοντας γελᾶστος, ἀλλὰ καὶ κατάπληκτος τοῦ εἶπε, μὲ σοβαρότητα:

—Τ' ἀποτελέσματα τῶν σημειωνῶν ἐξετάσεων πού ἔδωσες, εἶνε: Ἐνα ἄ ρ ι σ τ α, γιὰ τὴν τέχνη σου καὶ μὰζι μ' αὐτό... τὸ χέρι τῆς κόρης μου πού σοῦ προσέφερα!

Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀρχὴ τῆς σταδιοδρομίας τοῦ κατὰ τὴν διασημὸν Βέλγου ζωγράφου.

Ὁ Πάπας Κλήμης ὁ 14ος δίδοντάς μιὰ ἡμέρα ἓνα συγχορᾶρι στὸν κηπουρὸ του Γκυόζεπε Μοντάνι, τοῦ εἶπε λίγο ἐιρωνικά:

—Τέκνον μου, σ' εὐχαριστῶ γιὰ

τὶς ὥραιες φρούρες!.. Οἱ κόποι σου γιὰ τὴν καλλιέργειά τους πρέπει ν' ἀνταμειφθοῦν... Πάρε λοιπὸν αὐτὸ τὸ συγχορᾶρι... Χάρις σ' αὐτὸ θὰ πεθάνῃς ὡς πρέπει σ' ἓναν καλὸ χριστιανό!

Ὁ κηπουρὸς ὁμοῦς, ἀπογοητευμένος λίγο—γιατί ἔλπιζε σὲ κάποια πρὶν ὅ λ ι κ ῆ ἀμοιβή—περιεργάστηκε καλὰ—καλὰ τὸ συγχορᾶρι, καὶ εἶπε μ' εὐλάβεια:

—Ἀγιώτατε Πάτερ... ἡ Ἀγιότης Σας, ξέρει πολὺ καλά, πῶς γιὰ νὰ πεθάνῃ κανένας «ὡς πρέπει» πρέπει νὰ ζήσῃ πρῶτα «ὡς πρέπει»! Τὰ δὲ συγχορᾶρια ἱσχύουν μονάχα... μετὸ θάνατον!..

Ὁ Πάπας ἔξακαρδισμένος, στὰ γέλοια ἀπ' τὴν ἐξυπνὴ παρατήρησιν τοῦ κηπουροῦ του, τοῦ ἔκανε μὰζι μὲ τὸ κάπως... νεφελοδῶδες ὄμορπον τοῦ καὶ αἰψῆσε... τοῦ μισθοῦ του.

*** Ὁ Ταλλεϋράνδος ἀγαποῦσε ἑα-

— Μὰ δὲν λέω γιὰ τὴ κυρία πού μοῦ δειχνεῖς! Βιάστηκε νὰ πῇ ὁ δούξ, θέλοντας νὰ διορθώσῃ τὴν γκάφα του. Λέω γιὰ τὴν ἄλλην τὴν πλάιν, πού εἶνε σὰν φράντα!..

— Μὰ ἡ ἄλλη εἶνε ἡ κόρη μου!

Κόκκαλο ὁ δούξ!

Τόσο μανιώδης θεατρώφιος ἦταν ὁ Παρισίνος δημοσιογράφος Μπωλιέ, ὥστε ἀφωσιωνότανε κυριολεκτικῶς στὰ ἔργα πού παιζόντουσαν στὴ σκηνὴ καὶ τὰ «Ζούσε» κ' αὐτοὺς μὰζι μὲ τοὺς ἡθοποιούς πού τὰ παρίσταναν.

Μιά βραδυνὰ παρακολουθοῦσε τὴν παράστασιν τῆς τραγωδίας «ὁ Βρεττανικός». Ἐνῶς ἦρως τοῦ ἔργου αὐτοῦ, ὁ Νάρκισσος, ἔδινε σὲ κάποια σκηνὴ ἡσυχίες

συμβουλὲς σὸ Ρωμαῖον πρίγκηπα Βρεττανικό, τὶς ὁποῖες ἐπανάλαμβανε κατόπιν σὸν νεαρὸ αὐτοκράτορα Νέρωνα, ἀδελφὸ τοῦ Βρεττανικοῦ...

Σκεφνώντας ὅτι ἐπρόκειτο περὶ θεατρικῆς παραστάσεως ὁ Μπωλιέ, ἀπορροφημένος τελείως ἀπ' τὴν τραγωδίαν, καὶ ἀναγκασμένος γιὰ τὴν διπλοπροσώπιαν τοῦ Νάρκισσου, φώναξε ἑξαλλος ἀπ' τὸ θεωρεῖο τοῦ σὸν Νέρωνα:

— Μὰ φίλε μου, τοῦ εἶπε, σταμάτωνας ἀτότομα, ἐγὼ δὲν σοῦ παραπονίσθηκα ποτέ μου. Μὰ δὲν σοῦ χασομῶν ὁμοῦς τίποτα καὶ οἱ δυστυχεῖς αὐτοὶ περιπατῶντες γύρω μας γιὰ νὰ τοὺς ἀποκοιμῶν μὲ τὰ ποιήματά σου.

Καὶ δειχνοντάς του ἓνα γεροντάκο, πού περπατοῦσε διπλὰ τους καὶ ὁ ὁποῖος—κατὰ διαβολικὴ σύμπτωσιν—χασομουρτάνε ἐκείνη τὴν στιγμὴν, προσέθεσε:

—Λέγε τὰ τοῦλάχιστον σιγώτερον ὥστε ν' ἀποκοιμηθῶ ἐγὼ μονάχα!

*** Ὁ Δούξ ντὲ Λαβάλ, κομμικῶτα- τος Γάλλος εὐπατριδῆς, ἀλλὰ καὶ

πολὺ ἀφηρημένος, ἔγινε κάποτε ὁ ἦρως μιάς μεγάλης «γκάφας», γιὰ τὴν ὁποῖα μιλῶσαν ἐπὶ πολὺ καιρὸ οἱ κοσμικοὶ καὶ διπλωματικοὶ κύκλοι σὲ Παρίσι.

Προεβντής τῆς Γαλλίας κάποτε στὴ Νεάπολιν—προτενοῦσα τότε τοῦ βασιλείου τῶν Δυὸ Σικελιῶν—μπῆκε ἓνα βράδυ μὲ τὸν Αὐστριακὸν συνάδελφόν του, σὸν θεάτρο «Σαν-Κάρλο», λίγες στιγμὲς πρὶν ἀρρίξῃ ἡ παράστασις.

Καθὼς περνοῦσαν διωὶς τὴ σάλα ὁ Δούξ δειχνόντας σὸ συνάδελφόν του τὸ διπλωματικὸ θεωρεῖο, εἶπε:

— Ποιὲς νᾶναι ἀραγε αὐτὲς ἡ δυὸ κυρίες πού βιάστηκαν νὰ πάνε πρὶν ἀπὸ μὰς σὸν θεωρεῖο μας; Δυσάρεστη συντροφιά μοῦ φαίνεται θαύματος, γιατί εἶνε ἀσχημὲς σὰν κουκουβάγιες!

— Μά...μὰ εἶνε ἡ σύζυγός μου, πού ἤλθε ὁμοῦς ἀπ' τὴν Βιέννην κ' ἡ...

— Μὰ δὲν λέω γιὰ τὴ κυρία πού μοῦ δειχνεῖς! Βιάστηκε νὰ πῇ ὁ δούξ, θέλοντας νὰ διορθώσῃ τὴν γκάφα του. Λέω γιὰ τὴν ἄλλην τὴν πλάιν, πού εἶνε σὰν φράντα!..

— Μὰ ἡ ἄλλη εἶνε ἡ κόρη μου!

Κόκκαλο ὁ δούξ!

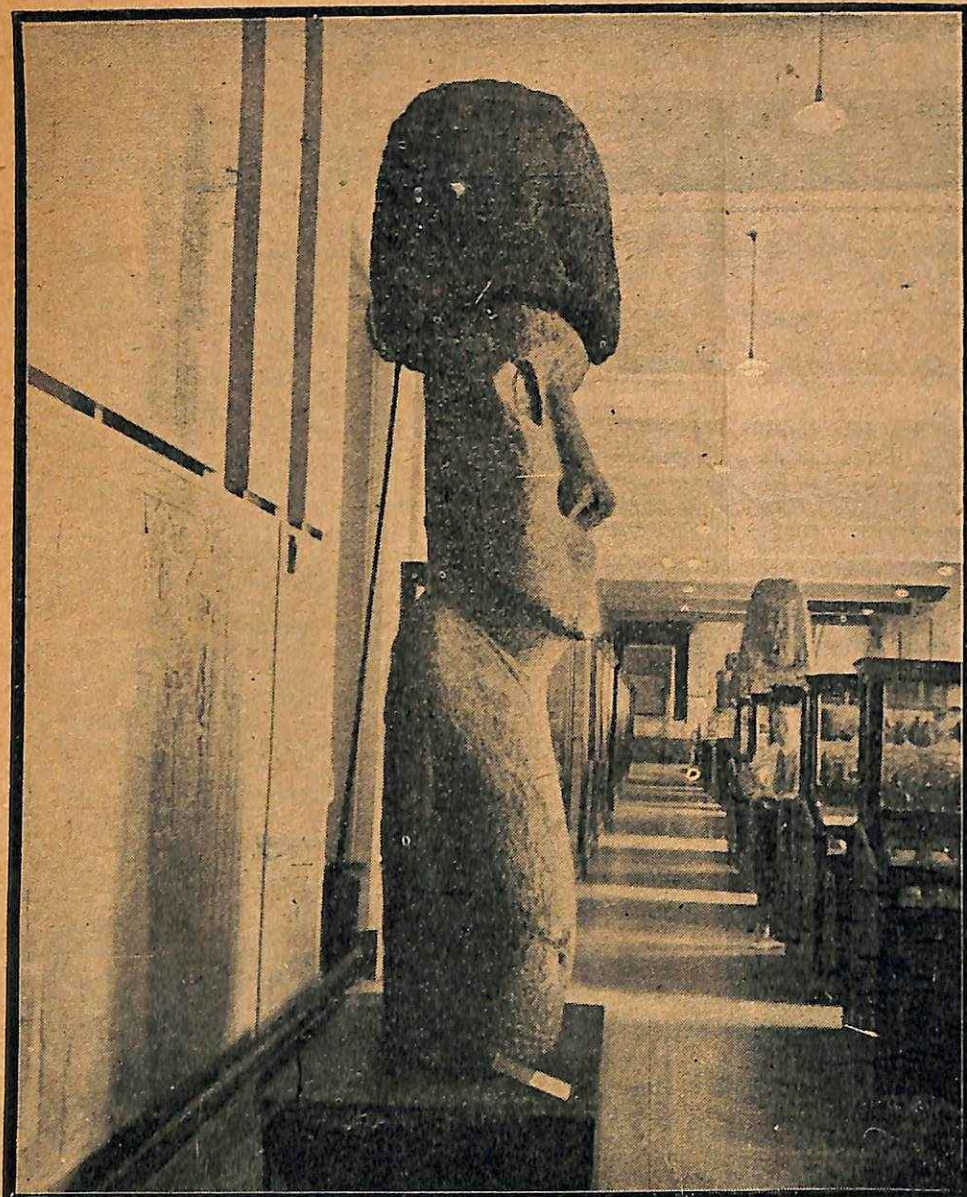
Τόσο μανιώδης θεατρώφιος ἦταν ὁ Παρισίνος δημοσιογράφος Μπωλιέ, ὥστε ἀφωσιωνότανε κυριολεκτικῶς στὰ ἔργα πού παιζόντουσαν στὴ σκηνὴ καὶ τὰ «Ζούσε» κ' αὐτοὺς μὰζι μὲ τοὺς ἡθοποιούς πού τὰ παρίσταναν.

Μιά βραδυνὰ παρακολουθοῦσε τὴν παράστασιν τῆς τραγωδίας «ὁ Βρεττανικός». Ἐνῶς ἦρως τοῦ ἔργου αὐτοῦ, ὁ Νάρκισσος, ἔδινε σὲ κάποια σκηνὴ ἡσυχίες

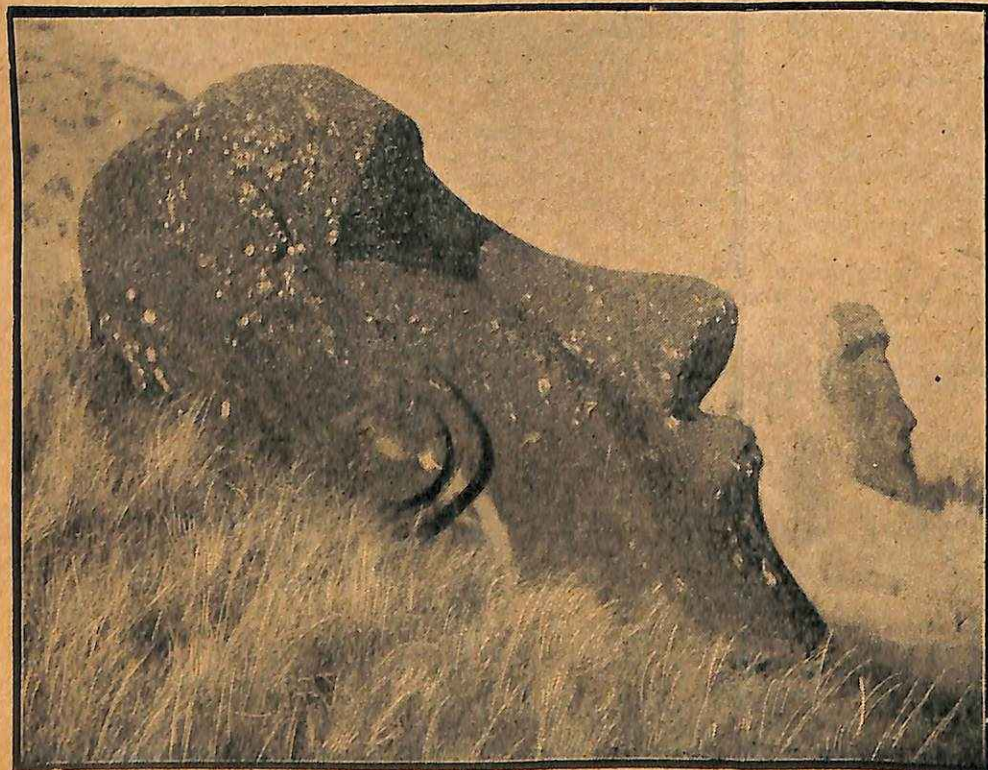
συμβουλὲς σὸ Ρωμαῖον πρίγκηπα Βρεττανικό, τὶς ὁποῖες ἐπανάλαμβανε κατόπιν σὸν νεαρὸ αὐτοκράτορα Νέρωνα, ἀδελφὸ τοῦ Βρεττανικοῦ...

Σκεφνώντας ὅτι ἐπρόκειτο περὶ θεατρικῆς παραστάσεως ὁ Μπωλιέ, ἀπορροφημένος τελείως ἀπ' τὴν τραγωδίαν, καὶ ἀναγκασμένος γιὰ τὴν διπλοπροσώπιαν τοῦ Νάρκισσου, φώναξε ἑξαλλος ἀπ' τὸ θεωρεῖο τοῦ σὸν Νέρωνα:

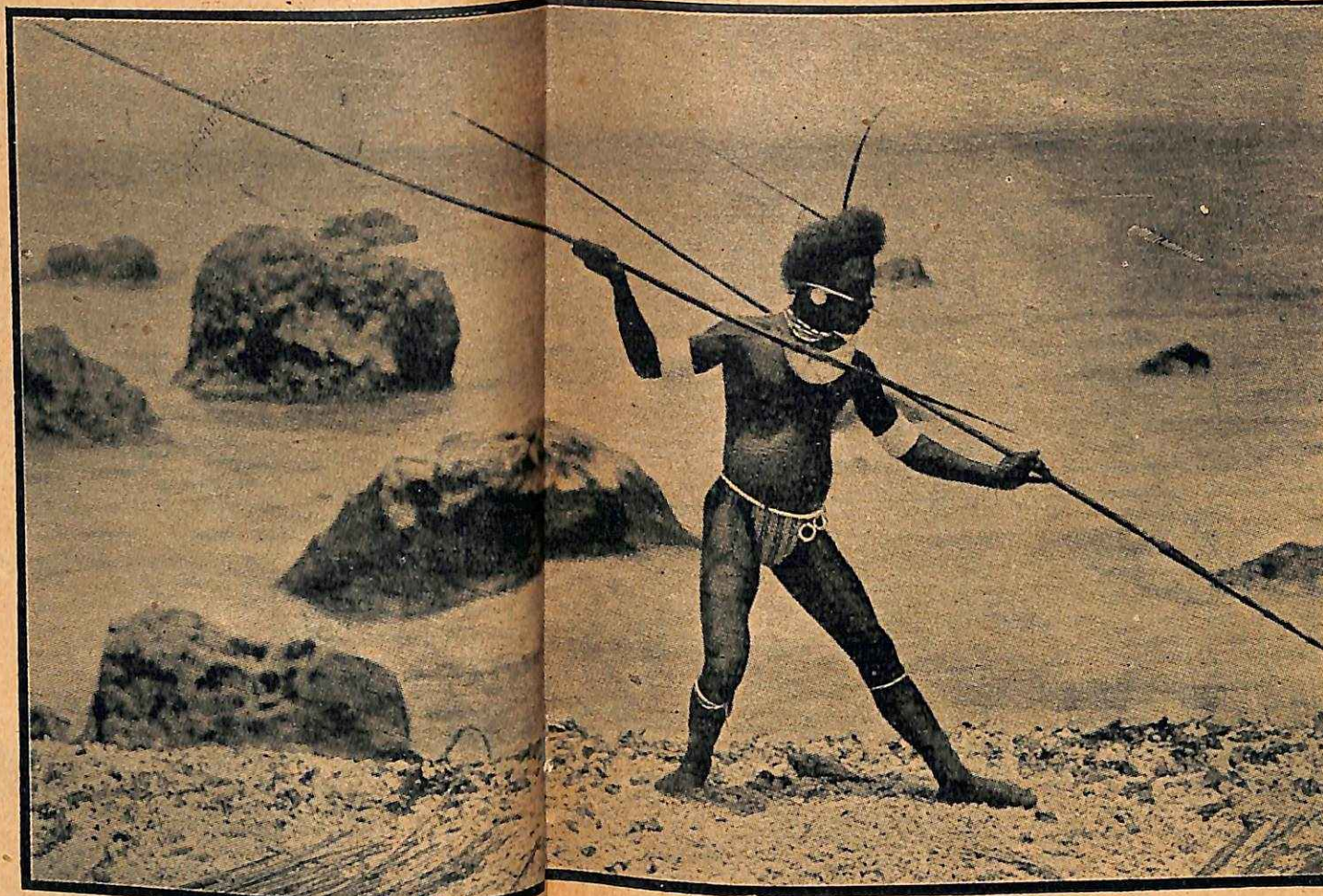
— Μὰ φίλε μου, τοῦ εἶπε, σταμάτωνας ἀτότομα, ἐγὼ δὲν σοῦ παραπονίσθηκα ποτέ μου. Μὰ δὲν σοῦ χασομῶν ὁμοῦς τίποτα καὶ οἱ δυστυχεῖς αὐτοὶ περιπατῶντες γύρω μας γιὰ νὰ τοὺς ἀποκοιμῶν μὲ τὰ ποιήματά σου.

"Ένα από τα μυστηριώδη πέτρινα αγάλματα της νήσου του Πάσχα, το οποίο έχουν ηλικία 600 ετών και αποτελούν ένα από τα älta αινίγματα της αρχαιολογίας.

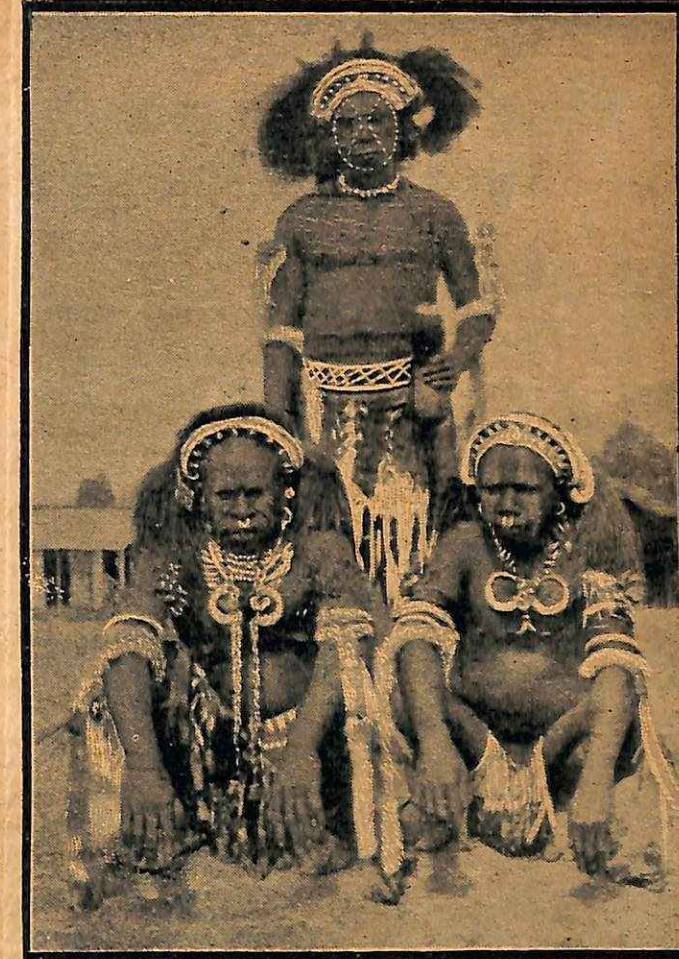
"Ένα ακόμη από τα μυστηριώδη αγάλματα των νήσων του Πάσχα, των οποίων κανείς δεν ξέρει τους τεχνίτες.

Πολεμιστής της φυλής των 'Αχάια των νήσων του Σολομώντος.

"Ένα γκερόντο των νήσων της Μαριάνας.

"Αρχηγοί φυλών της Νέας Γουϊνέας, με τα διακριτικά στολίδια τους.

"Ένας από τους πιο ωραίους άνδρες της φυλής των νήσων του Σολομώντος.

ΜΙΑ ΠΑΡΑΔΟΞΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΓΕΜΙΣΤΗ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΚΑΙ ΦΡΙΚΗ

ΜΕ ΤΟ ΧΡΟΝΟΠΛΑΝΟ ΣΤΑ ΒΑΘΗ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ!...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΤΑΝ ξημέρωσε μεγάλες άγελες από τους άνδρες—κίτηνη, άνδρες, γυναίκες και παιδιά άνακατωμένοι, μπήκανε μέσα στο ποτάμι, μερικοί ως τη μέση, και άρχισαν να πίνουν από τόνου-κομένο νερό. Σε λίγο, πολλά από τή τρομερά αύτά έντομα με τίς μαζυγές τους κεραίες μπήκαν μέσα στο περίφραγμα. Τά σώματα τους, που γυάλιζαν σάνιαυρο, μετάλλο, στηριζόντουσαν επάνω σε κάτι λεπτά, σαν χοντρά σύρμα, ποδάκια οχτώ

ίντσες πάνω από τό έδαφος. Τέσσερες κεραίες που έφύρτωναν επάνω στο ευκίνητο κεφάλι τους ένυμνίζαν στον άέρα. Δέν φαινόταν να έχουν μάτια, δέν ύπρχε όμως άμφιβολία ότι έβλεπαν πολύ καλά. Ο καθηγής μου έδωσε άργότερα τήν έξηγ έξηγηση για τό περίεργο φαινόμενο των γιγάντων αυτών μυρμηγκών.

—«Όπως ή μέλισσες τρέφοντας τίς νύμφες τους με τρία διαφορετικά είδη τροφής κατορθώνουν να παράγουν, κατά βούλησιν, μία βασίλισσα, μίαν εργάτιδα, ή ένα κηφήνα, με τόν ίδιο τρόπο, φαίνεται, και τό είδος των μυρμηγκών που τούς λένε τεμίτες κατορθώσαν να παράγουν τούς Υπερμυρμηγκας που βλέπομε τώρα.

Οι Υπερμυρμηγκας έκαμαν τώρα τόν ίδιο εκείνο μεταλλικό θόρυβο που άκούσαμε τόσες φορές. Στο άκουσμά του, ή γυναίκες βήγχαν άμέσως από τό ποτάμι και τρέξαν να παραταχθούν έμπρός τους, με τό κεφάλι σκυμμένο ένβόλυντας άναφθες χροιάς. Και τότε έγινε κάτι τό άπίστευτο:

Τά τερατώδη έντομα τούς πλησίασαν και άρχισαν να τούς άφένουν, όπως άριέγομε έμεις οι άνθρωποι τίς άγελάδες.

—Νά φύγομε, νά φύγομε! φώναζε όταν είδα αύτό τό άπαίσιο θέαμα.

—Νά φύγομε είπε και ό σύντροφός μου, τρομοκρατημένος κι αυτός. Άλλά πώς; Οι λόφοι ένα γύρω εινε ψηλοί. Και άν παραδεχθώ πως κατορθώνουμε να αποδράσουμε θα ύπάρχουν άσφαλώς και άλλα τερατώδη έντομα που θα μάζε ξανααίχμαλωτίσουν άργότερα.

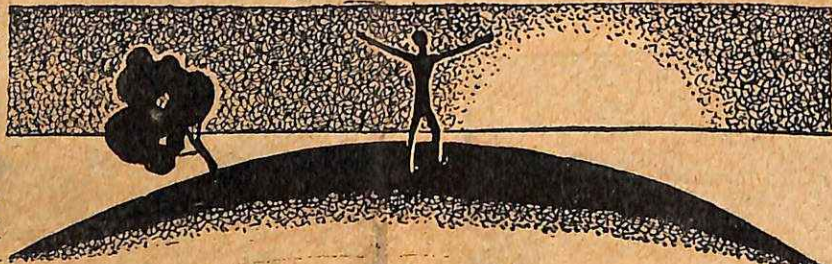
Δυστυχώς άγαπητέ άναγνώστα, όχι μόνον δέν κατορθώσαμε να αποδράσουμε άλλ' ήσανε γραφτό μου να ύποστώ τήν τρομερή καταστροφή που ως εκείνη τή στιγμή έβλεπα να τήν υφίστανται οι άλλοι.

Μετά πολλές δηλαδή άντιστάσεις και βοηθηόμενος από τούς δασύμαλλους ανθρώπους οι οποίοι

με κρατούσαν άκίνητο, ένας υπερμυρμηγκας άνέβηκε στη ράχι μου έχωσε τίς άπαίσιες κεραίες του μέσα στο στόμα μου και σε λίγο θέλοντας και μη μεταβλήθηκα κι έγώ σε ένα ύποζύγιο αντίδασο στην άρχή, ύποτακτικό όμως κατόπιν, όταν είδα ότι κάθε αντίστασις δέν είχε ως αποτέλεσμα παρά τό σφύξιμο τής κεφαλής — χαλινού που μου γέμισε τό στόμα με αίμα και με έκανε να ύποφθώ φρικτά. Όταν έσύρετο ή άριστερή κεραία έπήγαινα άριστερά κι' όταν έσύρετο ή δεξιά, δεξιά. Τό σοφό καθηγής δέν τόν ένώχλησαν. Ίσως γιατί τόν βοήθων πολύ γέρο γι' αύτή τή δουλεία.

—Έχει γούστο να τόν σφάζουν αυτόν και να τόν φάνε, άφού δέν τούς εινε χρήσιμος σε τίποτα άλλο, σκέφθηκα, μά δέν τόν είπα τίποτα.

Όταν με ξεζέψανε μάζ δώσανε από ένα κομμάτι ξερό παξιμάδι τό οποίο άόλισσε να ροκανίζουμε με βουλημία. Ένας Θεός ήξερε πόσο πεινούσαμε. Από προχθές τό μεσημέρι—τί λέω ;— Κύριος σίδη τρώ πόσων αλώνων!—δέν βάλαμε μπουκιά στο στόμα μας. Έπρεπε λοιπόν να μάζ βλέπατε καθώς καθάμαστε εκεί χάμω στο χορτάρι και προσπαθούσαμε να σπάσουμε με τά δόντια μας τό σκληρό παξιμάδι, ένδ οι υπερμυρμηγκας πληανοσχοτόμουν μπροστά μας βιαστικοί, άπασχολημένοι με τίς έγ-

γασίες τους.

Ώς άφανα ό καθηγής μ' έπιασε από τόν όμο και δείχνοντάς μου ένα μελανό σημείο ψηλά στον ορίζοντα, μου είπε :

—Δέν θέλω να σε χάω νά έλπίσης άδικα, παιδί μου! μά μου φαίνεται πως αύτό τό μαυρό ποτάμι έχει ψηλά μοιάζει σαν άεροπλάνο. Για κίτταζε και σύ και πές μου.

Κίτταζε πρὸς τή διεύθυνσι που μου έδειχνε κι' άφανα πήδησα άπάνω κι' έβγαλα μία φωνή τρελής χαράς. Είχα βεβαιωθεί πως αύτό που έβλεπα ήταν πραγματικά ένα άεροπλάνο.

Στό σημείο αύτό ό πρῶτος διέκοψε για λίγο τήν άνάγνωσι. Στά πρόσωπα των άκροστών μπορούσε κανείς να διακρίνῃ τή μεγάλη κατάπληξη που τούς είχε προξενήσει τό περιεχόμενο αυτοῦ τοῦ περιέρου έγγραφου, τό οποίο άρχισαν τώρα να σχολιάζουν ποικιλοτρόπως.

Σε λίγο όμως τά σχόλια έπαψαν κι' όλων ή προσοχή έστράφη πάλι πρὸς τόν άναγνώστη ό οποίος με τή καθα-

ρή του φωνή έξηκολούθησε τήν άνάγνωσι τοῦ χειρογράφου:

Έτος 2450 μετά Χριστόν. Ναι δέν ύπρχε καμιά άμφιβολία πὸς αύτό που βλέπαμε να πετᾷ στον άέρα, σε σχετικῶς χαμηλό ύψος, ήταν ένα άεροπλάνο πολύ διαφορετικό όμως από εκείνο που γνωρίζαμε έμεις σὸν καιρό μας.

Χωρίς άλλο έξακολουθοῦν να ύπάρχουν άκόμα πολιτισμένοι άνθρωποι άπάνω στη γῆ, φώναζε ό καθηγής μου, φώναζε όσο μπορούσε πῶ δυνατά για να προσελκύσει τήν προσοχή τοῦ άεροπόρου.

Εγώ βέβαια δέν είχα άνάγκη παροτρύνσεων για ν' άρχίσω να φωνάζω μ' όλη μου τή δύναμι. Ό πόνο, ή κόυρασι, ή άπελπισία, όλα ξεχάστηκαν εκείνη τή στιγμή.

—Βοήθεια, βοήθεια, κραύγαζε χοροπηδώντας σαν τρελλός κι' άνεμίζοντας τό κατακουρελιασμένο μου παντελόνι, τό οποίο είχα πρὸ όλίγου περάσει από πάνω μου ως άχρονστό πελά.

Τό άεροπλάνο στάθηκε άποτόμως πάνω από τά κεφάλια μας και έάφνου άρχισε να κατεβαίνει καθέτως πρὸς τήν γῆ. Κι' όταν έφθασε σε σαραντα ποδών ύψος, είδαμε ένα όρατο κορίτσι να προβάλλει τό κεφάλι του από τή μία πλευρά και να μάζ κυττάζει με κατάπληξη.

—Για όνομα τοῦ Θεοῦ, σῶσε

μήτη συνοδεία. Ξαφνικά τό κορίτσι έπρόβαλε τό χέρι του έξω από τό άεροπλάνο και τότε μία άκτίνα έλαμψε μέσα από ένα μεταλλικό άντικείμενο σε σχῆμα κόνον που κρατούσε και έπεσε άπάνω στο σώμα τοῦ μυρμηγκιού. Μία βαρεία μυρωδιά καιόμενου κρέατος πλημμύρισε τόν άέρα και τήν ίδια στιγμή τό μυρμηγκί άφρησε τό πόδι μου κι' έπεσε στο κενό!

Εγώ τότε, με τή βοήθεια τοῦ κοριτσιού, και τοῦ καθηγῆ τοῦ πού σ' αύτό τό άναμεταξύ είχε κατορθώσει να μπει μέσα στο άεροπλάνο τρούσανε μέσα σ' αύτό και μ' έναν άναστενγμό άνακουρίσεως σωριάστηκα στο δάπεδό του.

Σωθήκαμε, παιδί μου σωθήκαμε! Είλεγε και ξανάλεγε ό καθηγής.

Κατόπιν δέ στρεφόμενος πρὸς τή νέα που μάζ παρατηρούσε με κατάπληξη ρώτησε:

—Τί έτος έχουμε δεσποινίς;

—Δύο χιλιάδες τετρακόσια πενήντα, απάντησε ή νέα σ' άπαιστη Άγγλική.

—Χι, έκανε ό καθηγής. Ταξίδεψαμε πεντακόσια είκοσιέντε χρόνια μέσα στα βάθη τοῦ μέλλοντος!

Έν τῷ μεταξύ τ' άεροπλάνο προχωρούσε πρὸς μία άγνωστη για μάζ χώρα. Κάτω από τά πόδια μας λόφοι πεδιάδες και ποταμοί διαδέχονταν τό έν τό άλλο μ' εκπληκτική ταχύτητα. Ποιά δύναμις οδηγούσε αύτό τό μηχανήμα μυστηρίο! Ούτε έλξε, ούτε πήδαλιον, ούτε κανένα από τά έξαρτήματα που είχαν τά άεροπλάνα τοῦ 1926 φαινόταν να έπρωχνε πρὸς τά έμπρός και νά οδηγούσε αύτό τό περιεργό καράβι τοῦ αέρος. Ή νέα καθόταν μπροστά σ' ένα τετραγωνό κουτί και από καιρού σε καιρό άνεβοκατέβαζε ένα μικρό μογλό.Θά ήταν καμιά είκοσαριά χρόνων, με μαλλιά ξανθά σαν τό χρυσάφι και μάτια άμυγδαλωτά.Τό κομψό μικροκαμωμένο σώμα της που τό σκέπαζε μία χρωματιστή φαρδιά ρούμπα είχε τό χρώμα τοῦ φιλντισιού. Σε μία έρώτησι που τής έκανα μάζ πληροφόρησε πως κατευθυνόμαστε σ' ένα μέρος τό οποίον αύτή άνόμαζε «φρούριο».

Καθώς μου μιλούσε άντελήφθην, για πρώτη φορά, με μεγάλη μου ντροπή, πως ήμουνα γυνός! Ο καθηγής όμως δέν φαινόταν να πολυσκοτίζεται γι' αύτό.

—Σας είμαστε ευχόμενες, δεσποινίς, που μάζ σώσατε τή ζωή, τής είπε μ' ευγένεια.

—Στήν άρχή σας πήρα γι' ανθρώπους—κίτηνη, απάντησε αύτή. Άν δέν μου μιλούσατε, στήν Άγγλική δέν θα σταματοῦσα. Πέσατε μου όμως από πού έρχεστε και πως πέσατε από τά χέρια των Υπερμυρμηγκών;

—Είμαστε ταξιδιώται οι όποιοι διέσχισαν τά βάθη τοῦ μέλλοντος, είπε ό καθηγής. Ή καταγωγή μας εινε...

—Σώνουν ή έρωτήσεις! διέκοψε τότε ένας ύψηλός νέος. Οι φιλοξενούμενοι μας φαίνονται κατακουρασμένοι από τίς κακουχίες. Άς τούς περιποιηθούμε πρῶτα όπως πρέπει και κατόπιν έχουμε καιρό να μάθουμε από αυτούς, ότι θέλουμε.

Είλε δίσκολο να περιγράψω τίς περιποιήσεις που μάζ επιδαψίλεσαν οι φιλόξενοι σωτήρες μας.

μυρμηγκών, όπως τούς λέτε.

—Τό Παρελθόν! Ξαναρώτησε ή νέα με άπορία. Τί εινε αύτό τό παρελθόν, κανένα νησί τοῦ Ωκεανού;

—Όχι, τό παρελθόν εινε οι αίώνες οι παλαιότεροι από τόν δικό μας, έξηγήσε ό καθηγής.

Ή νέα μάζ κίτταζε με άπορία και σίκο. Είλε σχηματίσει φαίνεται τήν έντύπωσι πως ή κακουχίας μάζ πείραξαν στο μυαλό. Εγώ καθισμένος στη θέση μου σκεπτόμουν σαν τι να ήταν αύτό τό «φρούριο» μέσα στο όποιο κατοικούσαν οι πολιτισμένοι άνθρωποι τοῦ 2450 μετά Χριστόν.

Υστερα τέλος από μιάς ώρας ταξίδι φάνηκε μακρύά ένα πελώριο κτίριο που έδέσποζε ένός ύψηλού λόφου. Οι τοίχοι του γυάλιζαν σαν θαμπό άσφρι κάτω από τίς άπογευματινές άκτίνες τοῦ ήλιου και στη κορυφή του άντίς για στέγη είχε ένα μεγάλο κρεμαστό κήπο, ένα τεράστιο πάρκο. Ποτέ στη ζωή μου δέν είχα δει ένα τόσο άλλοκοτο και συνάμα τόσο όρατο θέαμα. Έδώ κι' εκεί άσμέντοι θόλοιο ύψωναν τίς στρογγυλές τους κορυφές, άνάμεσα από τά φοινικόδενδρα, τά έλατα, και τίς θεώρτες βαλκανιές. Με μίαν ύπόκοψη βοή που έμοιαζε τό βόμβο της μέλισσας, τό άεροπλάνο όταν έφτασε πάνω από τό «φρούριο» κατέβηκε και καθίσε άπαλά καταεισής μιάς μεγάλης πλατείας. Σε λίγο ένα μεγάλο πλήθος από άνδρες, γυναίκες και παιδιά πολίωρξε με μάζ και τή σωτήρα μας. Ή γυναίκες ήταν ντυμένες με χτυπητά χρώματα, άφροδέματα. Οι άνδρες φορούσαν άσπρα παντελόνια και χιτόνες από ψιλό λινό ύφασμα και είχαν τά πρόσωπα και τά κεφάλια τους ξυρισμένα. Όταν μάζ είδαν ή γυναίκες και τά παιδιά έμψηξαν τίς φωνές και ύποχώρησαν τρομαγμένοι. Μερικοί μάλιστα από τούς άνδρες έδειξαν διαθέσεις να μάζ λινταάρουν επί τόπου. Ή νέα όμως τούς φώναζε να μη μάζ πείρουν γιατί είμαστε Άγγλόφωνοι ταξιδιώται, τούς όποιους έσωσε από τήν αιχμαλωσία των Υπερμυρμηγκών. Στο άκουσμα των λόγων αυτών ή έχθρικές διαθέσεις όλου εκείνου τοῦ όχλου ύποχώρησαν και μία μεγάλη κατάπληξη φάνηκε να τούς κατέλαβε όλους.

Πώς εινε δυνατόν αύτό; είπε ένας κομψός νέος. Έκτός από μάζ, κανείς άλλος από τούς Άγγλόφωνους κατοίκους τής Νοτίου και Βορείου Άμερικής που βρίσκονται δυστυχώς σήμερα από τήν κυριαρχία των Υπερμυρμηγκών δέν έμεινε ζωντανός. Επί τριακόσια χρόνια τώρα καμιά είδησις δέν μάζ ήρθε από τήν Εύρώπη για να μάθουμε τι γίνεται εκεί κάτω. Από πού άλλου λοιπόν μπορούν να προσρχονται αύτοι οι άνθρωποι, εκτός από τίς χώρες των ανθρώπων—κίτηνών;

—Είμαστε ταξιδιώται οι όποιοι διέσχισαν τά βάθη τοῦ μέλλοντος, είπε ό καθηγής. Ή καταγωγή μας εινε...

—Σώνουν ή έρωτήσεις! διέκοψε τότε ένας ύψηλός νέος. Οι φιλοξενούμενοι μας φαίνονται κατακουρασμένοι από τίς κακουχίες. Άς τούς περιποιηθούμε πρῶτα όπως πρέπει και κατόπιν έχουμε καιρό να μάθουμε από αυτούς, ότι θέλουμε.

Είλε δίσκολο να περιγράψω τίς περιποιήσεις που μάζ επιδαψίλεσαν οι φιλόξενοι σωτήρες μας.

Τι μάνια, τίς βάλσαμα για τίς πληγές μας, τίς ζωογόνα μυροδία, και τί όραία και άναπαυτικά έσώρροχα ήσαν εκείνα που μάζ φέρσαν! Έχωσαν τά μαλλιά μας και μάζ εξούρισαν τίς γενειάδες μας. Κι' όταν σε λίγο κίτταζε, σ' έναν καθρέφτη, είδα ν' άντανακλώνται μέσα εκεί τά χαρακτηριστικά ένός μεσήλικος άνδρός καμιά σαρανταπενταριά χρόνων, φαλακρού έν' αλήθεια, ό όποιος όμως διατηρούσε ακόμα άδρά τά ίχνη τής πρώτης του νεότητος. Όταν τελείωσε ή τουαλέτα μας, μάζ έντυσαν με καθαρές χρωματιστές πυζάμες και μάζ ώδήγησαν σε μία αίθουσα όπου μάζ έβαλαν να καθήσουμε άπάνω σε άναπαυτικά καθίσματα μπροστά σ' ένα τραπέζι. Εκεί μάζ έσεβρίσησαν τό γεύμα μας. Πρῶτα μία πυχτή άρωματιστή σούπα, διάφορα άλλα φαγητά, τά όποια δέν ξερω πως τά δνομάζουν. Όλα όμως εύγευστα και εύκολόδενυτα. Μετά τό φαγητό μάζ ώδήγησαν στον κοιτώνα μας όπου κοιμηθήκαμε άπάνω σε κάτι μαλακά, και άναπαυτικά κρεβάτια ως τήν άλλη μέρα τό πρωί.

Όταν ξυπνήσαμε άλλη έκπληξη μάζ έπείριμε. Ξαφνικοί στοί ιδιά κρεβάτια που πλαγιάσαμε χθές βρισκόμαστε τώρα έξω στο ύπαιθρο, έχοντας τή μεγάλη πλατεία από τή μία μεριά και ένα μεγάλο πάρκο με άλλες από τήν άλλη. Πολλά παιδιά μαζεμένα στην πλατεία γελούσαν κι' έτρεχαν δεξιά και άριστερά, κι' όμως τίς φωνές τους δέν μπορούσαμε να τίς άκούσουμε σχεδόν καθόλου.

—Δέν πιστεύω να κοιμόμαστε ακόμη είλε ό καθηγής και σηκώθηκε επάνω, θέλοντας να πλησίαση πῶ κοντά στα παιδιά...

Δέν πρόκαμε όμως να προχωρήσει περισσότερο από δύο μέτρα,

Καθώς μάθαμε άργότερα όλοι

σε χαμηλό τόνο σαν να συνωμύλουσε πειά μόνον με τόν Σολτάν.

Εγώ έντομεταξύ παρατήρησα πως ό καθένas από τούς άκροστές μας κρατούσε στο χέρι του ένα πράγμα σαν τίς κουνουνιέρες που παίζανε άλλοτε τά παιδιά μας και τό έφερνε κοντά σ' αύτί του.

—Λοιπόν, κ. Σολτάν άρχισε να λέη ό καθηγής, ό συνοδός μου κι' εγώ είμαστε ταξιδιώτες που περιπλανώμεθα μέσα στα άγνωστα και έρεβώδη βάθη τοῦ Μέλλοντος!

Είστε ταξιδιώτες και ταξιδεύετε στα βάθη τοῦ Μέλλοντος! φώναζε ό Σολτάν ευφρόνως:

—Μάλιστα, επανέλαβε ό καθηγής. Έρχομαστε από τόν είκοστόν αιώνα και για τήν ακρίβεια απ' τό 1926. Αυτό πεί να πῇ πως άφίσαμε πίσω μας τό παρελθόν κατά πέντε ά'νες και 25 έτη, και καθώς βλέπω, έπρόσθεσε με κάποια υπερφάνεια, είμαστε οι πρῶτοι άνθρωποι που έτεγειώσαμε ένα τέτοιο ταξίδι, τοῦ τιμᾶ πράγματι τόν αιώνα από τόν όποιον έρχόμαστε.

Ενας ψίδυρος άκούστηκε μεταξὺ των άκροστών. Ο Σολτάν μάζ κίτταζε και τούς δύο με ένοιαζε και με έκπρηξι άνθρωπου που δέν πιστεύει σ' όσα άκούει.

Ο καθηγής έξακολούθησε τήν ιστορία μας και με τήν ευχρησία τής γλώσσας που τόν διακρίνει τούς διηγήθηκε όλα όσα μάζ συνέβησαν ως εκείνη τή στιγμή, όπως τά γνωρίζεις και σύ, άγαπητέ άναγνώστα.

Στη χώρα των υπερμυρμηγκών

(Ακολουθεί)

αυτοί, Κινέζοι, Μαύροι και λευκοί, φεύγοντες τόν κοινό έχρό ήσαν κι' εκλείθησαν έδω μέσα.

Με τήν πάροδο τοῦ χρόνου οι άπόγονοι όλων αυτών άποτελούσαν τήν σημερινή κοινότητα που ήτα ένα μίγμα από όλα τά αίματα κι' όλες τίς φυλές. Ο πατέρας τοῦ κοριτσιού που μάζ έσωσε ήταν Κινέζος και ή μητέρα της Άμερικανή.

Όταν τό πρόγευμα τελείωσε μάζ ώδήγησαν στην πλατεία. Εκεί ένας γηραιός κύριος που τόν λέγανε Σολτάν, μάζ ύποδέχτηκε άπάνω σε μίαν έξέδρα στην όποία ύπήρχε ένα γραφείο. Γύρω σε μεγάλη άκτίνα, άνδρες, γυναίκες και παιδιά ήσαν καθισμένοι άπάνω σε πάγκους, όπως αυτούς που βλέπομε στα δημόσια Πάρκα.

Ο Σολτάν, που καθώς μάζ είπε εινε ό Έπιστημονικός διευθυντής τοῦ «φρουρίου», μάζ προσέφερε δύο καθίσματα κοντά του και μάζ ρώτησε ποιοι είμαστε και από πού έρχόμαστε.

Ο καθηγής τόν ευχαρίστησε πρῶτα για τί φιλοξενία και τίς περιποιήσεις που είχαμε εκ μέρους των κατοίκων τοῦ «φρουρίου» και έτοιμάστηκε ν' άρχισή τήν ιστορία μας φωνάζοντας όσο μπορούσε πῶ δυνατά για ν' άκουσθῇ από τόν κόσμο που καθόταν γύρω.

Δέν εινε άνάγκη να φωνάζετε τού είπε ό διευθυντής. Αυτό έδώ τό μικρό κοντάκι που βλέπετε άπάνω στο τραπέζι εινε ένα μικρό φωνοτό τό οποίο μεταφέρει τή φωνή μας καθώς συνομιλούμε τώρα παντού, άκόμη και σε κείνους που δέν βρίσκονται στην πλατεία αύτη τή στιγμή.

Όραία! είπε ό καθηγής καθώς μάθαμε άργότερα όλοι

σε χαμηλό τόνο σαν να συνωμύλουσε πειά μόνον με τόν Σολτάν.

Εγώ έντομεταξύ παρατήρησα πως ό καθένas από τούς άκροστές μας κρατούσε στο χέρι του ένα πράγμα σαν τίς κουνουνιέρες που παίζανε άλλοτε τά παιδιά μας και τό έφερνε κοντά σ' αύτί του.

—Λοιπόν, κ. Σολτάν άρχισε να λέη ό καθηγής, ό συνοδός μου κι' εγώ είμαστε ταξιδιώτες που περιπλανώμεθα μέσα στα άγνωστα και έρεβώδη βάθη τοῦ Μέλλοντος!

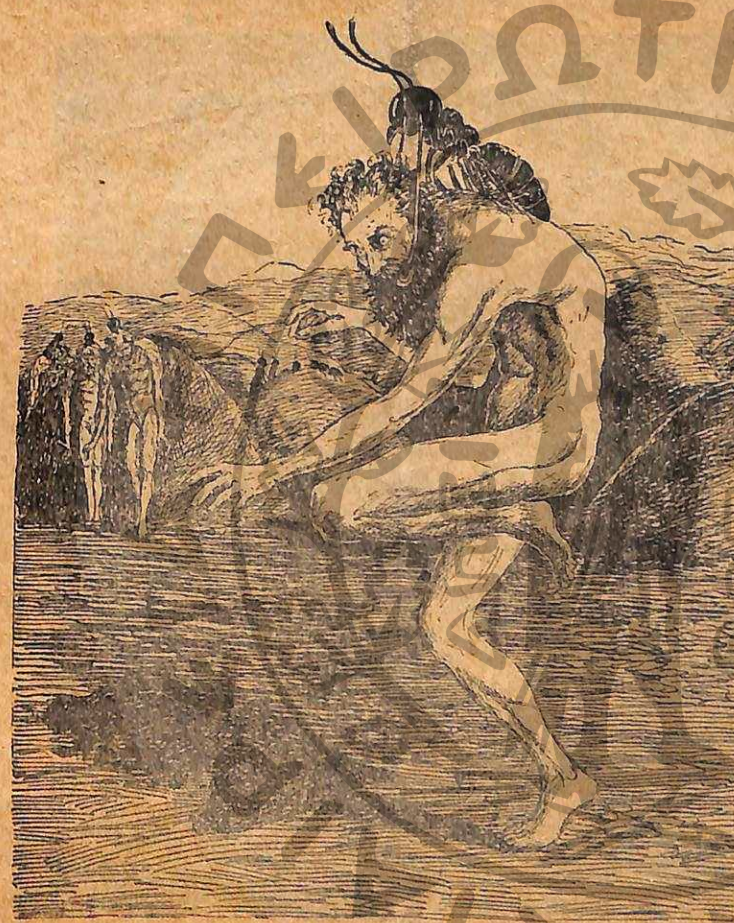
Είστε ταξιδιώτες και ταξιδεύετε στα βάθη τοῦ Μέλλοντος! φώναζε ό Σολτάν ευφρόνως:

—Μάλιστα, επανέλαβε ό καθηγής. Έρχομαστε από τόν είκοστόν αιώνα και για τήν ακρίβεια απ' τό 1926. Αυτό πεί να πῇ πως άφίσαμε πίσω μας τό παρελθόν κατά πέντε ά'νες και 25 έτη, και καθώς βλέπω, έπρόσθεσε με κάποια υπερφάνεια, είμαστε οι πρῶτοι άνθρωποι που έτεγειώσαμε ένα τέτοιο ταξίδι, τοῦ τιμᾶ πράγματι τόν αιώνα από τόν όποιον έρχόμαστε.

Ενας ψίδυρος άκούστηκε μεταξὺ των άκροστών. Ο Σολτάν μάζ κίτταζε και τούς δύο με ένοιαζε και με έκπρηξι άνθρωπου που δέν πιστεύει σ' όσα άκούει.

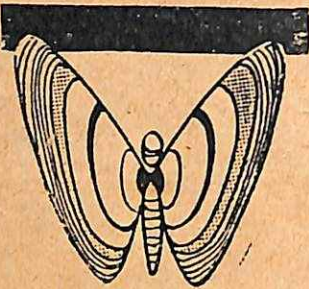
Ο καθηγής έξακολούθησε τήν ιστορία μας και με τήν ευχρησία τής γλώσσας που τόν διακρίνει τούς διηγήθηκε όλα όσα μάζ συνέβησαν ως εκείνη τή στιγμή, όπως τά γνωρίζεις και σύ, άγαπητέ άναγνώστα.

(Ακολουθεί)

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Ο ΜΙΡΑΜΠΩ ΠΡΟΣ ΤΗ ΣΟΦΙΑ

κατέλειπε τον άνδρα της, συμμερίστικε τους κινδύνους που δ' άγαπημένος της αντιμετώπιζε, υπέστη τον διωγμό των ιδικών της, την περιφρόνησή τους, την κατάκρισή τους.

Και σαν να μη έφταναν όλ' αυτά, ήρθε μέρα που αναγκάστηκε να παράδωξη τα όπλα και να δεχτεί να την κλείσουν σ' ένα μοναστήρι.

Στό μοναστήρι αυτό έζησε επί πολλά χρόνια τρέφοντας πάντα την έλπιδα καλλιτέρων ημερών.

Αλλά και η έλπιδα της αυτές διαφεύστησαν, γιατί μία παρεξήγησης την έκανε να χάσει κι' αυτήν ακόμη την άγαπη του Μιραμπώ.

Μη έχοντας τότε καμμία παρηγοριά ή Μαρκησία ντε Μοννιέ αυτοκτόνησε, για να βρή στον θάνατο την γαλήνη που ή ζωή της είχε άρνηθη.

...Αύγουστος 1777

«Οχι, αγαπητή μου φίλη, δεν πιστεύω ποτέ πως σ' άφησε άσυγκίνητη ή σιωπή που μάς χώρισε δυό ολόκληρους μήνες. Ακόμη κι' αν δεν σ' έγνωρίζα όσο σε γνωρίζω, ή χαριτωμένη σου αγνότης πάλι θα μου ένένεε έμπιστοσύνη. Ποιόν θ' άφηναν άνεπηρέαστον τα πικρά σου παράπονα, ή αγωνία σου κι' ή ααδρόμητη τρυφερότης σου; Ός το βάθος της ψυχής μου τό αισθάνομαι πως δεν υπήρξα μόνον έγω δυστυχισμένος, αισθάνομαι πως υπέφερες και συ' όσο κι' έγω. Άγαπημένη μου φίλη, θά ήταν για μέ-

Ο Μιραμπώ

«Άλλοτε από την φυλακή και άλλοτε από την έξορία, έσκόρπιζε στον κόσμο τις φιλελεύθερες αντίληψεις του, κατέκρινε κάθε άπρηχαιώμενο θεσμό και έχαραζε τις κατευθύνσεις για την εξέλιξη της ανθρωπότητας. Η ζωή του ήταν μάχη διαρκής μάχη, στην όποια, άλλοτε νικήτης και άλλοτε νικημένος, δεν έπαυε ποτέ να συνεχιζόταν ένώ άβυσα.

Ανάμεσα όμως στη διαρκή αυτή παραζάλη, μία γυναίκα, σαν προστάτης άγγελος, έφερε ένα τρυφερό αντίσπασμα στην αγωνιώδη ζωή του.

Η μαρκησία ντε Μοννιέ μοιράστηκε μαζί του τη φυλακή και την έξορία, τον έπαρηγόρησε, τον ένεψύχωσε και υπέστη τα πάνδεινα προς χάριν του.

Όταν ακόμη ήταν πολύ νέα, τον πάντρεψαν διά της βίας με τον ήλικιωμένο μαρκήσιο ντε Μοννιέ. Κοντά του έζησε μία ζωή μαρτυρική, ως την ημέρα που συναντήθηκε με τον Μιραμπώ.

Ένα φλογερό αίσθημα γεννήθηκε τότε μεταξύ τους, ένα αίσθημα που μεγάλωσε άνάμεσα από χίλιες περιπέτειες, ένα αίσθημα που γνώρισε στιγμές άβυσσας ετυχίας και άφανταστης δυστυχίας, άλλοτε με την πάντοτε σύντομη και παροδική συμβίωσή τους και άλλοτε με μακρυνούς χωρισμούς.

Η μαρκησία έθυσιασε τα πάντα σ' αυτόν τον έρωτα, έ-

να ή σκληρότερη καταδίκη να μην έπίστευα στον έρωτά σου.

Ποιό άλλο αγαθό θά μου απέμενε σ' αυτόν τον κόσμο, ποιά άλλη παρηγοριά, ποιά άλλη έλπιδα, αν δεν είχα την άγάπη σου; Άν άμφέβαλα, δεν θά ήμουν μόνον άδικος απέναντί σου, αλλά και άχάριστος.

Η ξηγήσεις μου αυτές πιστεύω να είναι ικανές να σε καθησυχάσουν και να σε κάνουν να με συγχωρέσεις για την άνησυχία μου, που δεν προέρχεται παρά μόνον από την κακοτυχία που συνήθως με κατατρέχει, και τον φόβο μήπως με διαβάλουν σε σένα οι πολυλήθεις έχθροί μου. Είσαι τόσο νέα, τόσο δυστυχισμένη, κι' έγω έξ' άλλου τόσο έρωτευμένος και τόσο απαιτητικός! Πως είναι, λοιπόν, δυνατόν να μη βρίσκομαι σε διαρκή άγωνία; Ίδιως όμως άγωνιό όταν μένω χωρίς ειδήσεις σου, όταν δεν έχω σε μέτα ένθαυρνώντας σου λόγια ν' άναπαύωμαι τό ήθικό μου.

Δεν είναι δυνατόν παρά να εξακριβώσεις και συ ή ίδια, πως μονάχα εσύ μπορείς, έδώ και όχτώ μήνες που άλληλογραφούμε, να καθησυχάζεις την καρδιά μου και τη σκέψη μου. Έξω πόσο μ' άγαπάς, αλλά μπορώ να σε βεβαιώσω πως ή άγάπη μου για σένα είναι ακόμη πιο μεγάλη, γιατί ή καλωσύνη που κλείνει στη ψυχή σου είναι άπεριόριστη, και κανείς όσο έγω δεν είναι δυνατόν να το άναγνωρίσει. Έγνώρισα πολλές γυναίκες, τόσες, όσους άνδρες συ δεν είναι δυνατόν να γνώρισης. Κι' έτσι είμαι σε θέση να κρίνω... Η αλήθεια όμως είναι πως κα-

νένας άνδρας περισσότερο από μένα δεν είναι ικανός για τόση αυτοθυσία, για τόση ελκινρία και ευθύτητα. Ίδιως όμως κανένας άνδρας δεν είναι ικανός για έναν έρωτα τόσο άποκλειστικό όπως είναι ο ίδιος μου. Η συνήθεια να γελούν τις γυναίκες τους άφαιρεί την ικανότητα να μείνουν έσως, σε μία άτ' αυτές, πιστοί. Σ' έμένα όμως συνέβη τό αντίθετο. Η συνήθεια αυτή ακριβώς με έκανε να νοσταλγώ μία φίλη, σαν κι' εσένα, μία φίλη που δεν τόλπιζα ποτέ να την βρω, και ή αξία της άγάπης σου είναι άνάλογη με τό μέγεθος της προσδοκίας μου. Υπάρχουν όμως τόσοι άνδρες περισσότερον ικανοί από μένα να φανούν ευγενείς, άφ' ότου ή κακοτυχία με κατατρέχει! Και ο θεός ξέρει πόσο ο τρόπος σου τό σκέπτεσθαι, κι' ο χωροχρήσας σου υπήρξαν ικανοί να με έλκύσουν. Δεν θά ήμουν εύχαριστημένος με μία γυναίκα που θά ήταν στερημένη πνεύματος. Μ' άρέσει να σιζήτω με την γυναίκα που άγαπώ. Έξ' άλλου μία γυναίκα υπερβολικά πνευματώδης θά με έκούραζε. Κατά την γνώμη μου, ή προσποίησης στη γυναίκα είναι, κι' τα καλλυντικά στην όμορφιά, όχι μόνον άχρηστα αλλά και έπιβλαβή. Μου χρειάζονται να είρω ακριβώς ένα πνεύμα σχεδόν πρωτόγονο, αλλά συγχρόνως γεμάτο λεπτότητα, σταθερότητα και κέφι.

Η κοινωνική συνθήκη με άφήνουν τόσο άδιάφορο, σκέπτομαι τόσο διαφορετικά από τους άλλους ανθρώπους, ώστε μια τιποτένια γυναίκα με τις συνθησισμένες κρότητες, που επιβάλλουν οι κοινωνικές συνθήκες, δεν θά μου ταίριαζε ποτέ. Σε βρήκα δυνατή, δραστήρια, αποφασιστική.

Κι' αυτό δεν είναι όλο. Έχω ένα χαρακτήρα πολυσύνθετο, είμαι τρομερά ευαίσθητος, και συγχρόνως έρεθίζομαι με τό πάρα μικρό. Έπρεπε να συναντήσω μία γυναίκα γλυκομίλητη και μεγαλόψυχη, δεν έλπιζα όμως ποτέ πως μ' αυτά τα προτερήματα θά μπορούσαν να συνδυασθούν κι' άλλα χαρίσματα πολυάριθμα! Και όμως αυτά ό-λου τα βρήκα σε σένα, άγαπημένη μου. Μπορείς να άναλοισθής λοιπόν τό τι είσαι για μένα. Το οικοδόμημα της ετυχίας μου στηρίζεται σε σένα τα θεμέλιά του. Μη σου φαίνεται λοιπόν παράξενο αν κάποτε τρέμω με την σκέψη πως κάποιος κίνδυνος μοζοποιεί να τό άπειλήσει, μη σου φαίνεται παράξενο αν σε θεωρώ σαν ένα θησαυρό άνεκτίμητο, πολύ περισσότερο άπ' ό,τι έγω μπορώ να είμαι για σένα.

Όταν σε γνώρισα ήμουν κιόλας ένας φτωχός άνθρωπος, ενώ ήδη χαλασμένο τό δρόμο που ήθελα ν' ακολουθήσω, εσύ τώος ούτε καν να είχες σκεφθεί αν έπρεπε να διαλέξεις κάτι όρισμένο.

Τίποτε δεν έμπόδιζε να συναντήσης μία ετυχία έντελώς διαφορετι-

κή απ' ό,τι ή δική σου. Είχα θέλα ν' ακολουθήσω, εσύ τώος ούτε καν να είχες σκεφθεί αν έπρεπε να διαλέξεις κάτι όρισμένο.

Τίποτε δεν έμπόδιζε να συναντήσης μία ετυχία έντελώς διαφορετι-

ΠΑΡΑΝΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΒΕΡΑΝ

ΚΕΙΝΟ τό βράδυ, ο Ιατροδικαστής Μωρίς Ρουέν, δεν είχε κέφι. «Υστερ' από την πολυώρα εξέτασι των δυό τραγικών θυμάτων του δρόμου, είχε πετάξει στο μεταλλικό τραπέζι τα εργαλεία του, έβγαλε τα γάντια του και τη μάσκα που σκέπαζε τό πρόσωπό του και βγήκε από τό χειρουργείο, βέβαιος ότι είχε κάνει τό καθήκον του. Οι νοσοκόμοι μάζεψαν τα δυό κομματιασμένα πτώματα, τα πέταξαν σ' ένα τουοβάλι και τα παρέδωσαν στον υπάλληλο του νεκροτομείου, που θά τα πήγαινε να τα ρίξει σ' ένα λάκκο του νεκροταφείου.

—Πρόσπε, του έπλαν ειρωνικά, μην τους άνακατέψεις. Είναι ένας άνδρας και μία γυναίκα.

Ο νεκροθάφτης έφίξε ένα βλέμμα στο τουοβάλι, μόρφωσε μ'ήδεια και μουρμούρισε:

—Βρωμάνε... Τί περιμένετε λοιπόν και δεν μου τους δίνετε να τους θάψω;

—Υπόγραψε ότι τους παρέλαβες είπαν οι νοσοκόμοι.

—Μη φοβάστε και δεν πρόκειται

κι' άπ' εκείνη που βρήκες στην άγκαλιά μου. Σε μένα όμως, άγαπημένη μου, ήσουν ή άπαραίτητη γυναίκα, αυτή που μόνη μπορούσε να έξασφαλίζει την ετυχία μου.

Γυρίζω αυτή τη στιγμή από τον περλιτό μου, περπάτησα πολύ σήμερα, μ' όλο που ή ζέστη ήταν άρεστή αισθητή. Πως την φοβόμην τη ζέστη για σένα, ξέρω πως δύσκολα την άντέχεις.

Γράφω, διαρκώς γράφω, κι' έν τούτοις κατορθώνω να άφιερώσω και τέσσερες τουλάχιστον ώρες την ημέρα στην άλληλογραφία μας. Η όρασίς μου έχει άρετά έπηρεασμένη αλλά έν έπρόκειτο να χάσω και τό φως που γράφοντάς σου, πάλι δεν θά έδίστασα να τό κάμω.

Και τώρα σ' άφήνω, πολυαγαπημένη μου, μοναδική μου φίλη, άξιολάτρευτη γυναίκα μου, Σοφία —Γαριέλλα μου. Πες μου, πως δεν θά μάθης ποτέ να μορής να ζής χωρίς έμένα. Ο χρόνος δεν πρέκει, Σοφία μου, να έλαττώση την άγάπη μας, γιατί μόνον αυτός μπορεί να πιστοποιήσει την πραγματικότητα και την διάρκεια του έρωτος. Στά βάθος άλλωστε το ύβρο του χρόνου, που άλλοτε φεύγει με τέτοια ταχύτητα και άλλοτε άργονυλά άπελπιστικά, όπως τώρα, κλείνονται όλες μας ή έλπίδες. Τι θά ήταν λοιπόν ή ζωή, αν στεργώντας μας καθημερινώς από τις περασμένες ετυχίες μας δεν τηρούσε καμμία από τις υποσχέσεις που μάς δίνει για τό μέλλον; Άγαπημένη μου φίλη! άς δίνω θάρρος ό έγας στον άλλον. Άς τονώνουμε έν συμφώνον τον έρωτά μας. Άς μη λησμονούμε πως για μάς τιμή και ετυχία είναι συνώνυμα. Άς άποβλέπουμε πάντοτε σ' αυτό τό σκοπό, που μόνος είναι ικανός να μάς δώσει την δύναμη της άναμονής.

ΜΙΡΑΜΠΩ

νά φύγουν! τους άπάντησε ο υπάλληλος σαρκαστικά.

Έπειτα σάλιωσε τό ρολόβι του, έκανε μία μουντζούρα στο πρόσιο βιβλίο του νοσοκομείου και σκούπισε με την άνάποδη του χειριού του τη μύτη του.

—Όρα καλή! τους είπε κατόπιν. Και φρότισε σ' ένα χειρομάτι τό τραγικό σακί για να τό μεταφέρη ως τό λάκκο που θά τό έθαψε.

Η νύχτα είχε άρχισι να γέρνει πάνω στα μελαγχολικά κυρσίσι και στα λευκά μέρμερα της πολιτείας των νεκρών. Τα πρώτα φώτα άνοψαν κιόλας στο βάθος πέρα από τη γέφυρα του Σηκουάνα. Σαφινά ένας σκύλος στάθηκε στη μέση του δρομάκου, μπροστά στο νεκροθάφτη κι' άρχισε να ούρλιαζε πένθιμα. Τα γυρίσματα του άνέβαιναν, σερρόνιουσιν πέρα μοζορά στο μελαγχολικό πολιτεία κι' ύστερα έπαιναν για ν' άρχίσουν πάλι πτώματα.

—Ηουχία! φώναξε ο νεκροθάφτης κι' έφίξε προς τό μέρος του σκύλου μία μεγάλη πέτρα.

Ακούστηκε ένα άγριο ούρλιασμα πόνον και τό σκυλί χάθηκε μέσα στη νύχτα. Ο νεκροθάφτης άναναρίχιασε:

—Χίλιοι σατανάδες! ψιθύρισε κυττάζοντας γύρω του ή άνησυχία. Αυτό τό σκυλί μου χάλασε τό κέφι μου. Τι είχε πάθη τό καταραμένο και ούρλιαζε άπαίσια;

Ο Γιάν, ο νεκροθάφτης, κυττάζε τό άστρο για να πάρη θάρρος. Ναι, έτσι ξαφνικά, τον είχε κυριεύσει ένας δυνατός φόβος που τό ά-έκοβε τά γόνατα. Δεν τόλμοισε να ρίξει ούτε ένα βλέμμα σ' άνοιγμα του ματομένου σακίου από τό ό-ποιο φαινόταν ένα γυναικό πώδι κι' ένα κεφάλι. Κι' όμως δεν ήταν ή πρώτη φορά που τό παρέδιναν νύχτα τέτοια σακία. Κάθε βράδυ σχεδόν, ύστερ' από τό μαθήμα της άνατομίας, ένα σφοδρό δυστυχισμένο ήρωες του άστυνομικού δελτίου, έκαναν αυτό τον δρόμο προς την αιώνια άνάτασι. Άλλ' άπόψε ο φτωχός Γιάν καταλάβαινε ότι δεν ήταν σιά καλά του. Είχε άρχισι ξαφνικά να τον βασανίζει ένα κακό προαίσθημα...

Ο νεκροθάφτης ένοιωσε να στεγνώνη ο λαιμός του από την άγωνία. Για να διασκεδάση τους φόβους του, άρχισε να τραγουδά. Μά ή φωνή του έβγαίνει παράφρων σαν πνιγμένη, και μέσα σ' αυτή την μοναξιά της πένθιμης πολιτείας του προκαλούσε ένα κρύο ρίγος.

Ο Γιάν κατάλαβε τότε ότι ήταν χαμένος. Ο Διάβολος φαίνεται του είχε στήσει μίαν άσχημη παγίδα. Για να γλυτώσει άπ' αυτό τον έπιβλαβή άρχισε να τρέχει στά στενά δρομάκια του νεκροταφείου σέρνοντας τό πένθιμο σακί. Τέλος έφτασε μπροστά στον άνοιγμένο λάκκο. Ο Γιάν έβγαλε έναν

στεναγμό άνακουφίσας κι' έσκυψε για ν' άδειάση τό σακί. Μά εκείνη τη στιγμή δυό σκιές γλύστρησαν στο πλάι του, στήριξαν τα περιστροφά τους στο κεφάλι του και του φώναξαν:

—Ψηλά τά χέρια! Ο Γιάν μορμύρισε στη θέση του. Κατάλαβε ότι οι άγνωστοι δεν άστεινόντουσαν. Θά μπορούσαν να του τινάξουν τά μυαλά στον άέρα.

—Τι θέτε; Τραύλισε ο Γιάν. —Τό σακί! Τού φώναξαν ύπόψωφ. Πρέπει να μάς δώσης τό σακί. Θά μάς τό βγάλεις από τό νεκροταφείο και θά μάς τό μεταφέρεις λίγα μέτρα πιο πέρα. Έπειτα τ' άλλα είναι δική μας δουλειά.

—Δέν μπας, φώναξε με μία τελευταία προσπάθεια ο Γιάν. Θά χάσω τη θέση μου και θά πάω φυλακή!

Ένοιωσε τότε τους δύο άγνώστους να τον άρπάζουν από τον ώμο και να τον τραβούν με τόση δύναμη που άρχισε να γυρίσει τό μυαλό του.

—Έλεος! Φώναξε έκτεντικά. Θά κάνω ό,τι θελήσετε. Μά σταματήστε να με βασανίζετε.

Έκείνοι τον έσπρωξαν μπροστά με μία δυνατή κλωτσιά. Ο Γιάν τρεκλίζοντας συνεχίσσε τό δρόμο του χωρίς καμμία σκέψη στο μυαλό του. Είχε μεταβληθεί σ' αυτόματο.

Προχώρησαν πάνω από μισή ώρα μέσα στη νύχτα. Τώρα ή πόλις

των νεκρών είχε μείνει πολύ πίσω και τό μέρος είχε άρχισι να έρημυνεται από τό στίγμα. Ο Γιάν άγκομαρούσε από την κόπωση κι' ένοιωσε τό πηχτό αίμα των κομματιασμένων ανθρώπων να μουςαίνει την πλάτη του. Για να μη τρελαθή από τό φόβο του προσευχόταν άδιάκοτα:

—Κύριε, Κύριε, συγχώρησε με τό άμαρταλό!...

Οι άγνωστοι τον ακολουθούσαν άδούρβα, σαν φαντάσματα. Μάτατα ο Γιάν προσπάθησε δυό τρεις φορές να δη τό πρόσωπό τους. Ήταν σκεπασμένο μ' ένα μαζο πανί, μία κουκούλα. Δεν υπήρχε άμφιβολία ότι ήταν δυό κακοποιοί. Ίσως έ-κείνοι που είχαν κάνει τό άποτρόπαιο έγκλημα. Βάδισαν άκόμη λίγη ώρα. Και ξαφνικά έκαναν νόημα στο Γιάν να στανατήση. Είχαν φτάσει μπροστά σ' ένα έρεισμένο σπίτι.

—Μπορείς να πηγαίνης, του έ-λωσαν. Μά πρόσπε! Άν τόλη-σής να φπαρήσης, ξέρουμε να σου κλείσουμε τό στόμα!

Κι' έκαναν μία χαρακτηριστική χειρονομία, ότι θά του έκοβαν τό λαρόνι. Ο Γιάν στάθηκε σαν άποληθμένος. Έπειτα άρχισε να τρέχει μ' όλη τη δύναμη των ποδιών του σαν να τον κυνηγούσαν.

Είχε κάνει φτερά από τον τρόμο του. Έφτασε στο νεκροταφείο χωρίς να τό καταλάβη, μπήκε σ' αυτό κι' έπεσε άναίσθητος καταγής. Πάνω στον ούρανό τ' άστρο έΐταν χαθή μέσα σ' ένα σύννεφο. Ήταν μία πένθιμη νύχτα. Μία νύχτα του έγκλήματος!

Ο Γιάν έμεινε άναίσθητος άρκετήν ώρα. Όταν συνήλθε, είδε ότι βρισκόταν πάλι κοντά στο μοιραίο λάκκο. Τότε τον κυριέψε ένας μεγάλος φόβος. Κατάλαβε ότι ήταν χαμένος! Άν τ' άγχιανε αύριο ο ιατροδικαστής να ζητούσε πάλι να γάνη μία δεύτερη νεκροψία στα πτώματα, τότε θ' άναγκαζόταν να όμολογήση τη νυχτερινή του περιπέτεια και θά κινδύνευε να χάσει τη ζωή του. Οι άγνωστοι δεν θ' άργούσαν να τον έπισκεφθούν!

Στην άπελπισία του σκέφθηκε τότε να καταφύγη σ' ένα τέχνασμα. Άν έπαιρνε δυό άλλους πεθαμμένους και τους έθαβε σ' εκείνο τό λάκκο, κανείς δεν θά καταλάβαινε τίποτε. Κι' αυτή ή σκέψη του φάνηκε τόσο καλή, ώστε άποφάσισε να την πραγματοποιήσει. Χωρίς να διστάση έψαξε άνάμεσα στα μνήματα, βρήκε τον νεοκαμμένο τάφο μιας γυναίκας, τόν άνοιξε, πήρε τό πτώμα της και κατανικώντας την άηδία του, τό κομματίασε με την αξίνα του και τό έφίξε μέσα στο λάκκο. Έπειτα πήρε και τό πτώμα ενός άνδρος και τό διαμέλισε με τον ίδιο τρόπο.

Ο φτωχός Γιάν καταλάβαινε ότι δεν θά μπορούσε ν' άνθέξη ως τό τέλος σ' αυτό τό μαρτύριο. Τό αίμα άνέβαινε στο κεφάλι του και του θόλωνε τά μάτια. Λίγο άκόμη και θά τρελλανόταν. Με μία τελευταία προσπάθεια σκέπασε τά πτώματα με τό χώμα, έκλεισε καλά τό λάκκο κι' έκανε ν' απομακρυνθή. Μά την ίδια στιγμή ή νύχτα έγινε πιο βαθιά μπροστά στα μάτια του, ένοιωσε τό κορμί του να παγώνη και κυλίστηκε κατά γής. Είχε πάθη συγκοπή της καρδιάς του.

Την άλλη μέρα τόν βρήκαν νεκρό οι συνάδελφοι του.

—Τό φουκάρι τόν Γιάν, είπαν με ειρωνεία, έδρασε από τό κρασί. Θά είχε φαίνεται παραπλήι τά «σπονδία του».

Μόνο δυό νεκροθάφτες φαινό-ντουσαν σκεπτικοί. Ήταν τά δυό φαντάσματα που είχαν παίξει αυτή την κομωδία στον φτωχό Γιάν για να διασκεδάσουν. Μά τ' άστείο τους είχε ένα πολύ θλιβερό τέλος και τό περιεργό ήταν ότι είχε γίνει άφορητή να κομματιάσει ο Γιάν δυό πεθαμμένους.

ΠΩΛ ΒΕΡΑΝ

—Μά έτσι ήταν γραφτό να πάν αυτοί ο μεθυστάκιας, συμπλήρωσε κι' ή γυναίκα του παπα του νεκροταφείου.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολύτως ήκανοποιητικές τιμές, παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσης, καθώς και όλόκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Λέκκα 7, Άθήνας.

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Στο διάστημα όλων αυτών των ετών, σπανιότατα σκεφτόμουν το σύζυγό μου... Όσakis δέ η ανάνηψή του έρχόταν στο μυαλό μου, έσπευδα να τη διώξω... Ήταν μια τύψη συνειδήσεως για μένα... Μά αότου αγαπούσα τον Φρενιέρ, τον σκεφτόμουν συχνότερα... Θυμώμουν με λύπη την ψυχρότητα και την αδιαφορία μου απέναντί του, την προδοσία μου και συγχρόνως την αγάπη και την καλωσύνη του προς έμένα, την όποια τόσο άσχημα τοú πλήρωσα...

Αναλυόμουν τότε σε δάκρυα μετανοίας και αναρωτιόμουν μ' αγωνία τί να έγραφε τάχα στην μυστηριώδη εκείνη επιστολή, την όποια ο συμβολαιογράφος του έπρεπε να μου παραδώσει δεκαπέντε χρόνια μετά το θάνατό του.

Πολλές φορές η τύψη μου γινόταν τόσο βασανιστική, ώστε πάθαινα παραισθήσεις. Νόμιζα πως έβλεπα έφιστες και ξεφώνιζα από την αγωνία μου. Όσο περισσότερο ένοιωθα τη δυστυχία μου, τόσο γινόμουν πιο άγαθη, πιο καλόκαρδη.

Με όλη τη σκέψι μου πειά, είχα άφοσιωθεί στον κ. Φρενιέρ. Αυτός, μόνον αυτός, ήταν η μόνη μου παρηγοριά, η μόνη κρυφή χαρά της ζωής μου.

Εντωμεταξύ, εξακολουθούσα να κάνω ένα σωρό έλεημοσύνες και αγαθοεργίες. Ήταν το μόνο πράγμα, που ύστερα από τη σκέψι του κ. Φρενιέρ, έφερνε επίσης μεγάλη ανακούφιση στην πληγωμένη καρδιά μου. Γιατί και η αγαθοεργία, η παροχή βοήθειας σ' ανθρώπους που υποφέρουν, τί άλλο είναι, από μιά αγάπη που πλημμυρίζει την ψυχή μας...

Πολλές φορές, στη νέα μου αυτή ζωή, ρωτούσα τον έαυτό μου και απορούσα, πως έπι τόσα χρόνια, που τ' άπερσα διασκεδάζοντας έδω κι' εκεί, δεν είχα σκεφθί ποτέ τίποτα άπ' όλα αυτά τα μεγάλα αίσθηματά της αγάπης! Πώς κατώρθωνα τότε να ζω ευτυχισμένη και να μην αισθάνωμιν την άληθινή, την πραγματική, τη μόνη αυτή ευτυχία, που ανάβλυζε σήμερα από την ψυχή μου και που η πηγή της ήταν η αγάπη, μόνον η αγάπη και τίποτε άλλο!

Και όταν συλλογίζόμουν πως όλες αυτές τις μεγάλες χαρές, όλα εκείνα τα μυστικά

της σημερινής μου ευτυχίας τά χρεωστούσα έξ' ολοκλήρου μόνο στον κ. Φρενιέρ, τότε ένοιωθα μιά ύπερηφάνεια, γιατί έγνώρισα αυτόν τον άνθρωπο! Πόσο χαϊρόμουνα που ζούσα κι' εγώ κάτω άπ' τον ίδιο ούρανό που ζούσε κι' αυτός!

Από την ήμερα που είχα αλλάξει ζωή, και είχα κόψει κάθε συνήθεια του παρελθόντος μου και ιδίως όλες εκείνες τις μάταιες και άνόητες κοσμικές διασκεδάσεις, έβλεπα πως μόνο στη μόνωσι εύρισκα πραγματική χαρά. Σε όλο δέ αυτό το διάστημα, έτσι μόνη καθώς ζούσα, το είχα ρίξει στη μελέτη. Ποτέ άλλοτε το πνεύμα μου δεν είχε τέτοια άνάγκη να βυθίζεται και να ξεχνιέται με το διάβασμα όσο την ήποχή εκείνη.

Είχα διαβάσει πλήθος βιβλία, ιδίως φιλοσοφικά και έπιστημονικά, που άλλοτε, στα παλιά εκείνα χρόνια της έλαφρής και έπιπόλαιης ζωής μου, και μόνο ο τίτλος τους θα μπορούσε να με κάνουν να τ' άηδιάσω και να τ' πετάξω άπ' τα χέρια μου.

Ενώ τώρα; "Ω! πόσες χαρές, πόσους καινούργιους δρόμους έβλεπα ν' άνοίγονται μπροστά μου, έτσι καθώς περνούσα τις σελίδες τους, και

βυθίζα τη φαντασία μου στα ύψηλά, στα ύπεροχα, στα αιώνια εκείνα νοήματά τους!...

Κ'

Με τη ζωή αυτή, πέρασε ένας ολόκληρος χρόνος, ένας χρόνος γεμάτος από όνειροπολήματα, από ένα σωρό άπατηλά όνειρα, που έπλαθα με τη φαντασία μου.

Όι πόσες ήμερες είχαν περάσει γεμάτες από πόθους και έπιθυμίες, που τίποτε δεν θα μπορούσε να τις ικανοποιήσει, πόσες νύχτες είχα μείνει άγρυπνη με τη σκέψι μου διαρκώς σε κείνον που ένοιωθα πειά πως άποτελούσε ένα κομμάτι της ψυχής μου...

Είχα πειά αλλάξει τελείως, τό έβλεπα, το αισθανόμουνα κάθε στιγμή.

Ο χαρακτήρας μου είχε τόσο μεταβληθί, που κι' εγώ η ίδια παραξενεύόμουνα κι' έβλεπα πως όλες οι πράξεις μου στο παρελθόν, δεν ήταν δυνατόν να είχαν γίνει από μένα, αλλά από έναν άλλον άνθρωπο εντελώς διαφορετικό από τον έαυτό μου. Αισθανόμουν πως δεν ύπρχε πειά μέσα μου ούτε ίχνος από τον φοβερό εκείνο γυναικείο εγωισμό και την μεγάλη φιλαρέσκεια, που άλλοτε άποτελούσαν τα κυριώτερα γνω-

ρίσματα του χαρακτήρος μου! Μπορώ να πω μάλιστα πως σε μερικά ζητήματα είχα τόσο αλλάξει, ώστε νόμιζα πως δεν ήμουνα εντελώς γυναίκα, αλλά άνδρικό χαρακτήρα.

Μιά άλλη δύναμι, καινούργια άρρενωπή και παράδοξη, είχε έπιβληθί σε όλες τις άλλες δυνάμεις της ψυχής μου.

Ήταν μιά δύναμι, που μου είχε εξαλείψει κάθε πρόληψι, κάθε γυναικεία αδυναμία και πού μ' έκανε να αισθάνωμιν τον έαυτό μου, σαν ένα ήρωα, άξιο και ικανό να πολεμήσιν και να νικήσιν στον άγώνα της ζωής.

Η αλλαγή βέβαια αυτή στον χαρακτήρα μου, δεν γινότανε χωρίς καμμία πάλι με τον έαυτό μου.

Όχι! Το όμολογώ! Γιατί άλλωστε να τό κρύψω;

Ναι, να! έπάλαψα, τό ξέρω. Αγωνίστηκα πολύ, ως που να νικήσω!

Ένα πρωί, θυμάμαι, έτσι καθώς χτενιζόμουνα μπροστά στον καθρέπτη, μου φάνηκε πως ή έκφρασι του προσώπου μου είχε αλλοιωθί, πως το βλέμμα μου δεν είχε πειά την πρώτη ζωηρότητα, την παλιά του εκείνη γλύκα που γοήτευε. Ναί, ναί, τό θυμάμαι καλά. Έβλεπα μπροστά μου μιά άλλη γυναίκα, μιά κυρία ήλικιωμένη, που ήταν άδύνατο πειά να έμπνεύσει τό αίσθημα του έρωτος, ν' αγαπηθί, να χοιτεύσι...

Θέέ μου! Πόσο πάλαψα εκείνη τη στιγμή με τον έαυτό μου, πόσες προσπάθειες κατέβαλα για να μπορέσω να νικήσω, με τό λογικό μου τό φρικτό αυτό πλήγωμα της καρδιάς μου.

Και—ας είναι εύλογος ό Θεός!—τό κατώρθωσα, και μάλιστα θριαμβευτικά.

Υπέταξα τη φωνή της καρδιάς μου στην άλλη εκείνη, την πιο μεγάλη, την πιο δυνατή και αιώνια, στη φωνή του λογικού!...

Μιά φωνή που βγήκε κυρίως από μέσα μου, μ' έκανε να δειχτώ ύπερήφανα και άτάραχα, όλη εκείνη την μεγάλη, την άδυσώπητη πραγματικότητα. Κι' η φωνή αυτή μου έλεγε: "Όλες η άνόητες έλπίδες του έρωτος, δεν ύπάρχουν πειά για σένα! Πρέπει να σβώσουν, γιατί μόνον έτσι θα σωθής. Έρωτες και αγάπες τώρα για σένα είναι μόνον η φιλία και τό καθήκον".

Δυναμωμένη πειά, με την ή-

θική ύγεια που την είχα ξαναβρί, άποφάσισα να πραγματοποιήσω άμέσως ένα παληό σχέδιο, που είχα από καιρό μελετήσει.

Έπηρεα, λοιπόν, χαρτί κι' έγραψα στον κ. Φρενιέρ ένα γράμμα, κατεπιέγον, στο όποιο του ζητούσα να έλθι να με συναντήσιν την ίδια ήμερα, στο σπίτι μου.

Πραγματικά, τό άπόγευμα της ίδιας ήμέρας, καθώς περιμένα εκεί με αγωνία, άνοιξε η πόρτα της κρεβατοκάμαράς μου και παρουσιάστηκε μπροστά μου ο κ. Φρενιέρ, ό όποιος για πρώτη φορά έμπαινε στο δωμάτιό μου.

Τόν δέχτηκα με μεγάλη ταραχή, που με δυσκόλια κατώρθωσα να την συγκρατήσω, για ν' μην έκτεθώ μπροστά του.

Εκείνος, άνήσυχος για τό βιαστικό γράμμα που είχε λάβει, εκάθισε σε μιά καρέκλα άπέναντί μου και μου είπε:

— Τί σάς συμβαίνει, κυρία μου; Έλπίζω πως δεν θα πρόκειται για τίποτε τό δυσάρεστο.

— Όχι! Όχι! το άποκρίθηκα, με φωνή που πνιγότανε από τους χτύπους της καρδιάς μου. Ήσυχάσατε, κύριε Φρενιέρ. Δεν μου συμβαίνει κανένα κακό. Σας παρακαλώ μόνο να με άκούσετε προσεκτικά και να με συγχωρήσετε που σάς κάλεσα έδω. Ήθελα να σάς μιλήσω προφορικά, γιατί εκείνα που θα σάς πω, νομίζω πως δεν γράφονται.

Σας παρακαλώ μόνο να με άκούσετε, γιατί θα σάς μιλήσω για κάτι σοβαρό, και θα σάς άπασχολήσω αρκετή ώρα.

— Όρίστε, κυρία μου. Σας άκούω άποκριθίκε εκείνος ξηρά.

— Ίσως να σάς φανί περήγνι και άνεξήγητη η είλικρίνεια μου. Μά δέ ρττω έγώ μιά άλλη δύναμι μέσα μου με σπρώχνει να σάς μιλήσω έτσι.

Από τό βράδυ που σάς πρωτοείδα, ένοιωσα για σάς ένα αίσθημα αγάπης, τόσο τρυφερό και βαθύ, που, σάς βεβαίω, για πρώτη φορά δοκίμαζα στη ζωή μου.

Σιγά-σιγά, όσο σάς γνώριζα, τόσο δυνάμωνε μέσα μου τό αίσθημα αυτό, και με την έκτίμησι που μου έμπνεύσατε άργότερα, χωρίς να τό θέλω, όλο μου τό νοή, τό σκέψι μου και την ψυχή μου την αφιέρωσα πειά σε σάς.

Ναί! Ναί! Τό ξέρω! Τό βλέπω πως σάς προξενούν κατάπληξι τα λόγια μου αυτά!... Κ' έχετε δίκιο, μά μη με διακόψετε... Αργότερα θα έξηγηθώ καλύτερα και θα με δικαιώσετε άσφαλώς".

Είχα ξαναυρή όλη μου την ψυχραιμία και μιλούσα στον κ. Φρενιέρ άτάραχα και ύπερήφανα:

— Η αγάπη μου αυτή, για την όποια είχα άρχισι να γίνωμιν ύπερήφανη μόνη μου, χωρίς να ξέρω άν έπιδοκίμαζεται, εξακολούθησε όλο τό διάστημα που γνωρίζομαστε, και εξακολουθεί ακόμα και σήμερα, έτσι μεγάλη, δυνατή, φλογερή, τρυφερή...

Τώρα όμως, τον τελευταίο αυτό καιρό, βασανίζοντας πολύ τη σκέψι μου, και ψυχολο-

γώντας τον έαυτό μου, είδα πως η αγάπη αυτή που νοιώθει για σάς η καρδιά μου, δεν είναι τίποτε άλλο από τό αίσθημα της στοργής μιάς μητέρας, μιάς χήρας γυναίκας, πολύ δυστυχισμένης, η όποια δεν εύτύχησε σ' αυτόν τον κόσμο ν' άποκτήσιν παιδιά και ν' άφοσιωθί στην αγάπη τους, στην άνατροφή τους!... Είθε και σεις όρφανός, τό ξέρω... Είμαι κι' εγώ μιά χήρα, μόνη στον κόσμο, χωρίς κανένα δεσμό... Έλάτε λοιπόν, κ. Φρενιέρ! Συγχωρήστε με γι' αυτό που θα σάς προτείνω και... δεχθήτε, σάς παρακαλώ, να γίνετε παιδί μου, να σάς αφήσω όλη μου την περιουσία...

Δεχθήτε να γίνετε υιός μου, να ζήσω κι' εγώ μαζί σας σαν μητέρα σας, να μπορώ να σάς προσφέρω, μέχρι του θανάτου μου, όλη την άφοσίωσι της βασανισμένης ζωής μου... Δεχθήτε το αυτό σάς ίκετεύω...

ρίς να σκεφθώ πρώτα μόνοςμου.

Θά μου επιτρέψετε λοιπόν να φύγω, και έχετε τό λόγο μου, ότι σε λίγες ήμερες θα έχω την τιμή να σάς φέρω, έγώ ο ίδιος, ή να σάς στείλω έγγραφώς, την άπάντησί μου, στην τόσο εύγενικά πρότασί σας.

Και τελειώνοντας τις τελευταίες αυτές φράσεις, σηκώθηκε έτοιμος να με αφήσιν και να φύγιν.

Εκείνη τη στιγμή αισθάνθηκα κάτι να μου σφίγγη την καρδιά και να μου ζαλίξιν τό κεφάλι. Μου φάνηκε πως χανόμουνα, πως τίποτα πειά δεν μου έμενε στη ζωή...

Ετσι άθελα, πέρασε άπ' το νοή μου η σκέψι να πείσω άμέσως στην άγκαλιά του, να τον σφίξω με τα χέρια μου, να τον φιλήσω θερμά στα χείλη, και με δάκρυα, με ίκασες, με χάδια, να τον κρατήσω κοντά μου, να μην τον αφήσω να φύ-

μου.

Φυσικά εκείνος δεν μπορούσε να με καταλάβη όπως ήθελα έγώ.

Ούτε τις έπιθυμίες μου, ούτε τα βασάνά μου, ούτε τους καύμους της καρδιάς μου μπορούσε να έξηγήσιν και να δικαιολογήσιν.

Γι' αυτό, θέλοντας να δώσιν κάποια σύντομη διεξόδο στη δύσκολη θέσι που βρισκότανε, μου είπε σοβαρά:

— Βλέπετε, κυρία μου, πόσο η συνάντησις αυτή έγινε αίτια να υποφέρετε και να ταραχθήτε... Και σεις κι' εγώ έχουμε άνάγκη από συγκέντρωσι, από σκέψι, από ψυχραιμία...

Γι' αυτό, έκείνο που σάς προτείνω έγώ, είναι άσφαλώς η μόνη λύσις...

Πρέπει να φύγω, να σάς αφήσω μόνη, να συγκεντρωθήτε να ήσυχάσετε, και να μπορέσω κι' εγώ, μελετώντας τό ζήτημα, να καταλήξω σε μιά άπόφασις...

Πάντως, σάς παρακαλώ να τό πιστέψετε, θα σάς είμαι σ' όλη μου τη ζωή ευγνώμων, όπως και άν έλθουν τα πράγματα, όποια άπόφασι και άν πάρω...

Και παίρνοντάς μου τό χέρι, τό έφερε στην χείλη του με σεβασμό και ρίχνοντάς μου μιά τελευταία ματιά, σαν να θέλε άκούα να μ' ευχαριστήσιν, άνοιξε την πόρτα και έφυγε, χωρίς να μπορέσω να τον σταματήσω.

Επέρασαν τρεις ήμερες και τρεις νύχτες φριχτής αγωνίας. Ούτε μια στιγμή δεν έφυγε άπ' το νοή μου η σκέψι του.

Τί έμελλε ν' άπογίνη; Τί άπόφασι θα έπαιρνε! Θα δεχότανε ή θ' άπέριπτε την πρότασί μου;

Ένα προαίσθημα κακό βάρινε την ψυχή μου. Κάτι μου έλεγε μέσα μου πως δεν έπρεπε να έχω μεγάλες έλπίδες για την έπιτυχία της προτάσεώς μου.

Κάθε λίγο από τα μάτια μου έτρεχαν πικρά δάκρυα και όσο περνούσαν, ή άρρες ένα αίσθημα άπογοητεύσεως μου έσφιγγε την καρδιά.

Είχα χάσει εντελώς την ψυχραιμία μου και είχα γίνει πάλι νευρική σαν και πρώτα.

Στόν έλάχιστο θόρυβο που άκούγα στο σπίτι, πεταγόμουνα και πρόσεχα μήπως ήταν η πόρτα που άνοιγε, μήπως έρχότανε καμμία είδησι από κείνον...

Ανατριχίαζα ολόκληρη μόλις άκούγα θόρυβο βηματών ή άμαξίου που περνούσε έξω στο δρόμο...

Η άδημονία μου, η αγωνία μου είχαν φθάσει στο κατακόρυφο, και ούτε μια στιγμή δεν κατώρθωνα να βρώ την ήρεμία μου.

Βρισκόμουνα σε μεγαλύτερη αγωνία κι' άπ' αυτόν ακόμα τον κατηγορούμενο που περιμένει να του άναγγείλουνε την καταδικαστική ή την άθωωτική άπόφασι του Δικαστηρίου.

Επιτέλους, τό βράδυ της τριτης ήμέρας, μετά τό δειπνο, τη στιγμή που έτοιμαζόμουνα να πλαγιάσω, μπήκε στην κρε-

— Πρέπει να φύγω να σάς αφήσω μόνη να ήσυχάσετε

Καθ' όλο τό διάστημα που τοú μιλούσα, έβλεπα πως η έκπληξι του διαρκώς μεγάλωνε.

Η χειρονομίες του και τα βλέμματά του έδειχναν τον άνθρωπο που δεν φανταζότανε ποτέ του, πως θα άκουγε τέτοια λόγια από μιά γυναίκα...

Όταν σταμάτησα, έμεινε μερικώς στιγμές σιωπηλός, συτάζοντάς με στα μάτια, σαν να μην εύρισκε λόγια να μου άπαντήσιν.

Υστερα, σε λίγο, μου είπε, συγκινημένος:

— Δεν μπορώ, κυρία μου, να συγκρατήσω την συγκίνησί μου, αλλά και την έκπληξι που μου προξένησαν τα λόγια σας και η πρότασί σας. Δεν ξέρω τί λόγια να μεταχειρισθώ για να σάς ευχαριστήσω για τό τόσο εύγενικά αίσθηματά που τρέφετε για μένα στην ψυχή σας.

Μά, για να σάς άπαντήσω τώρα άμέσως, περί του άν δεχόμιν, ή όχι την πρότασί σας, τό θεωρώ άδύνατο, έτσι χω-

γη, ως τη στιγμή που θα τό άκούσα, να με φωνάζη μητέρα του, που θα τον ένοιωθα να με άγαπά κι' αυτός σαν κι' έμένα...

Έκανα ωστόσο μιά τελευταία προσπάθεια να συγκρατήθω και τό κατέφερα.

Νευρικά κι' άπότομα, σηκώθηκα κι' έγώ άπ' τό κάθισμά μου και τό έπια με πνιγμένη φωνή:

— Όχι! Κύριε, μη φεύγετε τόσο γρήγορα... Μη μ' αφήνετε έτσι μόνη, χωρίς να μου άπαντήσετε...

Σκεφθήτε τον πόνο μου, τη δυστυχία μου.

Μην εγκαταλείπετε έτσι σκληρά μιά χήρα, μιά γυναίκα ήρημη στον κόσμο, άτεκνη, χωρίς οικογένεια, χωρίς καμμία άγάπη...

Μείνετε μαζί μου, αφήστε με να σάς αγαπώ...

Μη θέλετε με την άρνησί σας να μου συντρίψετε και την τελευταία έλπίδα που μου άπόμεινε στη βασανισμένη ζωή

Νόμιζα πως έβλεπα έφιάλτες και ξεφώνιζα από την αγωνία μου.

Δυναμωμένη πειά, με την ή-

βατοκάμαρά μου ή καμαριέρα μου και μου έδωσε ένα γράμμα. Από τα γράμματα που είδα στο φάκελλο, κατάλαβα πως ήταν από τον κ. Φρενιέρ.

Το κράτησα στο χέρι μου μερικά λεπτά, βουβή κι έκστατη, σαν κάτι να με εμπόδιζε να το άνοιξω.

Το ίδιο εκείνο κακό προαίσθημα ξαναγεννήθηκε μέσα μου και μου βάρανε το στήθος.

Επιτέλους συγκέντρωσα όλη μου τη δύναμη για να ξαναυρῶ το θάρρος μου.

Με προσπάθεια μεγάλη και φριχτή αγωνία, έσχισα νευρικά το φάκελλο και μπόρεσα να διαβάσω τα εξής:

«Κυρία μου,»

«Είμαι πάρα πολύ λυπημένος που δεν μπορώ ν' αποδεχθῶ την τόσο γενναϊότητα πρότασι που μου έκανε. Έκείνο που μ' εμπόδιζε περισσότερο και με υποχρέωνε ν' άρνηθῶ εινε ο ελικοκινής χαρακτήρας μου, να λέγω πάντοτε και προς όλους την αλήθεια, όσο σκληρή και αν εινε. Και εξηγούμε περισσότερο:

Όπως θα έχετε ίσως μαντεύσει, πριν να σας απαντήσω, έζητησα πληροφορίες για το παρελθόν σας.

Η πληροφορία αυτές λοιπόν για τις οποίες σας παρακαλώ να μη μου ζητήσετε χαμιά εξήγησι, με αναγκάζουν τώρα να μη δεχθῶ την πρότασι σας.

Εγώ προσωπικῶς δεν μπορώ παρά να εκτιμήσω και να σεβασθῶ τὸν έξυπνο και τη μετάνοια της ψυχῆς σας με την οποία ζητάτε να καλύψετε όλα εκείνα τα παλαιά σας σφάλματα προς τὸν άνδρα σας, προς την αδελφή σας και ακόμα προς τὸν εαυτὸν σας.

Δυστυχῶς όμως, εγώ δεν μπορώ να είμαι εκείνος στὸν ὁποῖο πρόσφερε σήμερα την μεγάλη και άφροισιμένη άγάπη μιᾶς άμαρτωλῆς μητέρας. Φοβοῦμαι μάλιστα ὅτι και το μέλλον σας πού με τέτοιες θυσίες προσπαθήτε να το εξαγνίσετε, δεν θα εινε, ὅπως το θέλετε, ήρεμο και άπληλαγμένο από τις τύψεις της συνειδήσεως σας.

Όχι μόνο δεν μπορώ να γίνω παιδί σας, αλλά ούτε και απλῶς κληρονόμος σας. Και αν ακόμα βρισκόμουν σε εσχάτη ένδεια, κατ' οὐδένα τρόπο θα έδεχόμουν εἶσο και ελάχιστο μέρος της περιουσίας σας, ή ὅποια, άλλωστε, δεν άνηκει καθόλου σε σας, αλλά στὸν μακαριτὴ το σύζυγό σας κ. Σαβράν, ὁ ὁποῖος σας την εκληροδότησε με διαθήκη.

Συγχαρηστε με, πού, χωρίς να το θέλω, ανατρέχω στο παρελθόν σας και γίνομαι πρόξενος θλιβερῶν για σας αναμνήσεων. Το ζήτημα όμως για το ὁποῖο ἐπρόκειτο να σας δώσω μιᾶ δριστηκή απάντησι ήταν τόσο σοβαρό, πού δεν μπορούσα να κάνω διαφορετικά.

Σας παρακαλώ, εν τέλει, Κυρία μου, να δεχθῆτε και πάλι την έκφρασι της λύπης μου για την άρνησι μου αυτή και συγχρόνως να πιστέψετε, ὅτι δεν θα παύσω ποτέ να εύχομαι κάθε ευτυχία στη ζωή σας.

ΠΑΥΛΟΣ ΦΡΕΝΙΕΡ

Διευθόνος.

Κατέβαλα μεγάλες προσπάθειες, να συγκρατηθῶ και να διαβάσω το γράμμα αυτό ὡς το τέλος. Μόλις έφθασα στην υπογραφή, ένιωσα τις δυνά-

μεις μου να μ' εγκαταλείπουν και πέφτοντας βαρειά σε μιᾶ πολυθρόνα, έλικοθυμῶσα.

Όταν συνήλθα, κι άνοιξα τα μάτια μου, βρισκόμουν στο κρεβάτι μου.

Το δωμάτιό μου φωτιζότανε άμυδρά, από το φῶς ενός μικρού καντηλιού, πού ήταν τοποθετημένο πλάι μου σ' ένα τραπέζακι.

Στην άρχή νόμισα, πως ὅστερα από μιᾶ φριχτή και πολύωρη πάλη, είχα επιτέλους άπαλλαγῆ από κάποιο δυνατό και άόρατο χέρι, πού μου έσφιγγε το λαιμό σαν να ήθελε να με πνίξη.

Έτσι ξαπλωμένη καθώς ήμουν, ένιωθα ακόμα μιᾶ φοβερή εξάντλησι σε ὅλο μου το ὄμα.

Τὸ μυαλό μου ήταν βυθισμένο σε λήθαργο, και μου ήταν άδύνατο να σκεφθῶ και να εξηγήσω, για ποιό λόγο βρισκόμουν σ' αυτή την κατάστασι.

Η μνήμη μου δεν λειτουργούσε διόλου και ὅλες ή ιδέες πού περνούσαν απ' το νοῦ μου, ήταν άόριστε και συγκεχυμένες.

Σε μιᾶ στιγμῆ πού, χωρίς να το θέλω, εκλεισα τα μάτια μου, νοιώθοντας πως ὅλα πεία είχαν τελειώσει κι' είχε ἔλθει ή τελευταία μου στιγμῆ, άκουσα μιᾶ γλυκειά φωνή, να μου ψιθυρίζει στ' αὐτιά μου:

— Πηγαίνουμε πολύ καλῶς τώρα, αγαπητή μου κυρία. Όλα περσαν και ὁ γιατρός έγγυάται πεία για τη σωτηρία σας. Ήσυχάστε όμως, ήρμι μιλάτε και ιδίως να μη σκέπτεσθε τίποτα, ἀπολύτως τίποτα...

Άνοιξα τρομαγμένη τα μά-

τια μου και είδα να κάθεται δίπλα μου μιᾶ καλογρηά, ή ὁποία μου σκούπιζε ελαφρά, μ' ένα μαντήλι, τὸν ἰδῶτα πού έτρεχε απ' το μέτωπό μου.

Σε μιᾶ στιγμῆ προσπάθησα ν' άνοίξω το στόμα μου, κάτι να την ρωτήσω, να την ευχαριστήσω...

Μά στάθηκε άδύνατο. Η φωνή μου πνίγηκε μέσ' στα χείλη μου και κλείνοντας πάλι τα μάτια ξανάπεσα στο βαθύ λήθαργό μου.

Όταν, τη δεύτερη φορά, άνοιξα πάλι τα μάτια μου, ήταν μεσημέρι.

Η θερμῆς ακτίνες ενός γλυκού Ὁκτωβριανού ήλιου έμπαιναν απ' τα παράθυρα κι' έλουζαν, με το ήδονικό τους φῶς, ὅλο σχεδόν το κρεβάτι μου.

Ανέπνευσα βαθεία, σαν κάτι να μου έδωσε ζωή και δύναμι.

Ένοιωθα πολύ καλύτερα τὸν εαυτό μου και το μυαλό μου άρχισε να συνέρχεται από το λήθαργο.

Δίπλα μου έστεκε ή κ. Ίουλίτ Ρ... ή ὁποία είχε αντικαταστήσει την καλή ή κείνη καλογρηά πού είχα ἰδῆ χθές πλάι στο κρεβάτι μου.

Μόλις με είδε ν' άνοίγω τα μάτια μου, έπιασε τα χέρια και τα φίλησε, με βαθεία συγκίνησι:

— Αγαπητή μου κυρία, Εδεργέτις μου, σωθήκατε επί τέλους! μου είπε με δάκρυα στα μάτια της.

— Ήμουν λοιπόν τόσο βαρειά άρρωστη; την ρώτησα χωρίς να μπορώ να θυμῶ τίποτα.

— Πάρα πολύ βαρειά, κυρία μου! μου ἀποκρίθηκε. Εὐτυ-

χῶς τώρα κάθε κίνδυνος πέραςε και μῆκατε στην περίοδο της αναρρώσεως. Μη άνησυχείτε καθόλου.

— Ω! της είπα άναστενάζοντας βαθεία. Δέν ενδιαφέρομαι πεία για το στόμα μου!...

Κι' εξαφνα κάτι έλαμψε μέσ' μου, μιᾶ ανάμνησι πέρασε σαν σκιά απ' το νοῦ μου... Θυμήθηκα το γράμμα! Το φρικτό εκείνο γράμμα!...

Δέν έχετε το δικαίωμα να πεθάνετε, ὅποτε θέλετε, μου ἀποκρίθηκε τότε ή Ίουλίτ. Πρέπει να ζήσετε και θα ζήσετε, αφού το θέλουν ὅσοι σας αγαποῦν. Αργότερα θα σας εξηγήσω τι έννοῶ με αυτά τα λόγια. Πρὸς το παρόν όμως έκείνο πού προέχει απ' ὅλα εινε να ήσυχάσετε, να μη μιλάτε και να μη σκέπτεσθε τίποτα. Όταν ἔλθῃ καιρός, θα μιλήσουμε για τ' άλλα.

— Τώρα όμως πρέπει ὅλοι να υποταχθῶμε και ν' ακολουθήσαμε τις διαταγές του γιατροῦ, ὁ ὁποῖος συνιστᾶ ἀπόλυτη ήσυχία.

Μάτια προσπάθησα να διαμαρτυρηθῶ για την τυραννία αυτή. Η Ίουλίτ μου έδήλωσε καθαρά, πως ὁ γιατρός έδωσε αὐστηρή έντολη να μη μου άπαντᾷ κανεις, ὅταν ήθελα να μιλήσω!

Χρειάστηκε πολὺς καιρός για ν' αναρρώσω. Ένα μήνα ακόμα έμεινα στο κρεβάτι και ὅταν σηκώθηκα, ὁ γιατρός με διέταξε να μείνω ακόμα δυό μήνες μέσα στο δωμάτιο και να μη βγαίνω καθόλου, ὅτε να κυκλοφορῶ στο σπίτι μου.

Είχα περάσει μεγάλο κίνδυνο και καθώς έμαθα άργότερα, τὸν τέταρτο μήνα, πού μ' άφισαν να κυκλοφορῶ και να μιλάω ελεύθερα, ή σωτηρία της ζωῆς μου ὡφειλετο στη γερή μου κρίσι! άλλοιῶς θα είχα πεθάνει ασφαλῶς.

Σε ὅλο το διάστημα της αναρρώσεως μου, κανεις στο σπίτι μου δεν ἐπρόφερε το ὄνομα τοῦ κ. Φρενιέρ. Ίδῶς ή Ίουλίτ είχε πεία μάθει ὅλα τα μυστικά της ιστορίας αυτής, ήτανε πολύ επιφυλακτική στο ζήτημα αυτό και πρόσχε πολύ να μη μου θυμῆσι κανεις το ὄνομα τοῦ ανθρώπου αὐτοῦ.

Η δύναμεις μου όμως δεν ξαναγύριζαν, αν και είχε περάσει πολὺς καιρός από την άναρρώσι μου. Ήμουν τόσο άδύνατη, ὥστε ὁ γιατρός άρχισε να φοβάται μήπως προσβληθῶ, λόγω της άδυναμίας μου, από καμμιᾶ άλλη άρρώστεια.

Δυστυχῶς δεν ήταν δυνατό να με βοηθήσι κανεις ν' αναβῶ. Ήμουν ψυχικῶς τόσο άρρωστη, πού κανένας γιατρός και κανένα φάρμακο δεν θά μπορούσε να με κάνῃ καλά.

Μάταια ή καλή μου Ίουλίτ προσπαθοῦσε να βρῆσκη κάθε ήμέρα κι' ένα καινούργιο τρόπο για να με κάνῃ να διασκεδάζω και να ξεχνῶ. Όσο περισσότερο έβλεπα τις προσπάθειές της με τις ὁποῖες ήθελε να με κάνῃ να λησμονῶ τόσο πῶς πολύ μελαγχολοῦσα και ὑπέφερα.

(Ακολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΡΙΣΙΝΟ ΥΠΟΚΟΣΜΟ

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΕΝΟΣ ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗ

Μιᾶ τραγική σκηνή στο Δημοτικό Νοσοκομείο. Πῶς πέθανε ὁ πῶς γοητευτικός τραγουδιστής και χορευτής τοῦ Παρισιῦ. Η προσπάθειά του να μη προδώσῃ τοὺς δολοφόνους του. Τι κατέδωσαν οἱ διάφοροι μάρτυρες. Η περιπετειώδης ζωή ενός Σλαβῦ. Η άναριθμητες κατακτήσεις του. Το άτυχό εἰδύλλιο του με μιᾶ ὡρεφῆ Γαλλίδα. Ο τραγικῶς ξεπεσμός του στὸν ὑπόκοσμο. Πῶς τιμωροῦν την άπιστιᾶ οἱ άπαχηδες κλπ. κλπ.

κι' είχε πλημμυρίσει το πάτωμα τ' αὐτοκινήτου. Ο άστυφύλακας πού τους συνόδευε έγγραφῆ ήσυχος στο βιβλίο νοσηλείας τ' ὄνομα τοῦ τραυματία και το ἐπάγγελμα του: «*Euil Ποζνάνσκι, χορευτής*».

— Εἶνε ὁ Ποζνάνσκι; Ρώτησε μ' ενδιαφέρον ένας νεαρός γιατρός. Αὐτός εινε ὁ περίφημος «Βόλγας»; Ο άστυφύλακας πού δεν είχε ὄρεσι για κουβέντες, κούνησε καταφατικᾶ το κεφάλι του.

— Δυστύχημα; Ρώτησε πάλιν ὁ γιατρός.

— Όχι, δολοφονία. Τὸν «εκαθάρισαν» στο Λάσος της Βουλώνης. Μου φαίνεται ὅτι δεν θα τη γλυτώσει, τ' ἀπέστησε ὁ άστυφύλακας.

Ο γιατρός πέρασε βιαστικά την λευκή μπλούζα του κι' έτρεξε στο χειρουργεῖο για να παρακολουθήσει την ἐγχείρισι πού θα έκανε ὁ καθηγητής του. Μά μὲν μῆκα στο θάλαμο ἀπόρησε. Γύρω στο τραπέζι τῶν ἐγχειρήσεων βρισκόντουσαν πέντε άστυνομικοί. Ένας κύριος με πολιτικά είχε πλησιάσει το πρόσωπό του στ' αἶτό τοῦ Ποζνάνσκι και τοῦ μιλάγε άργά.

— Ποιὸς σε χτύπησε; Πές μου ποιὸς σε χτύπησε!...

Ο χορευτής όμως δεν είχε το κουράγιο να μιλήσει. Η αίμορραγία τὸν είχε εξαντλήσει. Οἱ γιατροὶ άνυπομονοῦσαν να κάνουν το καθήκον τους.

— Ποιὸς εἶνε ὁ δολοφόνος σου; Αναρώτησε ὁ άνθρωπος με τα πολιτικά.

— Αφῆστε να πεθάνω, τ' ἀπάντησε με πείσμα ὁ χορευτής και έκανε να γυρίσει ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος.

Οἱ γιατροὶ τὸν πρόλαβαν. Τὸν έδεσαν σφιχτά, τὸν χλωροφόμισαν κι' άρχισαν με σταθερές και γρήγορες κινήσεις να τοῦ στήνουν το στήθος και να τοῦ βγάλουν τις σφαίρες. Μά τα τραύματα ήταν σοβαρά. Κι' ή πέντε σφαίρες τοῦ είχαν τρυπήσει τοὺς πνεύμονας.

— Πολὺ λίγες πιθανότητες διασώσεως του υπάρχουν! Έκανε μ' ἀπογοήτευσι ὁ γιατρός.

ΤΟ Δημοτικό νοσοκομείο, στις δώδεκα ή ὡρα τη νύχτα, σταμάτησε τ' αὐτοκίνητο τῶν Πρώτων Βοηθειῶν. Δυό νοσοκόμοι πήδησαν άμέσως ἀπὸ την πορτίέρα του, άνοιξαν το πίσω μέρος του και τράβηξαν ἀπὸ μέσα ένα φορείο, πᾶν το ὁποῖο ήταν ξαπλωμένος ένας κομπῶς νέος. Το αίμα του είχε βαφεί κόκκινα τα ρούχα κι' είχε πλημμυρίσει το πάτωμα τ' αὐτοκινήτου. Ο άστυφύλακας πού τους συνόδευε έγγραφῆ ήσυχος στο βιβλίο νοσηλείας τ' ὄνομα τοῦ τραυματία και το ἐπάγγελμα του: «*Euil Ποζνάνσκι, χορευτής*».

Οἱ γιατροὶ παιδεύτηκαν μιᾶ ὡρα. Τέλος μιᾶ νοσοκόμος δήλωσε έπίσημα, καθώς κῆταξε το εἰδικὸ ρολόι τῶν σφυγμῶν:

— Οἱ παλμοὶ ἐλαττώνονται!...

— Κάνετε γρήγορα, οὐρλιαξε ὁ άστυνομικὸς ξυνδῶντας ἀπὸ τη νύχτα του. Πρέπει να ζήσῃ ὁ Ποζνάνσκι.

Ο καθηγητής χαμογέλασε με την ἀρέλειά του και συνέχισε με την ίδια προσοχή το έργο του.

— Μηδέν! Φώναξε έπίσημα σε λίγα λεπτά ή νοσοκόμος.

Ο γιατρός ἀναρρίχθηκε. Αφῆσε το νυστέρι να πέσῃ μ' ἀπογοήτευσι ἀπὸ το χέρι του και δήλωσε:

— Τελείωσε. Η ἐγχείρησις δεν πρόκειται να συνεχισθῇ.

— Πέθανε; φώναξε ὁ άστυνο-

μικός.
— Ναί, πέθανε, εἰπε μ' ἀπλότητα ὁ καθηγητής τοῦ νοσοκομείου.

— Κατάρ! οὐρλιαξε ὁ άστυνομικός. Θά μᾶς ξεφύγουν οἱ κατεργαίτοι ἀπὸ μέσα ἀπὸ τα χέρια μας.

Κι' έπειτα ἔβγαλε με σεβασμό το καπέλο του κι' έκανε το σταυρό του.

Όλοι ὅσοι βρισκόντουσαν στὸν χειρουργικὸ θάλαμο τὸν μιμήθηκαν. Μιᾶ ὕστερη νοσοκόμος άρχισε να κλαίει με λυγμούς.

— Ήταν ὡμορφος ἄνδρας ὁ «Βόλγας» εἶπε ὁ καθηγητής για να σπάσῃ την κρᾶ ἀτίμωσταιρα τοῦ θανάτου πού είχε σχηματισθῇ γύρω τους.

— Καί περίφημος δὸν Ζουάν, συμπλήρωσε ὁ νεαρός γιατρός πού ήταν θαυμαστής τοῦ Ποζνάνσκι.

Οἱ άστυνομικοὶ ένας-ένας βγήκαν ἀθόρυβα ἀπὸ το χειρουργεῖο.

— Πάει κι' αὐτός, έκανε ὁ ἐπιθεωρητῆς Μαρκελέν.

Ο Ποζνάνσκι

— Καμμιᾶ γυναίκα; τὴ μῆσε να τὸν ρωτήσῃ ὁ βοηθός του.

— Όχι μᾶλλον ένας άνδρας. Ένας συνάδελφός του. Μά ὅς δοῦμε τι θα μᾶς ἀποκαλύψῃ ή εξέτασις τῶν μαρτύρων.

Κι' αλήθεια ή καταθέσεις τῶν μαρτύρων ήταν πολὺ ἐνδιαφέρουσες. Ένας κάποιος Μωρίς Μπλαζιάν, παραδείγματος χάριν, κατέθεσε ὅτι την νύχτα τοῦ ἐγκλήματος κι' ἀκριβῶς σ' εκείνο το μέρος είχε άκούσει σπαρχινικές κραυγές να καλοῦν σε βοήθεια, εἶδε ἀκριβῶς δυό αὐτοκίνητα να τρέχουν με ἱλιγγιώδη ταχύτητα, να σταματοῦν ξαφνικά και ἀπὸ το ἐν ἀπ' αὐτά να πετιέται στο δρόμο ένας ὄγκος πού έμοιαζε σαν ἀνθρώπινο σῶμα. Έπειτα συνέχισαν πάλι το δρόμο τους.

Ο Μπλαζιάν έτρεξε γρήγορα πρὸς τα εκεί και τότε ἀντελήφθη έντρομος ὅταν έτοιμοθάνατο.

Ήταν ἀσφαλῶς ὁ άνθρωπος πού καλοῦσε σε βοήθεια. Το στήθος του ήταν διάτρητο ἀπὸ τις σφαίρες και ἀπὸ το στόμα του έβγαίνε ένας ἀπαισιος καταμένος ἀφρός.

Ο Μπλαζιάν τρομοκρατημένος κάλεσε την άστυνομία, ή ὁποία μετέφερε τὸν έτοιμοθάνατο στο νοσοκομείο.

Οἱ ἄλλοι μάρτυρες αὐτῆς της ὑποθέσεως ήσαν παλῶι γνωστοί τοῦ «Βόλγας», σύντροφοί του ή και θαυμασται του, και διηγῆθηκαν πρόθυμα στοὺς άστυνομικοὺς ὁλόκληρη την ιστορία αὐτοῦ τοῦ γοητευτικοῦ ἀνθρώπου πού είχε ἀναστατώσει το Παρίσι με το τραγουδι του.

Μά ήταν φαίνεται γραφτό να πέσει θῦμα τοῦ ὑποκόσμου της κομποτόλεως, τοῦ ὁποῖου θέλησε να παραβῇ τοὺς άγριους και τρομαχτικούς νόμους.

Σ' ηλικία δεκαοχτῶ χρόνων ὁ Ποζνάνσκι ήταν ένας πρώτης τάξεως χορευτής. Όλη ή Παρισινῆ ἀρτοκρατία πήγαινε να τὸν δῇ και να τὸν χειροκροτήσῃ κάθε βράδυ στα εἴθρια μιούζικ-χάλ. Τα τραγούδια του τα μάθαιναν ή ὡμορφες μοδιστροῦλες και τα διέδιδαν ή τραγουδιστῆς τοῦ δρόμου κι' ή σκληρότερες τῶν κέντρων σ' ὅλην την κοσμοπολι. Μά σ' εκείνο το τραγουδι πού είχε εξαιρετική επιτυχία ήταν ὁ «Βόλγας». Το έλεγε με μιᾶ ἀπάνταστη μελαγχολία πού συγκινούσε τοὺς ἀκροατᾶς του και τοὺς έκανε ν' ανατριχιάζουν με τις παθητικῆς νότες της φωνῆς του.

Αὐτῇ ή φωνῇ τοῦ Ποζνάνσκι είχε κάνει να τὸν ἐρωτευθοῦν ένα σωρὸ ὡμορφες γυναίκες. Τ' ὄνομα τοῦ χορευτοῦ κυκλοφορούσε στὸν γυναικεῖο κόσμο τοῦ Παρισιῦ, ὁ ὁποῖος ἐλάτρευε κυριολεκτικῶς αὐτόν τὸν ὡμορφο Σλαβῶ.

Ο Ποζνάνσκι όμως στην ἀρχή κοροῖδευε τις γυναίκες, τοὺς έλεγε ένα σωρὸ ψευτιές και έφευγε ἀπὸ το σπίτι της ἄλλης και να της πῇ τα ἴδια τρυφερά λόγια και τοὺς ἴδιους...

Ο Ποζνάνσκι όμως στην ἀρχή κοροῖδευε τις γυναίκες, τοὺς έλεγε ένα σωρὸ ψευτιές και έφευγε ἀπὸ το σπίτι της ἄλλης και να της πῇ τα ἴδια τρυφερά λόγια και τοὺς ἴδιους...

Ο Ποζνάνσκι όμως στην ἀρχή κοροῖδευε τις γυναίκες, τοὺς έλεγε ένα σωρὸ ψευτιές και έφευγε ἀπὸ το σπίτι της ἄλλης και να της πῇ τα ἴδια τρυφερά λόγια και τοὺς ἴδιους...

Ο Ποζνάνσκι όμως στην ἀρχή κοροῖδευε τις γυναίκες, τοὺς έλεγε ένα σωρὸ ψευτιές και έφευγε ἀπὸ το σπίτι της ἄλλης και να της πῇ τα ἴδια τρυφερά λόγια και τοὺς ἴδιους...

(Ἡ συνέχεια εἰς την σελίδα 1591)

Ζ. ΦΟΛΟΡΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η ΤΡΕΜΛΗ ΕΡΩΤΙΚΗ ΖΩΗ
ΕΠΙ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ Γ'

ΤΩΝ Α. SIMOND ET M. C. POINSOT

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Από τότε έγινε μία από τις γυναίκες που συχνάζαν περισσότερο σε άνδρες και συνεδέθη με την πιο στενή φίλεια με τις κυρίες Γκαλιφί και Μέρτενχι. Τις επανόμασαν οι «τρεις χάριτες» επειδή τις έβλεπαν παντού μαζί. Πολλές επιστολές της που δημοσιεύτηκαν μετά το θάνατό της δείχνουν ότι η κόμισσα ντε Πουρταλές συνεργάστηκε ζωηρότατα με το μαρκήσιο Φιλίππο ντε Μάσα στο γράψιμο των μικρών έργων, τα οποία παιζόντουσαν κατά τις εορτές της αυλής στα άνδρα του Κεραμεικού ή της Κομπιένες. Επίσης υπέβαλε διάφορες ιδέες, έπρετεινε τροποποιήσεις, ζητούσε την αντικατάσταση τραγουδιών και κανόνιζε τη διανομή ρόλων. Και όλοι ακολουθούσαν τις συμβουλές της.

Το μέγαρο των Πουρταλές, στην οδό Τρουσέ, ήταν κάτι παραπάνω από θαύμα καλαισθησίας. Ήταν ένας πραγματικός ναός τέχνης, με τη θαυμασία συλλογή ζωγραφικών πινάκων, που είχε συγκεντρώσει ο πατέρας του κόμητος ντε Πουρταλές. Όταν, κατά τον Απρίλη του 1865, αναγκάστηκαν για λόγους κληρονομικών να πουλήσουν σε πλειστηριασμό ένα μέρος αυτών των θησαυρών, εισέπραξαν περισσότερα από τρία εκατομμύρια φράγκα της εποχής εκείνης. Πολλοί από τους πίνακες αυτούς αγοράστηκαν τότε από το βαρώνο Σεγιέρ, από το βαρώνο Ρότσιλντ κι από το λόρδο Χέιφορντ. Παρ' όλο όμως το σκόρπισμα αυτό, οι Πουρταλές διατήρησαν ακόμα στο μέγαρό τους ωραία δείγματα της τέχνης των μεγαλοφυών καλλιτεχνών Ρέμπραντ, Φίλιππου ντε Σαμπάνι, Καντέν Ματίς και πολλών άλλων, που και σήμερα, ακόμα σολίζουν την κατοικία της αριστοκρατικότητας αυτής οικογένειας.

Η εξαιρετική αντίληψη της ν. ντε Πουρταλές, οι σχέσεις της με την ανώτατη αριστοκρατία της Γερμανίας—είχε μάλιστα και συγγενείς στο Βερολίνο, εξ αιτίας των οποίων κατηγορήθηκε αδιέξοδος από τους αριστοκράτες κατά το Γαλλογερμανικό πόλεμο—την έκαναν να προαισθανθή την τραγική κατάρευση της Τρίτης Αυτοκρατορίας. Κι έχει μια εξαιρετική τιμητική θέση στην ιστορία της Γαλλίας, γιατί έπεξεργάσθη επανειλημμένως ν' ανοίξη τα μάτια του Ναπολέοντος Γ' και των υπουργών του σχετικά με τα έπιθετικά σχέδια και τις πολεμικές προετοιμασίες της Γερμανίας. Πόσο θά υπέφερε η καρδιά της, η καρδιά μιά Γαλλίδας, βλέποντας να μη λαβαίνονται καθόλου υπ όψιν οι προειδοποιήσεις της κι οι παρακλήσεις της, όταν συνιστούσε στους κυβερνήτες της Γαλλίας να προσέχουν τους Γερμανούς και τους έδειχνε ποιοι ή

ταν το παιγνίδι του Βίσμαρκ.

Δυό χρόνια προ του Γαλλογερμανικού πολέμου, η κόμισσα ντε Πουρταλές, περνώντας από το Βερολίνο, συνάντησε τον γερμανό υπουργό Σλάιντιτς και κουβέντιασε μαζί του. Ο υπουργός ήξερε τις συμπάθειές της προς τα χαρίσματα του γερμανικού λαού και την θεωρούσε όπως άλλωστε όλοι οι γερμανοί αριστοκράτες, γερμανίδα στην καρδιά. Την κατηγορούσε μόνο γιατί αγαπούσε πολύ το Παρίσι.

— Μά είμαι Άλσατς, διαμαρτυρήθηκε η κόμισσα. Είμαι Γαλλίδα! Πιστέψτε το...

— Αφού δεν θέλετε να γίνετε δική μας, απάντησε ο Σλάιντιτς, θάναγκαστούμε κι εμείς να πάθουμε την ώρα Άλσατς. Πριν περάσουν δεκαχτώ μήνες, η

Άλσατία θά είνε επαρχία Γερμανική και τότε θά γίνετε και σεις δική μας!

Τα λόγια αυτά ήταν σαν μια αποκάλυψις για την κόμισσα ντε Πουρταλές. Και θυμήθηκε μερικούς σχετικούς υπαινιγμούς των Γερμανών στους οποίους δεν έδινε άλλοτε προσοχή. Κύτταξε γύρω της και είδε τις τεράστιες πολεμικές προετοιμασίες των Γερμανών στο Κόμπλεντς και στη Μαγεντία. Παντού προετοιμαζόταν ή προσεχώς γερμανική επιδρομή στη Γαλλία.

Γυρίζοντας στη Γαλλία η κόμισσα είδε το στρατιγό Ντυκρό και καθώθηκε να τον πείσει για τον κίνδυνο που διέτρεχε η πατρίδα τους. Κι' ο στρατιγό, όπως κι' όλοι οι σημαίνοντες Γάλλοι της εποχής εκείνης, πίστευε

τόσο πολύ σε μια μακροχρόνιο ειρήνη, ώστε συλλογίζονταν ν' αφήσουν την θέσι του κοντά στα σύνορα και να πάν να φυτέψουν λαχανικά στο αγροκτήσιο του πατρικού του σπαιτού, στο Νιβερνάι.

Μά ξαφνα αυτή η γυναίκα τον έκανε ν' αλλάξει σκεψεις και ν' ανησυχήσει κι' αυτός. Ζήτησε τότε κι' έναν άλλο υποστηρικτή για να μην αναλάβει μόνος του όλη την ευθύνη και γι' αυτό έστειλε στο στρατιγό Φροσσάρ μια επιστολή στην οποία τον εξέθετε τους φόβους του.

Όταν ο Φροσσάρ παρουσίασε την επιστολή στον Αυτοκράτορα, εκείνος την παρέπεμψε αδιάφορα στο ανακτορικό συμβούλιο. Και το συμβούλιο σε μια συνεδρίαση του όχι μόνο δεν έλαβε κανένα μέτρο, αλλά κατηγόρησε το Ντυκρό ως διαδοσία φανταστικών κι' ανησυχητικών ειδήσεων γιατί έβλεπε παντού τους Γερμανούς.

Εν τώ μεταξύ η κόμισσα ντε Πουρταλές προσπαθούσε να βγάλει από την υπνηλία τους τους μεγάλους αρχηγούς. Είδε το Ναπολέοντα Γ' και προσπάθησε σε μια συνομιλία της μαζί του που έμεινε ιστορική να τον πείσει για τον άμεσο και αναπότρεπτο κίνδυνο.

Ο αιώνιος ονειροπόλος, ο άναποφάσιτος, ο μοιρολάτρης εκείνος αυτοκράτορας περιωρίστηκε να της πη γαλήνια:

— Ανάμεσα από πειά μαύρα σύννεφα βλέπουν αυτά τα ωραία γαλάζια μάτια το μέλλον; Για να κάνουμε πόλεμο πρέπει να τον κηρύξουμε εμείς, κι' ένα τέτοιο πράγμα δεν το θέλουμε.

Τα πεπρωμένα όμως συνετελέσθησαν σύμφωνα με τις προβλέψεις της κομής ντε Πουρταλές. Η Αυτοκρατορία Εύγενία ήθελε τον πόλεμο για λόγους απολυταρχικούς και για το συμφέρον της δυναστείας της κι' όταν τα πράγματα έφθασαν στο άπορο, έσπρωξε τον άβουλο Ναπολέοντα να τον κηρύξει.

Μεσ' τις απερίγραπτες δυστυχίες που χτύπησε τότε την πατρίδα της, η κόμισσα ντε Πουρταλές είχε το δικαίωμα να λησθεί, μόνη αυτή μαζί με λιγοστούς άλλους, είχε προσπαθήσει να αποτρέψει την καταστροφή.

VII

Ο ΔΙΑΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Η κόμισσα Λεόν και οι έρωτές της. Το χρηματιστήριο και η καρδιά. Η περιέργεια της αστυνομίας. Ο Γκριτσέλλι και ο Πιέρρι επί σκηνής. Όπου έπεμβαίνει ο Αυτοκράτορας κτλ. κτλ.

Ένα από τα ωραία μέγαρά του σολίζουν με την κορυφή πρό-υατά το δεύτερο ήμισυ του 19ου αιώνα, όλους τους αντιπροσώπους του καλλιτεχνικού, πολιτικού και κοσμικού Παρισιού, να

διασχίζουν τις πόρτες του και να στριμώχνονται στα σαλόνια του.

Στο μέγαρο αυτό συχνάζει έν πρώτοι, κατά το 1846, η ανώτατη αριστοκρατία των βασιλοφρόνων, τραβηγμένη εκεί από το πνεύμα και την ωμορφιά της οικοδοπούνης. Ο πρίγκιψ της

Ορλεάνης, που επρόκειτο να γίνει βασιλεύς της Γαλλίας, αν δεν αποφάσσει διαφορετικά ο γαλλικός λαός, ο πρίγκιψ αυτός που ήταν μεγάλος στα χαρίσματα της καρδιάς και του πνεύματος, ευχαριστιόταν να φιγουράρει μεταξύ των έπισκεπτών του μεγάρου αυτού. Στα σαλόνια του ο πρίγκιψ της Ορλεάνης εύρισκε μια αντανακλάση των περιφημών εκείνων γυναικών σαλονιών, που ήταν η δόξα του αιώνα του Λουδοβίκου 14ου. Μά ενώ πήγαινε για να διασκεδάσει μέσα σ' ένα περιβάλλον εκλεπτυσμένο και γοητευτικό, άφηνε εκεί κι' ένα κομμάτι της καρδιάς του.

Κατόπιν, όταν ο στρόβιλος της επαναστάσεως του 1848, ανέτρεψε τους Ορλεανίδες απ' το θρόνο της Γαλλίας, μέσα σ' αυτό το ίδιο μέγαρο αποφασίστηκαν εν μέρει τα πεπρωμένα του Έθνους. Και τα σαλόνια που έμειναν για μια στιγμή έρημα με την εξουσία του βασιλέως Λουδοβίκου-Φιλίππου και την προκήρυξη της Δημοκρατίας, γέμισαν πάλι κι' έγιναν τόπος συγκεντρώσεως των αυτοκρατορικών τάρα.

Η οικοδόσποινα ώνομαζόταν κόμισσα ντε Λεόν, μιά ή ψυχρή του μεγάρου ήταν ο φυσικός αδελφός του αυτοκράτορος δούξ ντε Μορνύ. Ο δούξ ντε Μορνύ έπαιζε ρόλο σπουδαιότερο κι' από τον ίδιο το Ναπολέοντα Γ' στην εποχή του. Αυτός διέυθυνε τα πάντα κι' αυτός προ πάντων κανόνιζε τα διάφορα χρηματιστηριακά κόλπα. Είχε αγαπήσει τρελά την κόμισσα ντε Λεόν, όπως την είχε αγαπήσει άλλοτε κι' ο πρίγκιψ της Ορλεάνης και σχεδόν συζούσε μαζί της.

Έτσι το μέγαρο της κομής ντε Λεόν παρουσιαζόταν συγχρόνως, σαν ναός ενός έρωτος που όλο το Παρίσι τον φανταζόταν επί πολύ αιώνιας διαρκείας και σαν ναός του Έρμού, εκτιμώμενος εξαιρετικά από όλους τους κερδοσκόπους, οι οποίοι ήξεραν πως θά εύρισκαν εκεί όλες τις αναγκαίες προτάσεις για τις μεγάλες οικονομικές επιχειρήσεις.

Μά—για πιδό λόγο να μη το πούμε—ο Άντιαντοκράτωρ που βασίλευσε μέσα σ' αυτό το σπίτι πριν ν' αρχίσει να μιλά σαν δάσκαλος εκεί μέσα, έπαιζε ρόλο μαθητού. Ο Μορνύ, αν και έχασε το δρόμο του μεγάρου της κομής ντε Λεόν, που παντρεύτηκε μιά ρωσίδα πρίγκιπισσα, υπήκουε εκεί μέσα πιδό πλούσιος σ' έλπίδες παρα σ' κορμί. Η κόμισσα ντε Λεόν ήταν παλινόστο, ένα άλλο με ρόδες, ένα σιδηρόδρομο κι' ένα κομμάτι. Στο μεταπρεσβείο θά δημοσιεύσουμε τη λύσι του παιγνιδιού.

ίδιο τον έαυτόν του, με την έξυπνάδα της και με τις συμβουλές της του έδωσε τα μέσα να βαδίσει προς τη δόξα και προς τον πλούτο.

Όταν ο δούξ παντρεύθηκε τη Ρωσίδα κι' ήρθε η ώρα του χωρισμού, όσο οδυνηρός κι' αν φάνηκε αυτός στην καρδιά της κομής ντε Λεόν, δεν την έμποδισε ωστόσο να νοιώθει κάποια περηφάνεια, βλέποντας τη δύναμι που είχε αποκτήσει ο Μορνύ, το δημόσιο γημά της, του οποίου τα πρώτα βήματα η ίδια είχε κατευθύνει. Γι' αυτό και είχε τότε αυτή τη φράσι που πρόδιδε όλο της το πείσμα και όλη της την περηφάνεια:

— Τον έπληρα άνδρπολοχαγό... Τον αφήνω στραταρχή.

Όταν ο κόμης και η κόμισσα ντε Λεόν έφτασαν στο Παρίσι από τις Βρυξέλλες, μόλις τότε είχε γίνει το Βέλγιο βασίλειο κι' είχε ανέβει στο θρόνο του ο Λεοπόλδος Ιος. Ο κόμης, ο οποίος έπαιζε στην εγκαθίδρυση της νέας δυναστείας σπουδαίοτατο ρόλο, είχε σταλή ως αντιπρόσωπος του βασιλέως Λεοπόλδου στη Γαλλική Κυβέρνηση, κι' έθδδ: άμέσως η υποδοχή που του έκαναν στους πολιτικούς κύκλους φανερώσε την εκτίμησι στην οποία τον είχαν και το ρόλο που επρόκειτο να παίξει.

Η κόμισσα συγχρόνως κατέκτησε με μιάς το Παρίσι που ήταν πάντα έτοιμο να έκθειάζει και να έξυμνήσει μιά γυναίκα, ξένη ή όχι, η οποία θά το γοήτευε με πνεύμα της, με το γούστο της και την πολυτέλειά της.

Η κόμισσα άλλωστε, η οποία ήταν κόρη του ονομαστού Φλαμανδού τραπεζίτου Μοσελμαί, είχε όλες αυτές τις χάρες, κι' έπιπλέον ήταν μιά μοναδική διπλωμάτις. Άνθρωποι που κατείχαν ύψηλες θέσεις και που η σοβαρότης τους δεν ταίριαζε καθόλου με τις κοσμικές ελαφρότητες των σαλονιών, καταδεχόντουσαν ν' άλλογγοραφούν μαζί της για ζητήματα τα οποία ελάχιστα αντιλαμβάνεται το γυναικείο μυαλό. Ο Βάν Πραέτ, ο μεγάλος Βέλγος πολιτικός, δεν δίσταζε να της αναπτύσσει τις έπιστολές του τα σχέδιά του. Ο Τουβενέλ, μέλλων ύπουργός των Εξωτερικών και τότε πρεσβευτής στην Κωνσταντινούπολι, της έγραφε σχετικά με το ανατολικό ζήτημα.

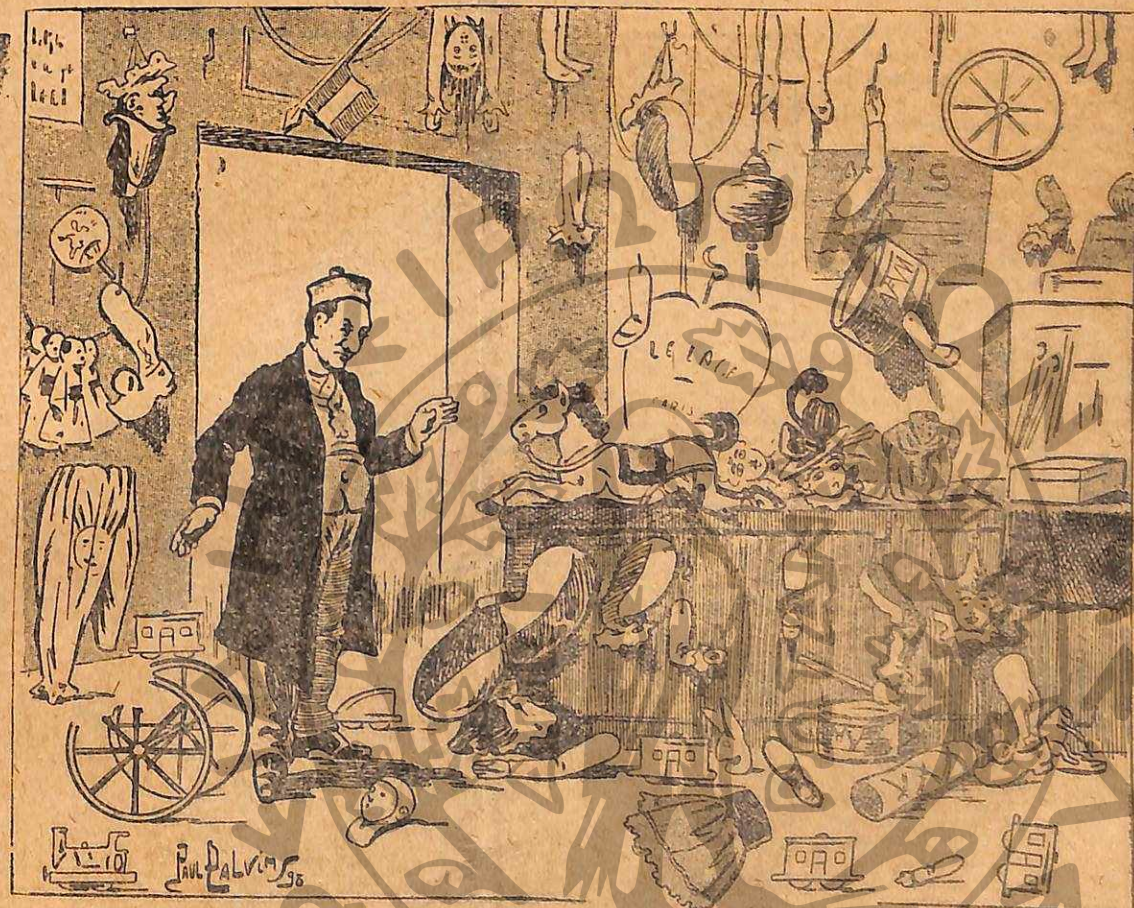
Μέσα στο σαλόνι της, ο μελαγχολικός Γκιζό καθότανε να χαμογελά κι' ένιωθε την αστήρογότητά του να διαλύεται. Ο Μπαρτέν, διευθυντής της «Εφημερίδας των Συζητήσεων», μιά άλλη δύναμις της εποχής που γοητευσε και ύψωνε κυβερνήσεις, θεωρούσε τιμή του να συχνάζει εκεί. Κι' άλλοι μεγάλοι άνδρες της

Γαλλίας, όπως ο Θιέρσος, ο Λαφίτ κτλ. συχνάζαν ταχτικά στο μέγαρο της κομής ντε Λεόν, που αποτελούσε τον τόπο του ραντεβού του πνεύματος και της ωμορφιάς. Κάθε Σάββατο έδίδοντο νείματα στους πιδό έλκεκτους φίλους της κομής ντε Λεόν. Η πολυτέλεια των γευμάτων αυτών ήταν άφραστη και το ενδιαφέρο τους μοναδικό. Κι' όταν η κουβέντα άρχιζε να χαλαρώνει, η οικοδόσποινα ήξερε την τέχνη να την έμψυχων. Προκαλούσε με τις χάρες της τη γενική συμπάθεια κι' όσοι την πλησάζαν την αγαπούσαν. Ήξερε να συγκρατή μέσα στα δίχτυα της νεαρούς και άστατους δανιήδες, ασταχείους κυρίους, γηραιούς βασιλόφρονες, αυτοκρατορικούς που ανυπομονούσαν να κατακτήσουν την έξουσία, οικονομολόγους και τραπεζίτες και ανθρώπους των γραμμάτων και των τεχνών. Οι τελευταίοι προ πάντων εύρισκαν μεγάλη ύποστηρίξι και φιλικία κοντά της. Τους θεωρούσε σαν συναδέλφους της, γιατί κι' η ίδια ήταν αρκετά καλός ζωγράφος και γλύπτης.

Μόνη τη; άλλωστε επέβλεπε στη διακόσμηση και την επίπλωσι του μεγάρου της, στο οποίο φιλοδοξούσε να δεχτή ό,τι εκλεκτό είχε το Παρίσι.

(Ακολουθεί)

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΣΑΣ

Κυτάρχε την παραπάνω εικόνα: Ο δυστυχής έμπορος παιγνιδιών είχε πολύ στενοχωρημένος. Την ώρα που έλειπε από το μαγαζί του, κάποιος μπηκε μέσα και του έκανε θάλασσα! Τον έπιασε δια του τα παιγνίδια και μόνο συντηρήματα άφησε. Δεν θά μπορούσαςε τώρα εσείς να βγάλετε το φτωχό έμπορο απ' τη δύσκολη θέσι του, άγαρητοί άναγνώστοι! Οίλετε μήπως να σάς βοηθήσουμε ν' έμεις; Ναι, τι πρέπει να κάμετε: Κόψετε με το παλλίδι από την εικόνα μας τα κομμάτια των παιγνιδιών και συναμολογήστε τα, ούτως όσως να ταίριαξουν μεταξύ τους. Έτσι θά σχηματίσετε μιά κομμάτι, ένα φασουλή, έναν παλινόστο, ένα άλλο με ρόδες, ένα σιδηρόδρομο κι' ένα κομμάτι. Στο μεταπρεσβείο θά δημοσιεύσουμε τη λύσι του παιγνιδιού.

Η κόμισσα Λεόν.

ΟΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΑΙ ΤΩΝ ΘΑΛΑΣΣΩΝ

ΟΙ ΦΟΒΕΡΩΤΕΡΟΙ ΚΟΥΡΣΑΡΟΙ

Πώς βασάνιζαν τους αιχμαλώτους των οι «Μπουκανιέροι». Η συλλογές των κορμμένων αυτών. — Το φρικτό μαρτύριο ενός Ισπανού ευπατρίδη. Πώς αναγκάστηκε να δηλώσει τους θησαυρούς του. Η σταδιοδρομία του αρχιπειρατή Μόργκαν. Πώς ξαναγύρισε πλούσιος στην Αγγλία. Η θρυλική απόδρασις του αρχικουρσάρου Μπαρτολομιού. Η περιπέτειά του μέσα στη ζουγκλά. Ένας γοητευτικός κουρσάρος, κτλ. κτλ.

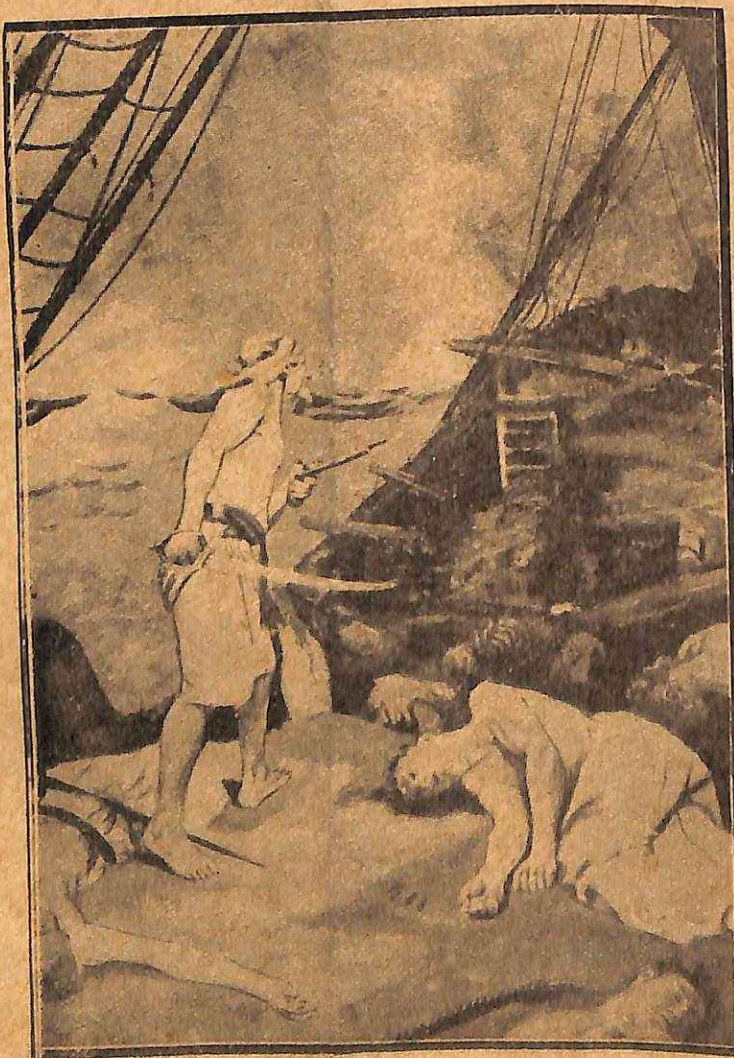
ΥΟ δολοίχοι αιώνες, ο 16ος και ο 17ος, είνε γεμάτοι από τη φρίκη που σκόρπισαν στους ωκεανούς, οι τρομεροί και φοβεροί «μπουκανιέροι» και «φλιμπουστιέροι» όπως λεγόταν οι κουρσάροι και οι πειρατές της εποχής εκείνης. Η αφήγηση των όμοιων που διέπραξαν οι ληστές αυτοί των θαλάσσιων θά ξαναποιοῦσε και τον πιο απαιτητικό αναγνώστη φαντασιολογικών μυθιστορημάτων.

Θα τους αναφέρουμε εδώ μερικά σχετικά παραδείγματα: Ο περίφημος αρχικουρσάρος «Ολιαντός» (Ο Ολιουπόις) κρεμόσε τους αιχμαλώτους του από τη γενειάδα για να τους εξαναγκάσει να φανερώσουν ποιά είχαν κορμμένας τους θησαυρούς τους. Ο Δαβίδ πάλι, ένας από τους πιο σκληρούς κουρσάρους έδενε τους αιχμαλώτους του από τα χέρια κι απ' τα πόδια κι έπειτα τους γαργαλούσε ως ότου πέθαιναν απ' το πραγματικό φριχτό αυτό μαρτύριο. Επείσης ο Ολλανδός κουρσάρος «Όττο» διασκέδαζε κόβοντας στα δύο όσους έπιανε αιχμαλώτους μ' ένα μόνο χτύπημα του τεραστίου σπαθιού του που ζύγιζε όγδοι οκάδες! Η διασκέδασι πάλι του Νορβηγού κουρσάρου Πήρσον ήσαν να κόβη τ' αυτιά των αιχμαλώτων του με τη σπάθα του. Έκχαλατο υψίστα ότι είχε κόψει έτσι 700 ζευγάρια αυτιών χωρίς ποτέ το σταθί του ν' άγγιξη τους ώμους των θυμάτων του. Επείσης ο Τταλός κουρσάρος Βατ είχε μια συλλογή από χίλια περίπου μεγάλα δαχτυλίδια ποδιών, τα όποια, φυσικά, είχε κόψει από τους αιχμαλώτους του.

Δεν θα υπάσχον δυο που να μοιάζουν! Έλεγε γελώντας σε όσους έδειχνε τη μακαρία αυτή συλλογή. Ο φοβερός αρχικουρσάρος καπετάν Μόργκαν, όταν κυρίευσε το Πονέρο Πρίντσιπε, όπου έγινε κύριος μεγάλων ζημιατικών ποσών, επέβαλε το εξής μαρτύριο σ' έναν Ισπανό ευπατρίδη αιχμάλωτό του, ο οποίος άρνούταν να του φανερώσει ποιά είχε κορμμένας τους θησαυρούς του. Τον έδεσε μετέωρο στον άερα από τέσσερα σκοινιά, τα όποια συνέδεαν τα πόδια και τα χέρια του αιχμάλωτου με τέσσερες πασσάλους. Τού έβαλαν κατόπιν μια τεράστια πέτρα στη ζούλια και συγχρόνως ένας πειρατής άρχισε να τον κουνάει απότομα. Έπει από τέσσερες ώρες τέ-

τοιου φριχτού μαρτυρίου, ο Ισπανός ευπατρίδης αναγκάστηκε να δηλώσει ότι είχε θαμμένα κάτω απ' την αλή του σπιτιού του πεντακόσια χρυσά νομίσματα. Μά οι πειρατές ήσαν βέβαιοι ότι είχε και άλλα πλούτη, και παρ' όλες τις διαμαρτυρίες του, εξήκολούθησαν τα βασανιστήρια. Τού έκαψαν τα μαλλιά και τα γένεια, μά εκείνος ξεφώνιζε πως είνε φτωχός. Τού έβγαλαν τα δόντια, μά εκείνος σούλαζε κι' ωρρίζεταν ότι δεν είχε πει ούτε πεντάρα. Τού στριφογύριζαν τ' αυτιά και τού τα ξεροξίζωσαν στο τέλος, μά τίποτε. Τότε οι πειρατές, αδυσώπητοι, άρχισαν να τον μαστιγώνουν με τόση λύσσα, ώστε ο δυστυχισμένος ευπατρίδης, έτοιμοθάνατος πειά απ' τα μαρτύρια, τους έμολόγησε το μέρος στο οποίο είχε κρυμμένα 50.000 τάλληρα χρυσά.

Ο Μόργκαν, μετά την άλωσι του Πονέρο Πρίντσιπε, φεύγοντας, πλούσιος από εκεί πήγε και πολίοχησε το Πονέρο Μπέλλο, που το προστάτενε ένα όχηρό φρούριο.

Ο Μπαρτολομιού, μεθυσμένος από αίμα, σφάζει το πλήρωμα και τους επιβάτες ενός Ισπανικού πλοίου.

Μά ο Μόργκαν, παμπόνηρος όπως ήταν, είχε πάρει μαζί του απ' το Πονέρο Πρίντσιπε ένα πλήθος ιερέων, μοναχών και καλογρηών αιχμαλώτων του. Όταν λοιπόν άρχισε την αποφασιστική του έφοδο εναντίον του Πονέρο Μπέλλο έβαλε όλους τους ιερωμένους να τραβήξουν μπροστά κρατώντας σκαλές στους ώμους τους. Οι υπερασπιστοί του φρουρίου, βλέποντάς τους, έδωσαν να ρίξουν ένα-ένα τον ιερέα τους. Μά τότε ένας ήρωϊκός γέρος τους φώναξε: —Κάμτε το καθήκον σας φίλοι μου.

Και οι πολιορκούμενοι πυροβόλησαν. Με την πρώτη όμβρονητία, όλοι οι ιερείς σωριάστηκαν κάτω νεκροί. Ως ότου να ξαναγεμισούν οι πολιορκούμενοι, οι πειρατές άρχισαν τις σκαλές, σκορφάλωσαν σαν αλλουροί στα τείχη και μέσα σε λίγες στιγμές, κυρίευσαν το φρούριο. Έτσι το Πονέρο Μπέλλο έγινε δικό τους και το πέρασαν διά πυρός και σιδήρου.

Κατόπιν ο Μόργκαν με τους

πειρατές έβάδισε εναντίον της πόλεως του Παναμά, την οποίαν υπερασπίσαν όγχο χιλιάδες πολίται. Μά κι' αυτούς τους άνερωσε και την πόλι κυρίευσαν και πλούτη άξιας επτά εκατομμυρίων φράγκων έβαλε στο χέρι του. Συγχρόνως με την πόλι κυρίευσαν και τα Ισπανικά καράβια που ήσαν άραγμένα στο λιμάνι της κι' όπου βρήκε άλλα πλούτη.

Άκριβος εκείνες τις ημέρες έγινε ειρήνη μεταξύ Αγγλίας, της πατρίδος του Μόργκαν, και της Ισπανίας, εναντίον της οποίας κυρίως πολέμωσε ο τρομερός αρχικουρσάρος. Τότε ο Μόργκαν έφανε, ότι είχε φτάσει η κατάλληλη στιγμή για ν' άποσυρθεί από τις «υποθέσεις» του. Μάζεψε λοιπόν τους θησαυρούς και τα ξαναγύρισε στην Αγγλία με σαράντα έκατομμύρια χρυσά φράγκα, περιουσία μυθώδη για την εποχή εκείνη. Ένας ληστής τόσο πλούσιος, παύει να είνε πειά ληστής. Γι' αυτό κι' η άγγλική κυβέρνηση συνεχώρησε τότε τον Μόργκαν για τα «μικροσφάλματά» του κι' ο βασιλεύς Κάρολος Β' τον έκανε ιπότη και τον διόρισε κυβερνήτη της Ζαμίκας. Όταν ανέλαβε τα νέα του καθήκοντα ο Μόργκαν, τού έτυχε να δικασή πολλούς πειρατές, ύπηρεσε δε πάντοτε άδυσώπητος απέναντί τους.

Είνε καιρός πιά να πάμουν ή ληστείες των θαλάσσιων, σνήθιζε να... λέει με σοβαρότητα σε κάθε τέτοια περίπτωση.

Ο Μόργκαν παντρεύτηκε κι' απέκτησε παιδιά κι' εγγόνια. Έτσι ή ζωή του τελείωσε πολύ ειρηνικά.

Ελάχιστοι από τους άλλους κουρσάρους τελείωσαν τόσο ειρηνικά τη ζωή τους, όπως ο Μόργκαν. Οι περισσότεροι απ' αυτούς πέθαναν όπως έζησαν, χωρίς καμιά πίστι, χωρίς κανένα νόμο, μέσα στα αίματα, όπως, π.χ. ο Ολιαντός, ο οποίος λίγες ημέρες πριν θανάην άποκεφάλισε με το ίδιο του το χέρι όλο το πλήρωμα και τους επιβάτες ενός Ισπανικού καραβιού, δηλαδή 90 ανθρώπους.

Ένας άλλος κουρσάρος, ο Ροκ ο Βραζιλιανός είχε τόσο τρομερή φήμη, ώστε κάποτε που τον έπιασαν οι Ισπανοί αιχμάλωτο τον άφησαν πάλι ελεύθερο, γιατί τός τρομοκράτης, απειλώντας τους ότι οι σύντροφοί του θα φρόντιζαν να τον εκδιώξουν με τον πιο σκληρό τρόπο.

Πιο τρομερός ακόμα ήταν ένας άλλος κουρσάρος, ο Μπαρτολομιού, ο οποίος μεθώσε κυριολεκτικώς από τη σφαγή και το αίμα. Κατείχε δεν έμαθε ποτέ ούτε το αλφινό του όνομα, ούτε την πατρίδα του. Η προηγουμένη του ζωή έμεινε πάντα μυστηριώδης.

Μία μέρα λοιπόν ο Μπαρτολομιού επέτεθη εναντίον ενός Ισπανικού πλοίου που είχε πλήρωμα έβδομητα ανθρώων, πολύ καλά άπλισμένων. Οι Ισπανοί άντισταζαν άπε-

γνωσμένη άμυνα και απέκρουσαν τους πειρατές που ήθελαν να διαπλάσσουν στο πλοίο τους και να ριχτούν μέσα. Οι πειρατές τότε άπομακρινήθηκαν κι' άρχισαν να πυροβολούν και να κανονοβολούν.

Οι Ισπανοί είχαν κι' αυτοί έτοιμα κανόνια, μά δεν τους χρησίμευαν σε τίποτε, γιατί οι πειρατές σκόπευαν τόσο καλά, ώστε κάθε αντίπαλό τους που πλησίαζε τα κανόνια να τα χρησιμοποιήσουν, τον έριχναν κάτω νεκρό.

Το Ισπανικό πολεμικό θέλησε τότε να φύγη. Μά και πάλι κάθε ναύτης που πήγαινε να κινή ένα χειρισμό ζήτησε στην άναχώρησι, έφερτε νεκρός, χτυπημένος από τα βόλια των πειρατών. Έτσι οι τελευταίοι μπόρεσαν και διπλώσαν πάλι το πολεμικό, και, σαλεύοντας τα τοσεκούρια τους, ρίχτηκαν μέσα σ' αυτό και το κυρίευσαν.

Ο Μπαρτολομιού έκανε τότε ναυαρχίδα του το πολεμικό κι' άρχισε να παραπλέι τις ακτές της Κούβας. Μία μέρα που μπήκε σε κάποιο λιμάνι για να πάρη νερό, τρία Ισπανικά πολεμικά παρουσιάστηκαν και, παρ' όλη την άπεγνωσμένη αντίστασι των πειρατών, το καράβι τους καταστράφηκε κι' οι ίδιοι σφάχτηκαν ή αιχμαλωτίστηκαν. Μεταξύ των αιχμαλώτων ήταν κι' ο ίδιος ο Μπαρτολομιού. Στην άρχή δεν τον άναγνώρισαν, μά όταν τα Ισπανικά πολεμικά άγκυροβόλησαν στο Καμπέ, το όποιο ο αρχικουρσάρος είχε ληλητήσει πρό όλίγων μηνών, τα θέματα του τον άναγνώρισαν. Τότε οι Ισπανοί ώρισαν την ημέρα που θα γινόταν δημοσία ή θανατική του έπιτέσις.

Την παραμονή όμως της έπιτέσεώς του, ο Μπαρτολομιού, έπειτα από λυσσώδεις προσπάθειες, κατάρθεσε ν' άπελευθερώσει το ένα του χέρι απ' τα σίδερα με τα όποια ήταν δεμένος. Φοιάει κατόπιν το φυλάκι του κοντά του και το σκότωσε, χτυπώντας τον με τα σίδερα. Κατόπιν πέρνοντας μαζί του δυο μικρά άσπια του κρασιού για να τον κρατούν στην επιφάνεια, γλίστρησε από το φινιστρίνι, της καμπίνας του και ρίχτηκε μέσ' στη θάλασσα όπου, προστατευόμενος απ' το βαθύ σκοτάδι, άρχισε να κολυμπά.

Υπήρχαν πολλά καράβια μέσα στο λιμάνι και τα νερά ήσαν γεμάτα από καρχαρίες. Ωστόσο κατάρθεσε να φτάση σόος και άβλαβής σ' ήν άκτι.

Και όλα αυτά δεν ήσαν παρά μονάχα ή άρχή των περιπετειών της άποδράσεώς του. Για να κρύψη τα ίχνη του από τους ανθρώπους και τα σκυλιά που είχαν εξαποστείλει για να τον καταδώσουν, μπήκε σ' ένα ποτάμι κι' άρχισε να προχωρή προς το έσωτερικό του τόπου, βουτώντας διαρκώς στο νερό, για να μη φαίνεται από την άκτι. Κατά τα χαράματα τέλος βρήκε καταφύγιο, μέσ' το νερό πάντοτε, στο κοφφωμά ενός μεγάλου δέντρου που φύτρωνε στην όχθη.

Έμεινε εκεί τέσσερες ημέρες άνατριχιάζοντας κάθε φορά που άκουγε τα άνηχυντικά σκυλιά να γαυγίζουν εκεί γύρω. Πολλοί έπίσης από τους όμιλους των διωκτών του πέρασαν από την όχθη χωρίς να τον άνακαλύψουν. Μία μέρα μάλιστα ένας νέγρος κι' ένας Ισπανός κάθισαν ν' αναπαυθούν στις ρίζες του δέντρου, που τού

χρησίμευε για καταφύγιο κι' άρχισαν να συζητούν για το τι θα έκαναν τα χημάτα που θα έπαιρναν απ' τις άρχές αν κατόρθωναν να τον αιχμαλωτίσουν.

Όταν πειά, οι διώκται του έπαψαν να φαίνονται γύρω, ο Μπαρτολομιού βγήκε απ' το καταφύγιο του κι' εξακολούθησε το δρόμο του. Ήταν άσπλος, μισόγυμνος και κόντευε να πεθάνη απ' την πείνα. Το κεφάλι του είχε επικηρυγθή και σε κάθε βήμα που έκανε αντιμετώπιζε κι' από ένα καινούργιο κίνδυνο: Έντομα δηλητηριώδη και έρπετα, θηρία άγρια μέσ' στα σίδεντρα, κροκοδείλους μέσ' στα νερά. Μά ο αρχικουρσάρος συνέχισε το δρόμο του, μολοντί τα πόδια του είχαν πρηστή από τ' άγκάθια. Μία νύχτα τού επέτεθη ένας τρομερός ζάγκου από (είδος τίγρης) τον όποιο σκότωσε μ' ένα ρόπαλο, που είχε ως μόνο του όπλο. Με τα δόντια του έξοκισε το δέρμα του θηρίου, και το χρησιμοποίησε για να τυλίξη τα πόδια του. Έφαγε τις σάρκες του κι' έτσι άνέκτησε τις δυνάμεις του.

Μπουκανιέρος του 1650 (Χαρακτηριστική γραβούρα της εποχής)

Τέλος, έπειτα από τέσσερες ή μέρες τρομερών άγώνων μέσα στη ζουγκλά των τροπικών, ο Μπαρτολομιού άκουσε χτύπους σφυριών. Στάθηκε τότε ως την άκρη του δέντρου μέσα στο όποιο ήταν κρυμμένος και κίτταξε προς τη θάλασσα. Έκει κοντά του, στην άκρογιαλιά δυο σηνές ήσαν στημένες κι' ένας σκοπός έκοβε βόλτες. Μία βάρκα γεμάτη ανθρώπους με κόκκινα ποικαμύσια πλησίαζε προς την άκτι και πιά μακρυνά σ' άνοιχτά ένα καράβι ήταν άγκυροβολημένο που το καλαφάτιζαν. Μι' άτέλεστη χαρά φούσκωσε τη καρδιά του κουρσάρου μόλις αντίκρυσε το θέαμα αυτό: Οι άνθρωποι εκείνοι ήσαν πειρατές!

Άσυράτητος τότε έτρεξε προς αυτούς. Έκείνοι βλέποντάς τον να πλησιάζη τάχιστα με το αλλόκοτο παρουσιαστικό του: Ήταν άδυνατος, γυμνός, γεμάτος, πληγές με μακρά μαλλιά και γένεια μπερδεμένα με χαλκάδες από σπασμένες αλυσίδες στους καρπούς των χεριών του. Στο ένα του χέρι κρατούσε ένα ρόπαλο και στο άλλο το

πόδι του ζαγκουάρ που είχε σκοτώσει. Όταν όμως τους είπε ποιάς ήσαν, τον δέχτηκαν με έπιτοχαρές και τον άναγκάσαν άρχηγό τους.

Αυτή ή περίοδος της άγωνίας δεν επέδρασε καθόλου στο θάρρος και στην ένεργητικότητα του Μπαρτολομιού. Επέθη επικεφαλής των εκατό αυτών πειρατών, μπήκε τη νύχτα στο λιμάνι του Καμπέ και κυρίευσε έξ έφδου το Ισπανικό πολεμικό που τον είχε αιχμαλωτίσει! Το πλήρωμα του ρίχτηκε στη θάλασσα, όπου το καταβρόχθισαν οι κροκοδείλοι, έκτός από ένα ναυτή ο οποίος έστάλη με μια βάρκα στη ξηρά, έχοντας μ' άποστολή έντελως ρομαντική! Πήγαινε να πη έκ μέρους του αρχιπειρατού στους κατοίκους του Καμπέ να μοιράσουν το ποσόν που είχε διατεθή για την έπιτέγη του στις χήρες και τα όρφανα του πληρώματος του Ισπανικού πολεμικού.

Όλ' αυτά δείχνουν πόσο σκληροί και άπαιστοί ήσαν στην πραγματικότητα οι πειρατές, τους όποιους όστόσο οι μυθιστοριογράφοι παρουσιάζουν τόσο ήπιους. Έξαιρείς ίσως τον κανόνος άποτέλει ο Άγγλος κουρσάρος σέρ Βάλτερ Ράλεϊ, ο όποιος φημιζόταν προπάντων για την κομψότητα του ντυσίματος του και γιό την εύνοια με την όποία τον περιέβαλε ή μεγάλη βασίλισσα της Αγγλίας Έλισάβετ.

Ο Βάλτερ Ράλεϊ όμως ήταν τρομερός τερατολόγος. Μεταξύ των άλλων ισχυριζόταν ότι είχε άνακαλύψει την θρυλική πόλι του χρυσού —το Έλτοράντο— της όποιας όλα τάπητια ήσαν διόχρυσά.

Ένας από τους πιο διασημούς κουρσάρους, υπήρξε κι' ο Γάλλος Πιέρ Λε Γεράν (Πέτρος ο Μέγας) ο όποιος άρχισε τη σταδιοδρομία του μ' ένα μικρό καράβι, στο όποιο επέβαιναν 28 άνδρες. Ξανόχτησε στη θάλασσα των Καραίων Νήσων κι' εκεί περιόρισε τη λεία του. Μά περιέμενε μάταια, καθώς φαίνεται. Η μέρες περνούσαν και κανένα ναυτ δεν φαινόταν στον ορίζοντα. Η κατάσταση των πειρατών ήταν πιά άσπαστική, γιατί ή προμήθειες τους είχαν σχεδόν εξαντληθεί.

Τέλος, ένα Ισπανικό πλοίο άπονομαζόμενο από τους άλλους συντόφους του του ταξιδιού, φάνηκε μόνο στη θάλασσα.

Ήταν μια γαλλότα μεγάλην εκτοπίματος με πλήρωμα τριακόσιων ανθρώων.

Το καράβι του Πιέρ Λε Γεράν ήταν τόσο μικρό, ώστε φαινόταν σα βάρκα μπροστά της. Και όπως οι πειρατές δεν διάσταν καθόλου.

Μόλις λοιπόν νύχτωσε, διέλασαν άδουρβα τη γαλλότα κι' ένω σκορφάλωσαν έπαγο στο κατεστραμμά της, ένας απ' αυτούς που είχε μείνει επίτηδες πίσω, βύθισε το καράβι του κι' έπειτα σκορφάλωσε κι' αυτός στη γαλλότα. Έτσι, ότι κι' αν γινόταν, δεν θα μπορούσαν να υποχωρήσουν και να φύγουν.

Χωρίς να κάνουν τον παραμικρό όδοιμο που θα μπορούσε να έλπιση το πλήρωμα της γαλλότας, οι πειρατές άνέβηκαν στη γέφυρα με τις πιστόλες τους στα χέρια τους και με τα σταθιά τους στα δόντια. Ο πλοίαρχος της γαλλότας μαζί με τους άλλους άξιωματικούς του, έπαιζε εκείνη την ώ-

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΙΚΟΣΙΤΕΣΣΕΡΕΣ ΩΡΕΣ ΑΓΩΝΙΑΣ

για κάποια δουλειά του Γραφείου στο Σουασόν. Θά λείψω είκοσι τέσσερες ώρες...

— Μπαράβο, πού απάντησε η Λόττα. Θά λείψω σ'αυτήν θά διασκεδάσεις κι'εγώ θά μείνω μόνο και θά κάνω το κόσμου τις τρέλλες!..

Είταν μερικά άστεια για τις τρέλλες που θά έκανε η Λόττα κι' έπειτα άλλαξαν θέμα διόλου.

Την άλλη ημέρα όμως η Λόττα ήταν μελαγχολική πολύ. «Όσο πλησίαζε η ημέρα του χωρισμού, τόσο της βαρυνόταν το πρόσωπο. Είκοσι τέσσερες ώρες περνούν γρήγορα, της είχε πη δ' άντρας της. Δεν είν' αυτό αλήθεια όμως! Είκοσι τέσσερες ώρες είνε κάτι φοβερό... Είπε μια μέρα και μια νύχτα ολόκληρη... Και είνε καταληκτικό τί μπορεί να συμβή σ' αυτό το διάστημα. Μπορεί να την πατήση κανένα αυτοκίνητο, μπορεί να της έ-

ρα, χαριτιά στην καμπίνα του. 10 πειρατεί ώρησαν μέσα, και βόσκοντάς τους άρροστοίμαστους τους έσφαξαν δίλους.

Εν άπεριγραπτο μακελειό έπακολούθησε τότε στη γαλλότα κι' έπειτα από λίγο ώρα, οι πειραταί, άφου έσφ'εξιν το πλήρωμά της, έγιναν κύριοι της.

Έτσι άρχισε το πειρατικό του στάδιο ο Πιέρ Λέ Γκραν. Έκ'αν κι' άλλα κατορθώματα μ'α μια μέρα έγκατέλειψε τους συντρόφους του πέρνοντας μαζί του και τα μεριδιά τους άπ' τους θησαυρούς που είχαν άνοκησει. Ξαναγύρισε τότε στην πατρίδα του όπου άσώτευσε δλο αυτό το χουσαφι που με τόσο αίμα είχε κερδηθή.

Οι πειραταί μανιασμένοι τον άναζήτησαν παντού μ'α του κάκου. Δέν κατώρθωσαν να τον βρουν πουθενά κι' έτσι χωρίς άρχηρό χωρίς χρήματα πήγαν κι' αυτοί κακήν κακώς.

Και τώρα μερικές λεπτομέρειες σχετικώς με τη ζωή των «μποτανιέρων». Κάθε άτομο που γινόταν πειρατής άλλαζε υποχρεωτικώς όνομα. Η στολή τους ήταν ένα άκάθαρο πουκάμισο κι' ένα πανταλόνι ματωμένο.

Όσάκις ξανοιγόντουσαν για καμιά πειρατία έκαναν γρηπτό όρκο μεταξύ τους ότι θά πολιορκούσαν μέχρι θανάτου και πολύ λίγο ήσαν οι πειραταί που δέν κρατούσαν τον όρκο αυτό.

Οι περισσότεροι από τους πειρατάς ήταν ήθικωάτοι και ή συνμπειροφορά τους όσάκις βρισκόντουσαν στην έρηρά ήταν ύποδειγματική. Κάποτε μάλιστα ένας άρχιμουσάρος σκότωσε μέσ' στην έκκλησία έναν από τους άνδρες του γιατί δέν είχε εύλαβική.

Εκτός από τα χαρίσματά τους αυτά οι πειραταί ήταν πολιορκιστά ύπόρογοι. Αυτοί άνοιξαν το δρόμο στους θηλικούς ήρωες των θαλασσών Ζάν Μπαρτ και Συγκούφ.

πιτεθούν. Άπάχνης στο δρόμο, μπορεί να πιάσει φωτιά το σπίτι, χωρίς να είνε εκεί ο Ζάκ να την υπερασπισθή. Μπορεί κι' αυτός να υποστή καμιά επίθεση στο τραίνο, να γίνη καμιά σύγκρουση, χωρίς να είνε εκεί η Λόττα, κοντά του, να βάλει εμπρός το σώμα της και να τον προφυλάξη... Μήπως κάθε μέρα δέν διαβάζουμε τέτοια δυστυχήματα στις έφημερίδες;

Την ώρα του δείπνου ο Ζάκ ήταν δίλος όρεξι, έπρόσεξε όμως άμέσως ότι η Λόττα έτρωγε με τό στανιό, ήταν άφηρημένη και τόν άπαντούσε με μονοσύλλαβα.

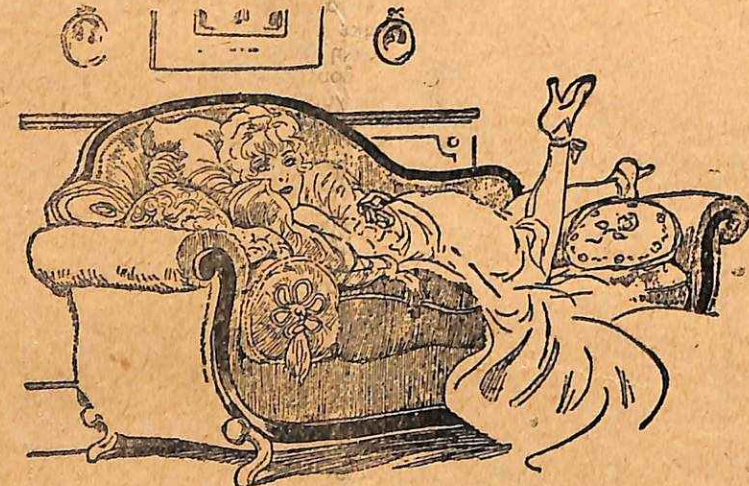
Γεμάτος έκπληξη τη ρώτησε: — Τί έχεις, Λόττα; Μήπως δέν είσαι καλά;

Στο πρόσωπο της γυναίκας του διεγούρη ένα άγρό, ψευτικό γέλιο. — Δέν έχω τίποτα, τού άπαντά.

Κι' άρχίζει μια φλυαρία άκατάσχετη, που δέν έχει συγκρατημένο. Ο Ζάκ όμως έπιμένει. Τη στενοχωρεί πολύ. Κι' έπιτέλους η Λόττα ψιθυρίζει:

— Άρπάσε με! Δέν είνε τίποτα! Μ'α άνοησία έπιτέλους!

— Δόξα σοι ο Θεός που το ό-

Η μάδρες ιδέες βασανίζουν πάλι το μυαλό της.

μολογείς! Έλα τώρα, πές μου διη την αλήθεια!

— Άχ! άν μπορούσες να μην πήγαινες σ'αυτό το φοβερό ταξίδι! — Φοβερό; Γιατί; Μόνο ελκοσιτέσσερες ώρες θά λείψω. Την ημέρα την περνάς με τις φίλες σου. Μ'α νύχτα με τον ύπνο γρήγορα περνά... — Ναί, και το σπίτι που θά-νε έρημο;

Ο άντρας της τη μαλώνει γλυκά, προσπαθεί να τη φέρη στα λογικά της. Η Λόττα φαίνεται, έπιτέλους, ότι ησυχάζει. Και να έρχεται ή ώρα του τραίνου. Η Λόττα ψιθυρίζει:

— Ζάκ, να σε συνοδεύσω ως το σταθμό; Ά! όχι! αυτό δέν θέλει ο Ζάκ. Φοβάται τις διαχύσεις έσωτός σε τόσο κόσμο.

— Έλα, έλα, Λόττα μου, της λέει. Φρόνιμα μικρούλα μου... Άς ετοιμάσουμε τις βαλίτσες.

Καθισμένοι τώρα στον καναπέ άναλλάσσουν λόγια παθητικά. Η Λόττα άναστενάζει.

— Μ' αγαπάς; τού ψιθυρίζει... Δέν θά με ξεχάσεις; Δέν θ' άγαπήσεις έκει κάτω καμμένα άληνη; Μην ξεχάσεις τις παντούφλες σου; Θά μού στείλεις τηλεγράφημα ό-

μέσως; Τά μαντήλια είνε στην άριστερή σου τσέπη... Η καρδιά μου ραγίζεται!

Έπιτέλους φτάνει ή κρίσιμη στιγμή. Το ταξί ήρθε και περιμένει κάτω...

Η Λόττα πέφτει ο λολύζοντας στην άγκαλιά του Ζάκ. Αυτός τη σφίγγει, τη φιλεί και κατεβαίνει τέσσερες, τέσσερες τις σκάλες σκουπίζοντας τα δάκρυα, όχι τα δικά του, άλλά—αυτός είνε άντρας επί τέλους!... αλλά της Λόττας, της θεοτέρελλης!

Πριν μ'α μέρα σ' αγαμάει ο Ζάκ σήκωσε ψηλά τα μάτια του και χαμογέλασε. Έκει έπάνω στο παράθυρο φαίνεται ένα πονεμένο πρόσωπο... Ένα λευκό χεράκι άνεμίζει ένα μαντήλι...

Όταν έφυγε ο άντρας της, η Λόττα δέν μπόρεσε να μείνη μ'α στιγμή στο σπίτι της. Πήρε άμέσως ένα άμάξι και πήγε στην έξοδελφής της της κ. Ντεμενάρ. Έκει την κράτησαν στο τραπέζι. Άχ! αυτό το δείπνο τί άτέλειωτο και τί άποκρουστικό που ήταν! Σ' δλη τουσε ήζωή οι Ντεμενάρ

Φυσικά η Λόττα δέν μπόρεσε να κοιμηθή. Ένα πλήθος πε θήμων έντυπώσαν την άναστατώνει! — Ά! Άν την άγαπούσε ο Ζάκ, όπως τη βεβαίωσε πάντα, δέν θά-φαινε ποτέ από κοντά της...

Αλήθεια όμως της είχε, πώς πήγαινε στη Σουασόν; Η έφημερίδα είνε γεμάτη από ιστορίες συζύγων που πάνε και γλεντούν, ένω οι καίμενες ή γυναικούλες τους τούς περιμένουν σάν άρνάκια... Μπά! Μπά! Τί κάθεται και σκέπτεται, τί τρελλή που είνε! Ο Ζάκ είνε άδύνατον να κάνει τέτοια πράγματα. Άπότομα ένας δυνατός λυγμός πνίγει τη Λόττα και έσοπά σε κλάματα... Ψιθυρίζει:—Μαμά μου!... Ζάκ!... Ζάκ!... κι' άποκοιμάται...

Σαφινικά η Λόττα ξυπνά άπ' το βαθύ της ύπνο. Ο ήλιος είνε σηκωμένος ψηλά... Κοιμήθηκε βαρεία, σάν το μολύβι... Η πρώτη της σκέψη μόλις έγυνησε ήταν: «Ο Ζάκ δέν είν' εδώ!...» Έπειτα σκέπτεται πάλι: «Θά έλθη όμως σήμερα...»

Το πρωί άρχει διαβολομένα να περάση. Η Λόττα στέλνει για τα ψώνια της, γράφει λογαριασμούς, γράφει μερικά γράμματα, διαβάζει διη την έφημερίδα, άπ' την άρχη ως το τέλος... Τί πλήξει!

Άποφασίζει τέλος να μη φάν το μεσημέρι, αλλά στη μία. Και κά-θε τόσο όταν άκούει βήματα, τρέχει στη σκάλα και κυττάει να δη ποιος είνε... Ο Ζάκ, μπορεί να έλθη με το πρώτο τραίνο και να προλάβη να φάνε μαζί. Σκυμμένη στο παράθυρο η Λόττα παραοι-νεύει όλα τα περαστικά ταξί. Άλλοιμονο! Δέν σταματά κανένα μπρός στο σπίτι!...

Έπί τέλους το παίρνει άπόφασι. Ο Ζάκ θαρθή στις 2 1/2.

Η μάδρες ιδέες βασανίζουν πάλι το μυαλό της. Με την καρδιά σφιγμένη, άφου έφτασε πειά ή ώρα τρεις παρά τέταρτο, λέει της ύπηρεσίας να στρώση το τραπέζι. Σαφινικά όμως πηδά έπάνω... Η πόρτα τρίζει!... Γυρίζει το πόμο-μ'αί η Λόττα και άνοίγει διάπλατα την πόρτα... Ναί, είν' αυτός! Η χαράς, ρίχνεται στην άγκαλιά του και τον γεμίζει δάκρυα, πολλά δάκρυα.

Μ'α κυρία που πήγαινε έκείνη τη στιγμή σ' ένα άλλο διαμέρισμα του ίδιου σπιτιού, παραμερίζει μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο...

Ο Ζάκ πνάνει τη Λόττα άπ' τη μέση και της λέει: — Έλα, μην κάνεις έτσι, άγάπη δικός σου... Καί σ' αγαπά, σ' αγα-πά τρελλά!...

τού πατέρα της, έπαινε τη μπόννα της να κοιμάται στην καμαρή της, γιατί είχε πάντα το φόβο της νύχτας. Ο ίδιος την ξανάπιασε και τώρα.

Κι' ένφ χτυπά δυνατά ή καρδιά της, ψάχνει τη ντουλάπα των φορεμάτων, για να βεβαιωθή πώς δέν είνε κανένας κρυμμένος στο σπίτι. Και όταν πήγε ύστερα να πλυνά-ση—όλομόναχη!—στο μεγάλο άσπρο κρεβάτι, έπήρε φόρα σχε-δόν κι' άνέβηκε γρήγορα, γρήγορα, για να μην προλάβη να της πιάση το πόδι κανένας... άπάχνης, που θά τύχαινε ναταν κρυμμένος από κάτω!

Φυσικά η Λόττα δέν μπόρεσε να κοιμηθή. Ένα πλήθος πε θήμων έντυπώσαν την άναστατώνει! — Ά! Άν την άγαπούσε ο Ζάκ, όπως τη βεβαίωσε πάντα, δέν θά-φαινε ποτέ από κοντά της...

Αλήθεια όμως της είχε, πώς πήγαινε στη Σουασόν; Η έφημερίδα είνε γεμάτη από ιστορίες συζύγων που πάνε και γλεντούν, ένω οι καίμενες ή γυναικούλες τους τούς περιμένουν σάν άρνάκια... Μπά! Μπά! Τί κάθεται και σκέπτεται, τί τρελλή που είνε! Ο Ζάκ είνε άδύνατον να κάνει τέτοια πράγματα. Άπότομα ένας δυνατός λυγμός πνίγει τη Λόττα και έσοπά σε κλάματα... Ψιθυρίζει:—Μαμά μου!... Ζάκ!... Ζάκ!... κι' άποκοιμάται...

Σαφινικά η Λόττα ξυπνά άπ' το βαθύ της ύπνο. Ο ήλιος είνε σηκωμένος ψηλά... Κοιμήθηκε βαρεία, σάν το μολύβι... Η πρώτη της σκέψη μόλις έγυνησε ήταν: «Ο Ζάκ δέν είν' εδώ!...» Έπειτα σκέπτεται πάλι: «Θά έλθη όμως σήμερα...»

Το πρωί άρχει διαβολομένα να περάση. Η Λόττα στέλνει για τα ψώνια της, γράφει λογαριασμούς, γράφει μερικά γράμματα, διαβάζει διη την έφημερίδα, άπ' την άρχη ως το τέλος... Τί πλήξει!

Άποφασίζει τέλος να μη φάν το μεσημέρι, αλλά στη μία. Και κά-θε τόσο όταν άκούει βήματα, τρέχει στη σκάλα και κυττάει να δη ποιος είνε... Ο Ζάκ, μπορεί να έλθη με το πρώτο τραίνο και να προλάβη να φάνε μαζί. Σκυμμένη στο παράθυρο η Λόττα παραοι-νεύει όλα τα περαστικά ταξί. Άλλοιμονο! Δέν σταματά κανένα μπρός στο σπίτι!...

Έπί τέλους το παίρνει άπόφασι. Ο Ζάκ θαρθή στις 2 1/2.

Η μάδρες ιδέες βασανίζουν πάλι το μυαλό της. Με την καρδιά σφιγμένη, άφου έφτασε πειά ή ώρα τρεις παρά τέταρτο, λέει της ύπηρεσίας να στρώση το τραπέζι. Σαφινικά όμως πηδά έπάνω... Η πόρτα τρίζει!... Γυρίζει το πόμο-μ'αί η Λόττα και άνοίγει διάπλατα την πόρτα... Ναί, είν' αυτός! Η χαράς, ρίχνεται στην άγκαλιά του και τον γεμίζει δάκρυα, πολλά δάκρυα.

Μ'α κυρία που πήγαινε έκείνη τη στιγμή σ' ένα άλλο διαμέρισμα του ίδιου σπιτιού, παραμερίζει μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο...

Ο Ζάκ πνάνει τη Λόττα άπ' τη μέση και της λέει: — Έλα, μην κάνεις έτσι, άγάπη δικός σου... Καί σ' αγαπά, σ' αγα-πά τρελλά!...

Ο Ζάκ πνάνει τη Λόττα άπ' τη μέση και της λέει: — Έλα, μην κάνεις έτσι, άγάπη δικός σου... Καί σ' αγαπά, σ' αγα-πά τρελλά!...

Ο Ζάκ πνάνει τη Λόττα άπ' τη μέση και της λέει: — Έλα, μην κάνεις έτσι, άγάπη δικός σου... Καί σ' αγαπά, σ' αγα-πά τρελλά!...

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ε τον γη-ραίο φίλο μου Βάν Χαίκ, ο οποίος είχε ύπηρετήσει στη στρατιά του Μπόθα, κατά τον πόλεμο τ ο υ Τράνοβαλ, κάναμε συχνά παρ έα.

Μά ο Βάν Χαίκ, ήταν ένας σιωπηλός τύπος, πάντα σχεδόν μελαγχολικός. Άπέφευγε με μ'α χαρακτηριστική έπιμονή να πη το παραμικρό για τον πόλεμο της Άγγλας, κατά του Τράνοβαλ, στον οποίο, όπως είπαμε, είχε λάβει μέρος.

— Ο πόλεμος είνε πάντα ένας... πόλεμος! Άποκρινότανε στενοχωρημένος, σε κάθε σχετική έρώτησή μας, με τη βαρεία φωνή του. Δέν είνε τίποτ' άλλο άπ'ο μ'α καθαρή ανθρώποκτονία!

Και όμως στον πόλεμο, τού είπα κάποτε εγώ, βλέπει κανείς κ' έπισοδία, σ'α όποια φανερώνονται μερικά γνωρίσματα της ψυχής του ανθρώπου, αρκετά αξιοπρόσεχτα.

Και για να τον παρσύρω να μ'ας διηγηθή κι' αυτός κάτι άρχισα να τού διηγούμαι μ'α ιστορία, που είχα άκούσει πριν λίγο καιρό, και ή όποια άφορούσε έναν στρατιώτη, που πληγώθηκε σε μ'α μικροσυμπλοκή, και που θά πέθαινε άσφαλός, άν δέν τον περιποιότανε ένας από τους έχθρούς του.

Ο Βάν Χαίκ, μ' άκουγε σκεπτικώς και όταν τελείωσα, μού είπε μ' έναν άπότομο τόνο στη φωνή του:

— Η διήγησή σου μού θυμίζει την ιστορία ενός φίλου μου κατά τον τελευταίο πόλεμο, των Μπόερς με τους Άγγλους.

Και σταμάτησε άπότομα, όπως είχε άρχισω. Ήταν φανερό ότι έδίσταζε να μ'ας διηγηθή την ιστορία του. Ύστερα όμως από λίγες στιγμές, έπειδή σεβάσθηκα ίσως τη σιωπή του, παραμέρισε κάθε διαταγμό του κ' έξακολούθησε:

— Ο Πιέρ Χάτσμαν, έτσι λέγανε το φίλο μου, είχε ένα κτήμα στην Νότιο Άφρική, αρκετά προσοδοφόρο, και ή π'ο εύτυχισμένες ήμέρες στη ζωή του ήταν εκείνες, κατά τις όποιες γύριζε σπίτι του φορτωμένος από έλκεκτο κυλινθι. Βέβαια, όταν ένας άνθρωπος έχει ένα καλό σπίτι, ένα καλό εισόδημα, και μ'α όμορφη γυναίκα, που τον λατρεύει, δέν μπορεί παρά να είνε εύτυχισμένος. Τού Πιέρ ή γυναίκα ήταν από τις σπάνιες εκείνες γυναίκες, που καταλαβαίνουν ίμέσως τί θέλει ο άντρας τους, που έξερουν πώς να τον περιποιηθούν, και γι' αυτό κάθε φορά που ο Πιέρ γύριζε στο σπίτι του, ή καρδιά του πλημμυρούσε από χαρά, γιατί

ήξερε ότι τον περίμενε μ'α θερμή και γλυκειά άγκαλιά. Την εύτυχισμένη όμως αυτή συμβίβωσι τού Πιέρ και της γυναίκας του, την διέκοψε άπότομα ο πόλεμος και της έδωσε ένα τραγικό τέλος.

Ο Πιέρ δέν μπορούσε παρά να κάνει, τι κάνανε όλοι οι συμπατριώτες του:

Νά πολεμήση για την έλευθερία της χώρας του.

Φόρεσε λοιπόν κι' αυτός μ'α στολή, κι' άπλίστηκε ως τα δόντια, για να πάη στον πόλεμο και να σκοτώση όσους μπορούσε περισσότερους από τους έχθρούς της πατρίδας του, τους όποιους, ωστόσο, άτομικώς αυτός, δέν είχε κανένα λόγο να τους μισή, γιατί άπλούστατα, δέν έτυχε καμιά φορά να έχη προσωπικές διαφορές μαζί τους.

Στον πόλεμο βέβαια αυτόν του Τράνοβαλ, δέν έγινε καμιά μεγάλη άπορασιστική μάχη. Ωστόσο ήταν άφάνταστα τρομερός με τις διαρκείς μικροσυγκρούσεις και μικροεπιθέσεις, ή όποιες ήσαν πάντα φονικώτερες. Σε μ'α λοιπόν από τις μικροσυγκρούσεις αυτές, ο Πιέρ τραυματίστηκε. Τό τραύμα του εύτυχώς δέν ήταν σοβαρό, αλλά μ'α άλλη άγλική σφαίρα, χτύπησε την ίδια σχεδόν στιγμή, κατάστημα και τ' άλογό του, το όποιο σαριάστηκε καταγής και τον πέταξε κι' αυτόν στο έδαφος. Τό πέσιμό του αυτό ήταν πολύ άσχημο και ο φίλος μου ο Πιέρ έχασε τις αισθήσεις του.

Όταν συνήλθε άρχισε να αισθάνεται έναν φοβερό πόνο στη μέση του, όπου είχε χτυπήσει πέτοντας. Τό τραυματισμένο του χέρι δέν τό λογάριζε και πολύ, γιατί καθώς μπόρεσε να εξακριβώση, ή σφαίρα δέν τού είχε πειράξει το κόκαλο.

Αφού λοιπόν επέδεσε το τραύμα του, άρχισε να βηματίζει τρεκλίζοντας και βογγώντας προς τις γραμμές των συμπαιτριωτών του. Ένώ προχωρούσε βρήκε, σε λίγο, έμπρός του έναν βαρεία τραυματισμένο

«Υστερα από λίγες μέρες, έ-ιδ ο Πιέρ, καθάλλα έπάνω σ' άλογό του κι' έφυγε, χωρίς να ριξη πειά ματιά πίσω του. Σε λίγες στιγμές όμως έ-νας ύπηρετής του τον πρόφτασε, καλπάζοντας φρενισμένα, και με τρομαγμένη φωνή τού τά έξηγήθη και να τού τά δικαιολογήση όλα.

Όταν έφτασε σπίτι του, ή γυναίκα του βγήκε γελαστή και χαρούμενη να τον καλοδεχτή. Ωστόσο ο Πιέρ πρόσ-ξε ότι ήταν πάρα πολύ γλω-μή, κι' ότι τα όμορφα μάτια της είχαν γύρω τους δύο μαύρα δαχτυλίδια. Και όταν κατόπιν μπήκαν μαζί μέσα στο σπίτι, ή ψυχή του άναστατώ-θηκε για την ύποκρισία της γυναίκας αυτής, που ένά άγαπούσε άλλω, μπορούσε και τού φερνότανε τόσο γλυκά.

— Έχω κάτι έδώ για σένα! της φώναξε έξαφνα με τραχεία φωνή ο Πιέρ.

Και πέταξε άπάνω στο τραπέζι τα γράμματα και τη φωτογραφία πουχε βρή στον κόρφο του νεκρού στρατιώτη.

Έκείνη, μόλις τάντίκρουσε, τά μάτια της άνοιξαν διάπλατα από τρόμο. Και άφου έμεινε λίγες στιγμές άναυδη, γύρισε άπότομα στον άντρα της, και τον ρώτησε με τρεμμένη φωνή:

— Είπε νεκρός... Ο Πιέρ της έγνεψε «ναί» χωρίς να μιλήσει.

— Πιέτ... Πιέτ... γιατί τον σκότωσες; ξεφώνισε άπελπισμένη ή γυναίκα του...

Ο Πιέρ δέν ήθελε πειά ν' άκούση τίποτε. Τά κατάλαβε όλα. Η πιστή κι' άφωτισμένη γυναίκα του είχε έραστή! Μ'α άγρια θύελλα έξέπα-σε τότε μέστω, μ'α θύελλα, που ολόένα δυνάμωνε. Και, για να μην κάνει κανένα κακό, άρρησε τέλος έξω άπ' το σπίτι του. Μ'α καθώς περνούσε την πόρτα, γύρισε και κύτταξε τη γυναίκα του. Είδε τότε τά μάτια της καρφωμένα με φρίκη έπάνω του, και τό κορμί της να γέρνει μπροστά καμπουριασμένο.

Μά δέν μπορούσε πειά να σταθή. Πήδησε άπάνω σ'τ' άλογό του κι' έφυγε, χωρίς να ριξη πειά ματιά πίσω του.

Σε λίγες στιγμές όμως έ-νας ύπηρετής του τον πρόφτασε, καλπάζοντας φρενισμένα, και με τρομαγμένη φωνή τού τά έξηγήθη και να τού τά δικαιολογήση όλα.

Όταν έφτασε σπίτι, ή γυναίκα του βγήκε γελαστή και χαρούμενη να τον καλοδεχτή. Ωστόσο ο Πιέρ πρόσ-ξε ότι ήταν πάρα πολύ γλω-μή, κι' ότι τα όμορφα μάτια της είχαν γύρω τους δύο μαύρα δαχτυλίδια. Και όταν κατόπιν μπήκαν μαζί μέσα στο σπίτι, ή ψυχή του άναστατώ-θηκε για την ύποκρισία της γυναίκας αυτής, που ένά άγαπούσε άλλω, μπορούσε και τού φερνότανε τόσο γλυκά.

— Έχω κάτι έδώ για σένα! της φώναξε έξαφνα με τραχεία φωνή ο Πιέρ.

Και πέταξε άπάνω στο τραπέζι τα γράμματα και τη φωτογραφία πουχε βρή στον κόρφο του νεκρού στρατιώτη.

Έκείνη, μόλις τάντίκρουσε, τά μάτια της άνοιξαν διάπλατα από τρόμο. Και άφου έμεινε λίγες στιγμές άναυδη, γύρισε άπότομα στον άντρα της, και τον ρώτησε με τρεμμένη φωνή:

— Είπε νεκρός... Ο Πιέρ της έγνεψε «ναί» χωρίς να μιλήσει.

— Πιέτ... Πιέτ... γιατί τον σκότωσες; ξεφώνισε άπελπισμένη ή γυναίκα του...

Ο Πιέρ δέν ήθελε πειά ν' άκούση τίποτε. Τά κατάλαβε όλα. Η πιστή κι' άφωτισμένη γυναίκα του είχε έραστή! Μ'α άγρια θύελλα έξέπα-σε τότε μέστω, μ'α θύελλα, που ολόένα δυνάμωνε. Και, για να μην κάνει κανένα κακό, άρρησε τέλος έξω άπ' το σπίτι του. Μ'α καθώς περνούσε την πόρτα, γύρισε και κύτταξε τη γυναίκα του. Είδε τότε τά μάτια της καρφωμένα με φρίκη έπάνω του, και τό κορμί της να γέρνει μπροστά καμπουριασμένο.

Μά δέν μπορούσε πειά να σταθή. Πήδησε άπάνω σ'τ' άλογό του κι' έφυγε, χωρίς να ριξη πειά ματιά πίσω του.

Σε λίγες στιγμές όμως έ-νας ύπηρετής του τον πρόφτασε, καλπάζοντας φρενισμένα, και με τρομαγμένη φωνή τού τά έξηγήθη και να τού τά δικαιολογήση όλα.

Όταν έφτασε σπίτι, ή γυναίκα του βγήκε γελαστή και χαρούμενη να τον καλοδεχτή. Ωστόσο ο Πιέρ πρόσ-ξε ότι ήταν πάρα πολύ γλω-μή, κι' ότι τα όμορφα μάτια της είχαν γύρω τους δύο μαύρα δαχτυλίδια. Και όταν κατόπιν μπήκαν μαζί μέσα στο σπίτι, ή ψυχή του άναστατώ-θηκε για την ύποκρισία της γυναίκας αυτής, που ένά άγαπούσε άλλω, μπορούσε και τού φερνότανε τόσο γλυκά.

— Έχω κάτι έδώ για σένα! της φώναξε έξαφνα με τραχεία φωνή ο Πιέρ.

Και πέταξε άπάνω στο τραπέζι τα γράμματα και τη φωτογραφία πουχε βρή στον κόρφο του νεκρού στρατιώτη.

Έκείνη, μόλις τάντίκρουσε, τά μάτια της άνοιξαν διάπλατα από τρόμο. Και άφου έμεινε λίγες στιγμές άναυδη, γύρισε άπότομα στον άντρα της, και τον ρώτησε με τρεμμένη φωνή:

— Είπε νεκρός... Ο Πιέρ της έγνεψε «ναί» χωρίς να μιλήσει.

— Πιέτ... Πιέτ... γιατί τον σκότωσες; ξεφώνισε άπελπισμένη ή γυναίκα του...

Ο Πιέρ δέν ήθελε πειά ν' άκούση τίποτε. Τά κατάλαβε όλα. Η πιστή κι' άφωτισμένη γυναίκα του είχε έραστή! Μ'α άγρια θύελλα έξέπα-σε τότε μέστω, μ'α θύελλα, που ολόένα δυνάμωνε. Και, για να μην κάνει κανένα κακό, άρρησε τέλος έξω άπ' το σπίτι του. Μ'α καθώς περνούσε την πόρτα, γύρισε και κύτταξε τη γυναίκα του. Είδε τότε τά μάτια της καρφωμένα με φρίκη έπάνω του, και τό κορμί της να γέρνει μπροστά καμπουριασμένο.

Μά δέν μπορούσε πειά να σταθή. Πήδησε άπάνω σ'τ' άλογό του κι' έφυγε, χωρίς να ριξη πειά ματιά πίσω του.

Σε λίγες στιγμές όμως έ-νας ύπηρετής του τον πρόφτασε, καλπάζοντας φρενισμένα, και με τρομαγμένη φωνή τού τά έξηγήθη και να τού τά δικαιολογήση όλα.

Όταν έφτασε σπίτι, ή γυναίκα του βγήκε γελαστή και χαρούμενη να τον καλοδεχτή. Ωστόσο ο Πιέρ πρόσ-ξε ότι ήταν πάρα πολύ γλω-μή, κι' ότι τα όμορφα μάτια της είχαν γύρω τους δύο μαύρα δαχτυλίδια. Και όταν κατόπιν μπήκαν μαζί μέσα στο σπίτι, ή ψυχή του άναστατώ-θηκε για την ύποκρισία της γυναίκας αυτής, που ένά άγαπούσε άλλω, μπορούσε και τού φερνότανε τόσο γλυκά.

— Έχω κάτι έδώ για σένα! της φώναξε έξαφνα με τραχεία φωνή ο Πιέρ.

Και πέταξε άπάνω στο τραπέζι τα γράμματα και τη φωτογραφία πουχε βρή στον κόρφο του νεκρού στρατιώτη.

Έκείνη, μόλις τάντίκρουσε, τά μάτια της άνοιξαν διάπλατα από τρόμο. Και άφου έμεινε λίγες στιγμές άναυδη, γύρισε άπότομα στον άντρα της, και τον ρώτησε με τρεμμένη φωνή:

— Είπε νεκρός... Ο Πιέρ της έγνεψε «ναί» χωρίς να μιλήσει.

— Πιέτ... Πιέτ... γιατί τον σκότωσες; ξεφώνισε άπελπισμένη ή γυναίκα του...

Ο Πιέρ δέν ήθελε πειά ν' άκούση τίποτε. Τά κατάλαβε όλα. Η πιστή κι' άφωτισμένη γυναίκα του είχε έραστή! Μ'α άγρια θύελλα έξέπα-σε τότε μέστω, μ'α θύελλα, που ολόένα δυνάμωνε. Και, για να μην κάνει κανένα κακό, ά

Σατυρική Δελτία

ΣΑΡΑΚΟΣΤΙΑΝΑ

ΣΤΟ ΜΠΑΚΑΛΗ ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ ΜΟΥ

Αν θέλεις την σαρακοστή, έλ'τά
[να μη σου μείνει,
ή κόρη σου στο μαγαζί να μη ξα-
[νατατήση,
γιατί η μάδρες της έλ'της ανάβου-
[καμίνι
εις τον καθένα μουστερό που μπαί-
[νει να ψωνίση.
"Οποιος νηστεύει ούτε μιά ελ'τά
[σου δεν θά φάν,
γιατί εκείν' η κόρη σου δεν έχει
[το Θεό της!
Μέ του λαιμού της τις ελ'τες την
[γειτονιά χαλάει,
κι' όποιος περνάει χριστιανός τον
[παίρνει στο λαιμό της!

ΣΑΤΥΡΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Απ' τα μάμαρα βγαλμένος
Το κορμί σου δεν γερά
Και πολύ κακά ντυμένος
Βλέπεις προς την Αθήνα.
Μά και του Διός η κόρη
Δίγως νύχ' έντροπη
Έπισείουσα το δόρυ
Κάτι θέλει να σου πη...
Σου παρατηρούν τα μέλη
σάν περνούν απ' εκεί
Και συ ρίπνεις κάτι βέλη
Γιατί δεν φορείς βραχι!

ΕΡΩΤΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ

Μου λέγανε ο ουρανός ότι δεν έ-
[χει άκρη
Και σάν παιδί που ήμουνα, μου
[χάλαγε το νού
Και την γλυκειά σάν κύταξα ει-
[κόνα τ' ουρανού
Α! πού ν' αρχίζω; με πικρό ρω-
[τούσα πόνου δάχρυ.
Μά στον ματιών σου την γλαυκ
[λεικόνα που θαμπώνει
στο γαλανό το χρώμα τους που έ-
[λοστα σκορπίζει
βρήκα, πως απ' τα μάτια σου ο
[ουρανός αρχίζει
και στην ψυχή σου ξάστερος και
[γαλανός... απλώνει!

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Τ' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

Κάποιος κύριος πιάστηκε μ' έ-
[ναν γνωστό του, και δέχτηκε μιά
γεροή κλωτσιά σ' ένα ευαίσθητο
μέρος του σώματός του.
Οι παριστάμενοι φίλοι του τον
συμβούλεψαν κατόπιν να ζητήσει
ικανοποίηση:
— Μπα, αποχρίθηκε εκείνος,
άπαθής. Δεν ενδιαφέρομαι ποτέ
για ό,τι συμβαίνει... π ί σ ω μ ο υ!

Μία λογία κυρία, γεροντοκόρη
και άσχημη, έξεδωσε ένα βιβλίο,
που έγινε άναρπαστο.
Και ο αιώνιος, κουτσομπολής
κρίνοντας τη ζήτησι αυτή του βι-
βλίου της, λέει:
— Πόσο ευτυχέστερη θά ήταν
άν... βρισκόταν στη θέση του βι-
βλίου της!...

Η σκηνή έμπρός στη θυρίδα
των εισιτηρίων του σιδηροδρόμου:
"Ένας ταξιδιώτης δυσανασχε-
τών για την άργησιν του, φω-
νάζει:
— Μά τέλος πάντων... Τι κα-
τάσται είνε αυτή!... Θά μου δώ-
σετε, επί τέλους, εισιτήριο; "Έχω
είκοσι λεπτά που κάθουμαι εδώ
πέρα!...

Και ο σιδηροδρομικός υπάλλη-
λος, με απάθεια:
— Και τι έχει να κάνει αυτό...
Κι' εγώ έχω... είκοσι χρόνια που
κάθομαι εδώ!...

"Ένας γνωστός χαρτοκλέφτης,
συλλαμβάνεται επ' αυτοφώρῃ τη
στιγμή που κλέβει στο πόκερ.
Οι συμπαίχτες του, που τον
είχαν φουράκα από καιρό, γιατί δεν
μπορούσαν να τον πιάσουν, τον
πετούν απ' το παράθυρο.

Την άλλη μέρα ο χαρτοκλέφτης
ρωτάει ένα φίλο του, τι πρέπει να
κανη.
— Μιά συμβουλή έχω να σου
δώσω, του απαντάει εκείνος. Να
φροντίσεις, από τώρα και στο έ-
ξής, να παίξεις μόνο σε... ισόγεια!...

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

ΝΑΖΑΚΙΑ

EKEINH.— Είμαι άρρωστη!... Είμαι πολύ άρρωστη!
EKEINOS.— Να σου φέρω ένα γιατρό;
EKEINH.— Όχι, όχι... Να μου φέρεις ένα καπέλλο!

Μεταξύ δύο γιατρών:

— Α! βλέπω, αγαπη-
τέ μου συνάδελφε, ότι έχεις
φοβερό βήχα!...
— Άσε με, καυμένη...
Βήχω τώρα ένα μήνα, και
δεν μπορώ να γίνω καλά,
σάν να ήμουνα πελάτης
μου!...

Ο πατέρας της κόρης θυμωμένος
— Απορώ κυρία, με το θρά-
σος σου. Φιλήσατε χθές το βράδυ
την κόρη μου στον κινηματο-
γράφο... στά σκοτεινά!
— Κι' εγώ άπορησα όταν είδα
την κόρη σας κατόπιν στό... φως!...

Δύο παλινές συμμαθήτριες, συ-
ναντιώνται στο δρόμο.
Η μία Είδα το παιδάκι σου
χθές. Είπε πολύ χαριτωμένο!...
Πώς το λένε;
Η άλλη λ. η.— Νίκο!

Η μία α. Και τον πατέρα του;
Η άλλη λ. η. Αυτό θά το απο-
φασίσω... το δικαστήριο!...

Η σ ύ υ γ ο ς: (με παράπο-
νο)... Άλλοι άνδρες ανεβάζουν τη
γυναικα τους ως τον ουρανό... ενώ
εσύ!

Ο σ ύ υ γ ο ς: (με απάθεια).
Κι' εγώ θά το έχανα αυτό για
σένα, αν ήμουνα βέβαιος πως θά
έμενες εκεί για πάντα!

Ο πατέρας στο παιδί του

— Έγώ στην ηλικία σου, Πέ-
τρο, δεν έλεγα ποτέ ψέμματα!

Τότε, μπαμπά... σέ πιά ήλι-
ζία άρχισατε;

Μεταξύ γιατρών

— Τι να σου πω, αγαπητέ μου
συνάδελφε. Σήμερα πρέπει να προ-
σέχουμε πολύ με τους άσθενείς
μας... Νά, εγώ, προχθές έπαθα με-
γάλη γκάφα στη διάγνωση ενός
άσθενους μου...
— Τι; Δεν είχε σκοληκοειδί-
τιδα;
— Σκοληκοειδίτιδα είχε, αλλά
δεν είχε...παράδες!

Ένας καταδικασμένος σε θά-
νατο, ζητεί χάρι απ' το δικαστή-
ριο.
— Αδύνατο του άπαντά ο πρό-
εδρος. Το μόνο που μπορούμε να
σου κάνουμε, είνε να σ' αφήσουμε
να διαλέξεις το είδος του θανάτου.
Πές μας λοιπόν από τι προτι-
μάς να πεθάνεις;
— Από... γιγαστρία, κ. Πρόεδρε!

Στο οδοντοιατρείο, ύστερα από
το βγάλσιμο, ενός δοντιού:
Ο πελάτης: Και τί σάς
όφειλω, γιατρέ μου;
Ο οδοντοίατρος: Τρα-
κόσιες δραχμές!
Ο πελάτης: Και αυτό, το
ονομάζετε... «άνωδυνη έξαγωγή»;

Τι έμαθα; Πανερυείς την
κόρη σου στά ξένα;
— Ναι!
— Σε συγχαίρω φίλε μου, αλλά
συγχρόνως σε συλλυπόμηναι που τη
χάνεις...
— Εύχαριστώ για τα συγχαρη-
τήρια. Όσο για τα συλλυπητήρια
αυτά να τα πής... στον άντρα της!

Όταν μου άρνήθηκαν το χέ-
ρι της αγάτης μου, μου ήρθε σάν
τρέλλα και πήγα να πέσω από το
παράθυρο!...
— Και ποιος σ' έμπόδισε... οι
γονείς σου;
— Όχι το ύψος!

Ελα να σε φιλήσω κόρη μου.
Το συνοικέσιό σου έτελείωσε και
στό τέλος του μηνός παντρεύεσαι!
— Μά μπαμπά... Δεν θέλω ν' ά-
φήσω τη μαμά...
— Α! όσο γι' αυτό, σου επιτρέ-
πω... να την πάρεις μαζί σου!...

Ερχομαι, κυρία μου να σάς
ζητήσω το χέρι της κόρης σας.
— Α! Όχι! Μη το κάνετε αύ-
τό κυρία. Ξέρω την κόρη μου ξε-
ρω και σάς κι' αν ζητήσετε το χέ-
ρι της θά σάς το δώσω... κατά
προσωπον!...

Ερχομαι, κυρία μου να σάς
ζητήσω το χέρι της κόρης σας.
— Α! Όχι! Μη το κάνετε αύ-
τό κυρία. Ξέρω την κόρη μου ξε-
ρω και σάς κι' αν ζητήσετε το χέ-
ρι της θά σάς το δώσω... κατά
προσωπον!...

Ερχομαι, κυρία μου να σάς
ζητήσω το χέρι της κόρης σας.
— Α! Όχι! Μη το κάνετε αύ-
τό κυρία. Ξέρω την κόρη μου ξε-
ρω και σάς κι' αν ζητήσετε το χέ-
ρι της θά σάς το δώσω... κατά
προσωπον!...

Ερχομαι, κυρία μου να σάς
ζητήσω το χέρι της κόρης σας.
— Α! Όχι! Μη το κάνετε αύ-
τό κυρία. Ξέρω την κόρη μου ξε-
ρω και σάς κι' αν ζητήσετε το χέ-
ρι της θά σάς το δώσω... κατά
προσωπον!...

Ερχομαι, κυρία μου να σάς
ζητήσω το χέρι της κόρης σας.
— Α! Όχι! Μη το κάνετε αύ-
τό κυρία. Ξέρω την κόρη μου ξε-
ρω και σάς κι' αν ζητήσετε το χέ-
ρι της θά σάς το δώσω... κατά
προσωπον!...

Ερχομαι, κυρία μου να σάς
ζητήσω το χέρι της κόρης σας.
— Α! Όχι! Μη το κάνετε αύ-
τό κυρία. Ξέρω την κόρη μου ξε-
ρω και σάς κι' αν ζητήσετε το χέ-
ρι της θά σάς το δώσω... κατά
προσωπον!...

Γυναικεία Φορέματα

Έτοιμα και επί Πα-
ραγγελία

ΣΤΟΝ

ΟΙΚΟΝ ΜΠΟΝ-ΜΑΡΣΕ

Ευαγγελιστρίας — Περικλέους 58.

Φορέματα έμπριμέ από δοχ. 275.—

Ρούπες Ζατονέ » » 125.—

Κρέπ - Ζορζέτ έμπριμέ .. » » 450.—

Φορέματα Μαροκέν από δοχ. 810.—

Έπανωφόρια μεταξωτά .. » » 950.—

Φορέματα μεταξωτά κοπέ

ντέ σιν » » 550.—

Παλτά μάλλινα σπόρ » » 475.—

Φορέματα κοκκουλάρικα » » 350.—

Κορσέδες επί μέτρω. . . » » 250.—

Δεχόμεθα φασόν

Παράδοσις έντός 24 ώρων

Ζητούνται πεπειραμένοι μοδίστα

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΕΥΤΑ

Έξαιρετική ποικιλία
έμπριμέ με άποκλειστι-
κότητα σχεδίων.
Κοκκουλάρικα από
καθαράν μετάξαν.
Σεμιζιέ υποκαμίσων
ολομέταξα.

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

ΕΡΜΟΥ 3 (Πλατεία
Συντάγματος)
Τηλ. 20-579

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80786

ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΜΕ 50 ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΧΡΥΣΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΙ-Γ ΕΩΡΓΑΚΗ

ΑΘΗΝΑΙ-ΚΟΡΝΑΡΟΥ 4-ΤΗΛ. 21.417

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

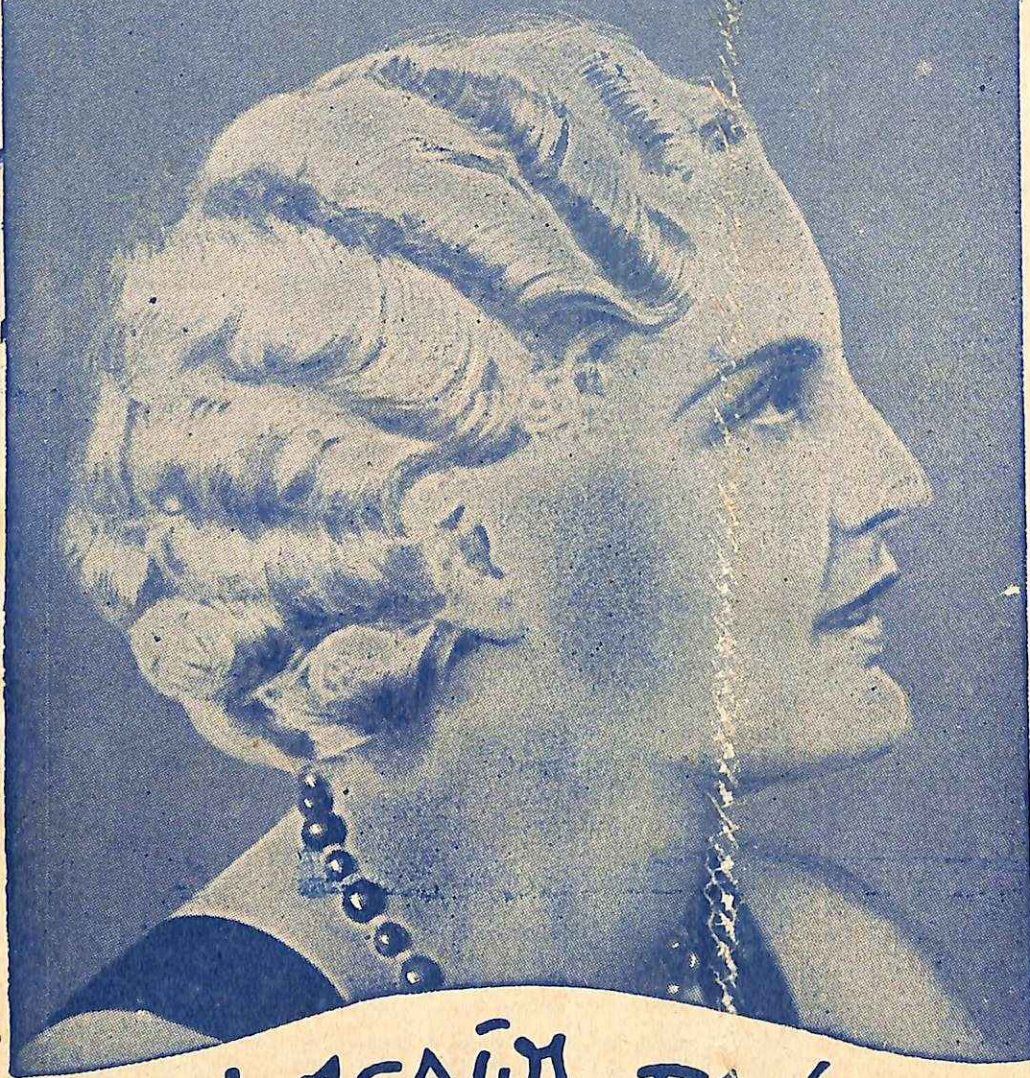
“ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ”

ΔΕΛΤΙΟΝ Η' ΒΙΒΛΙΟΥ
«ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ»
ΖΑΝ ΕΤΕΝΣΕΛ

Με 4 τοιαύτα δελτία μπορείτε να πάρετε έκτος του δι-
ελλίου «ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ» και οίονδη-
ποτε άλλο διελίον της Βιβλιοθήκης του «Μπουκέτου» της
έκλογής σας.

Αποκόπτετε και κρατάτε το παρόν ΔΕΛΤΙΟΝ.

Θέλειε μία καλή Περμανάνη;

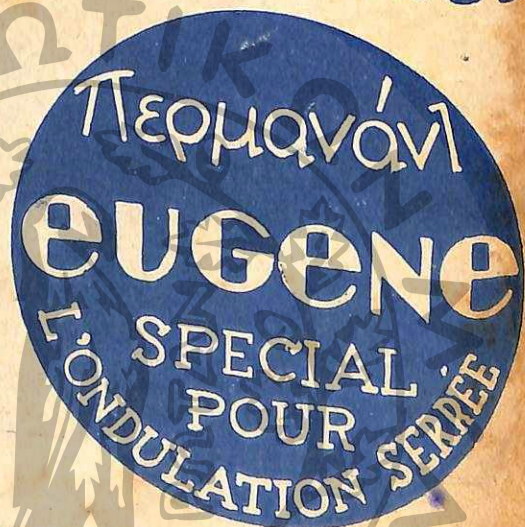
Ἡ νέα
Περμανάνη
εὐδμήματος
EUGENE
δα δίδει τὴν
εὐχαιρία νὰ
υάμειε καί
δεῖς κυρία
μου τὰ μαλλιά
σου ὡραιότατα

δα ἐντελῶς πλάι μέ ὡραιότατα
φαρδιές ondulation.

ΧΑΠΑΡΑΚΗΣ

Λεωδίου 37.

Τηλ. 23-208

ΥΠΟΚΑΤ. ΚΗΦΙΣΣΙΑ [ΚΕΦΑΛΑΡΙ] καὶ ὡδὶ Ζενοδ. ΠΑΛΛΑΣ Τηλ. 01-302